

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

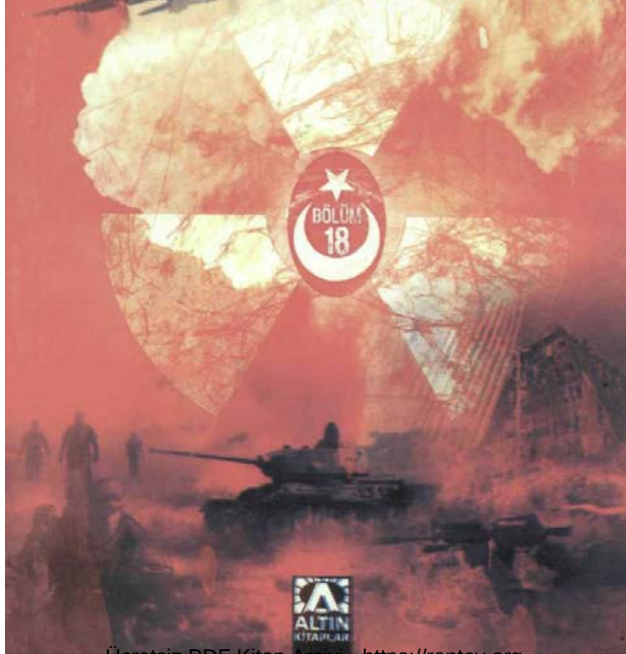
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NÜKLEER DARBE

BURAK TURNA

YAYIN HAKLARI

© BURAK TURNA
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş. ©

KAPAK

SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

I. BASIM/KASIM 2006
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İstanbul

NÜKLEER DARBE

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 975-21 -0771 -0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferit Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0 212 513 63 65/526 80 12
0 212 520 62 46/513 65 18

Faks: 0 212 526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

BURAK TURNA

www.webturkiyeforum.com

by Ayhan

Akdeniz'de Savaş!

1. BÖLÜM

Akdeniz'in üzerinde esen karayel, köpüklü dalgalar yaratıyordu. Ay, gecenin sonsuz boşluğunda denizin üzerine vuruyor, gümüş rengi parıltılarla karanlık suları biraz olsun canlandırıyor. İnsana yalnızlık hissi veren derin boşluk, denizin sularıyla buluşurken oynaşmakta olan balıkların neşeli danslarına tanıklık ediyor. Havadaki kesif tuz ve deniz kokusunun eşliğinde Akdeniz'de güzel bir gün hüküm sürüyordu.

Bu güzel Akdeniz gecesinde, sakın su kütesini yararak ilerleyen Rus yapımı Kilo sınıfı ölümcül bir denizaltı, suyun yüze, ine son çıkışını yapmaktaydı. Ay ışığı siyah gövdesinden yansırken, gizemli görüntüsüne başka gizemler katıyordu.

Tehlike gitgide büyüdüğünden, uzun süre su üstüne çıkılmıyacaktı. Dünya savaşları artık Ortadoğu'yu da etkisi altına almıştı. Büyük güçlerin hesaplaşma sahasına dönen Ortadoğu, yaşanacak olan şiddetli bir yıkımın arifesindeydi.

İran denizaltısı *Shaheen*, su üzerinde yapması gerekenleri çabuk halletmeliydi. Çünkü ortalıkta dört dönen pek çok İsrail ve

Burak Turna

Amerikan savaş gemisi vardı. Üstelik daha da kötüsü, denizaltı avlamak için üretilmiş olan P-3'ler gözlerini kan bürümüş avcılar gibi Akdeniz'in üzerinde dolaşıyordu.

Çin-Amerika kapışmasıyla başlayan savaş, Rus ordularının Türk kuvvetlerinin desteği ile Avrupa'nın içine mızrak gibi girmesiyle genişlemeye başlamıştı. Ancak Ortadoğu'nun kesin işgali, büyük savaşın vazgeçilmez gerekliliklerinden birisiydi. Daha önceki savaşlarda da öyle olmuştu, yine öyle olacaktı. Tabi burada, İran'ın kontrol altına alınması oldukça önemliydi. Amerika liderliğindeki Batı İttifakı, Türk ve Rus kuvvetleri önderliğindeki Doğu İttifakı'nın enerji kaynaklarını kesmek için Ortadoğu'yu tamamen ele geçirmek zorundaydı. Ancak Doğu İttifakı, hemen hemen her cephede zafer kazanmıştı. Uyuşturucu ve alkolün etkisi, Batı ordularında savaşma isteksizliği olarak kendisini göstermişti.

Batı ordularının kolayca yenilmesi, Doğu tarafında şüpheyle karşılanmıştı. Bunun, kendilerini tuzağa düşürmek için yapılmış bir oyun olabileceği söylentileri alıp yürütmüştü. Yine de her şeye rağmen Batı İttifakı'nın Ortadoğu'ya baskısı her geçen gün daha da acımasız hale geliyordu.

Ama hâlâ başaramadılar, diye düşündü denizaltı komutanı Farzan. İran tüm saldırılara rağmen hâlâ ayakta idi. Kendisinin komuta ettiği denizaltı da Akdeniz'deki Batı etkisini ortadan kaldırmak için görevlendirilmişti. Belki küçük bir katkıdı ama ellerinden gelen buydu.

Farzan, subaylardan gelen verileri kontrol etti. Her şey normal görünüyordu, aslında bu hiç iyi değildi. Eğer savaş zamanı her şey yolunda gidiyorsa daha da dikkatli olmak gerekirdi.

Nükleer Darbe

Savaş odasındaki panellerden gelen ani metalik cızırtı, bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Farzan dikkat kesildi.

"Komutanım, radar bağlantısı sağlandı. Akdeniz üzerinde ani ve yoğun bir hareketlilik belirledik."

Farzan heyecanlandı. Denizaltının görevi hem hareketlenmeyi kontrol etmek hem de hayatta kalmaktı. Ancak tek başına bir denizaltı için bu son derece zor bir görevi.

"Dalış hazır olun. Hemen bilgi istiyorum. Kimlerle karşı karşıyayız. Saldırı ihtimalleri nedir?"

"Komutanım, hemen dalış geçelim. Bir Amerikan denizaltısı tarafından yerimiz belirlendi."

"Karşılık verme şansımız nedir?"

"Komutanım altmış üç derece kuzeybatıdalar. Bize doğru geliyorlar. Karşılık vermek için konum belirleyecek zamanımız yok."

Shaheen'in içinde alarmlar çılmaya başladı. Birazdan vahşi bir Mk-48 torpidosunun peşlerine düşeceğini biliyorlardı. Defalarca tatbikat yapmış olsalar da heyecanlarını bastırmakta epeyce zorlanıyorlardı.

Farzan, "torpido suda" alarmlarını beklemeye başlamıştı. Bedeni öylesine gerilmişti ki neredeyse olduğu yere mıhlanacağını düşünüyordu. Motorlara tam güç verip dibe doğru inmeye başladılar. Birkaç manevra sayesinde büyük ihtimalle Virginia sınıfı denizaltıyı atlatabileceklerini düşünüyorlardı.

O an askerlerin içine umut eken bir gelişme oldu. Savaş odası yeni bir bilgiyle hareketlenmişti.

"Komutanım, deniz üzerinde birtakım savaş gemileri belirledik, ama bize değil, Amerikan denizaltısına doğru hareket ediyorlar."

Burak Turna

Farzan heyecanla askerin yanına koştı. Kim olabilirlerdi? Bunu anlaması uzun sürmedi.

"Suda torpido var. Ama bize değil, Amerikan denizaltısına doğru ilerliyor."

Herkes gözlerini kapadı, saniyeler içerisinde bir denizaygırının ölürlen çıkardığı sese benzeyen homurtu ve gıcırta karışımı bir sesle doldu içerisi. Savaş odasında alkışlar koptu. Oradakiler her kimse *Shaheen* 'i yok olmaktan kurtarmıştı.

"Hemen bize kimin yardım ettiğini öğrenin."

Telsiz operatörleri hararetli bir çalışma içine girdiler.

"Komutanım, bu bir Rus korveti. Türk Donanması ile beraber Akdeniz'de devriye geziyorlar."

Farzan heyecan içinde titredi.

"Hemen bana Rus korvetini bağlayın..."

Bağlantı birkaç saniye içerisinde özel komutan paneline aktarılmıştı.

"Çok teşekkür ederiz. Hayatımızı kurtardınız..."

Cızırtıyla beraber Rus gemisinden cevap geldi.

"Akdeniz çok tehlikeli. Rus Donanması'ndan bazı gemilerle beraberiz. Su üzerinde ve altında çok sayıda Batılı savaş ünitesi var. Her an büyük bir deniz savaşı patlayabilir. Dikkatli olun ve sürekli bizimle bağlantıda kalın. Gerekirse size görev devri yapabiliriz."

"Sonuna kadar varız. Ne gerekiyorsa söyleyin, hemen yardıma koşmaya hazırız."

"Tekrar ediyorum, dikkat edin. Batı deniz kuvvetleri ortaya çıkıyorlar. Şu anda radarlarımızda uçak filolarını belirledik. Her an şiddetli bir çatışmaya girebiliriz."

Nükleer Darbe

Farzan ne diyeceğini bilemiyordu. Tarihin en büyük deniz savaşlarından birinin başlangıcına şahit olduğunu o an anlayamamıştı.

Amerikan Deniz Filosu'nun yanında İngiliz ve Fransız savaş gemilerinden oluşan Birleşmiş Milletler gemileri, Kıbrıs açıklarında yakaladıkları Türk-Rus donanmasına saldırmaya başlamıştı.

Bundan sonra olanlar, dünya tarihinde yaşanan modern deniz savaşlarının en kanlı sayfalarını oluşturacaktı.

Rus Savaş Kruvazörü Petr Velikiy

Kruvazör komutanı Dimitri Yogleiev, Amerikan avcı uçaklarının kendi gemisini ilk hedef olarak seçtiğini anlamıştı. Radar sinyalleri kilitlenme belirtileri göstermese de onların aldığı pozisyonlardan bunu çıkarmıştı. Uzun yıllar boyunca Amerikan akademilerinin de eğitim görüp onlarla yaşadığı için düşünce sistemlerini iyi analiz edebiliyordu.

"Hava savunma sistemlerini çalıştırın. Diğer gemilerle bağlantıya geçin, radarların ortak modda çalışmasını sağlayın. Çok büyük bir hava saldırısı olacak... Diğer gemilerle mutlaka aynı anda cevap verebilmeliyiz..."

Komutan sözlerini bitirmeden, radarın belirlediği bir gemi-savar füze tehdidi alarmı duyuldu. Başlıyordu işte. İlk füzeyi çabuk yollamışlardı. Oysa biraz bekleyeceklerini tahmin ediyordu.

"Komutanım bize ateş edildi. Füze yolda."

"Tam yol ileri, sert dönüş manevrası yapın."

Burak Turna

Fazla zaman yoktu, belki saniyeler... Emir uygulandığında *Petr Velikiy'nin* gövdesi gıcırtaarak çıkarak sert bir dönüşe başladı. Hazırlıksız yakalanan askerler etrafa savrulurken geminin silahlarının elektronik olarak hızlı hareketler yaptığı görülyordu.

"Hava savunma sistemi aktif... Füzeye kilitlendi."

"Radarda bir Fransız firkateyni belirdi. Hayır... daha fazla firkateyn var. Üçlü kol halinde ilerliyorlar." Gemilerdeki radar sinyallerini yanıltma tekniklerinin gelişmiş olması nedeniyle menzilde bile olsa radara yakalanan cismi hemen belirleyemiyorlardı.

"Ateş!"

Kruvazörün savunma füzesi ateşlendi. Vahşi bir hızlanmayla yükseldi ve hemen aşağı doğru bir açı yaptı. Aynı anda dörtlü otomatik toplar ateşe başladı. Gökyüzü kıvılcıklarla dolmuştu.

"Ateşe devam!" Komutan dürbünü ile ufuk çizgisi üzerinde başka tehdit olup olmadığına bakıyordu.

Dimitri Yoglev emri verirken radar kontrollü, atış sistemi ikinci savunma füzesini de ateşlemişti. Ya ilk füzenin hedefi bulma olasılığım düşük hesaplanmış olmalıydı ya da yanıltıcı elektronik sinyaller alıyordu.

Şiddetli bir patlama sesi ile irkildiler. Komutan hemen etrafını kolaan edince geminin iyi durumda olduğunu anladı. Amerikan uçaklarından atılan gemisavar füzesi imha edilmişti. Dimitri sadece bir saniyelik bir hata payı olsaydı, suratında patlayan yüzlerce kiloluk metal okun acısını anlayamadan yok olacağını düşündü.

"Karşı saldırı yapmalıyız. İnisiyatifi onlara bırakamayız. Baskı altında tutmak için sürekli ateş edin..."

Rus savaş gemisi Sa-N-7 hava savunma füzesini ateşledi. Uçaklar, füzenin yirmi beş kilometre olan menziline çoktan gir-

Nükleer Darbe

misti bile. Uçaksavarlar da baraj ateşi ile destek veriyordu. Gemi her yerinden alev kusan bir canavarı andırıyordu uzaktan... Denizden gelen kesif tuz ve deniz kokusu yerini yavaş yavaş ıslak ve sıcak bir barut kokusuna bırakıyordu.

"Bunlar F-18, yakınlarında bir uçak gemisi olmalı!"

Komuta merkezinde Rusya ile hararetili konuşmalar yapılyordu. Savaşın o anına kadar Rus kuvvetleri ile Amerikan kuvvetleri doğrudan karşı karşıya gelmemişlerdi, ama Akdeniz üzerindeki Doğu-Batı kavgaası sonuçta bunu doğurmuştu.

"Hadi oğlum, hadi..." Komutanın kulakları telsizdeydi. Operatörlerden uçaklardan birinin vurulmuş olduğu haberini bekliyordu.

"Kahretsin... Kaçırık efendim!"

Gözlerini kapattı. Birini bile vursalar büyük bir avantaj elde etmiş olacaktı.

"Daha çok füze geliyor... Baraj ateşi... yardıma ihtiyacımız var..."

Artık düşünecek fazla zaman yoktu. Birer robot gibi hareket etmeli, geminin bilgisayar sisteminin bir parçası olmalıydılar.

Büyük deniz savaşının en önde giden gemilerindendiler ve eğer kendi tarafları kayıp verecekse, buna dahil olmaları kaçınılmazdı. Bu ne garip bir duyguydu, vurulacağını bilerek savaşmak. Ayrılmacağını bilerek sevmek gibiydi belki de... Dimitri gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Duygularını askerlerine belli etmemeliydi.

, "Diğer gemilerden destek istiyoruz... Ağır hava ve deniz saldırısı altındayız. Lütfen tüm silahlarınızla düşman kuvvetlerini geri püskürtmeye çalışın. Yoksa hemen vuracağız. Bizi yok etmeye çalışıyorlar."

Burak Turna

Birkaç mil açıklarında bulunan Sovremenny sınıfı dev Rus destroyeri *Besstrashnny*, kendi sınıfındaki on yedinci gemiydi. En son sistemleri ile Batı Donanması'nın saldırı stratejisini ve bir sonraki hareketlerinin ne olacağını belirlemeye çalışıyordu.

Havadan açılan baraj ateşine İngiliz HMS Lancaster fırkateyni de destek vermiş ve kendi Harpoon füzelerini *Petr Velikiy* 'nin üzerine yollamıştı.

Dimitri Yoglev, bu bizim ve Çin Donanması'nın taktiğiymiş, diye düşündü. Hemen karşılığını vermezsek, kısa sürede gemilerimizi kaybedebiliriz.

"*Besstrashnny* ile bağlantı kurun."

"Hattalar komutanım!"

"Derhal saldırı pozisyonuna geçin. İngiliz üçlü koluna saldırın. Çabuk olmazsanız, sizi de kaybedebiliriz."

"Anlaşıldı, saldırı manevrasını başlatıyoruz."

Sanki iki gemi de kaderlerinin birbirlerine benzeyeceğini hissetmiş ve tek vücut gibi hareket etmeye başlamıştı. Sovremenny sınıfı Rus savaş gemileri büyük savaşlara dayanabilecek gemiler değildiler. Bir an önce füzelerini atıp düşmana saldırmazlarsa, kısa sürede yok olup gidebilirlerdi.

Rus Sovremenny Sınıfı Kruvazör Besstrashnny

Gemi komuta merkezi uzun süredir düşman hattına kilitlendiği için artık dikkatini kaybetmek üzereydi. Batı orduları şiddetli bir elektronik karıştırma savaşı uyguluyordu. Radarlardaki görüntü sık sık gidip geliyordu. Rus savaş gemisi Türk radarları ile bağlantı kurarak sürekli elindeki bilgileri güncelliyor, radarların sahte bilgilerin geldiği bir anda kilitlenmiş olma ihtimaline karşı hareket ediyordu.

Nükleer Darbe

"Otuz mil açıkta bulunan İngiliz fırkateynleri bize yandan yaklaşmaya çalışarak savunma hattında boşluk yaratmayı deniyor. Sonra ordan girip bitirici vuruşu yapacaklar. Amaçları bu! Onlara saldıracazğız!"

Telsizlerden gelen seslere gemi bilgisayarlarının aktardığı elektronik sinyaller de eklenince, insan algısını tamamen kapatabilecek bir ortam oluşuyordu. Yoğun bir uğultu vardı, ter kokusu ile birleşen gürültü, ölüm korkusu ile oluşan gerginliği artırıyordu.

"İngiliz gemilerini avlayın. İmha edin hepsini!"

Gemi, sestən üç kat hızla uçabilen Klub füzeleri ile doluydu. Radar kontağı, füzeleri yönlendirebilecek kesinliğe geldiği anda ateş düğmesine basıldı.

Tabi bu durumda geminin yeri net bir şekilde karşı donanmanın dikkatini de çekecekti. Bu da saldırıya uğramak demekti.

Arka arkaya iki gemisavar füzesi Rus gemisinden fırlatıldı ve göz kırpmaya süresinde gözden kayboldu, geride küçük bir ısıltı bırakmıştı sadece... Kısa bir süre sonra da diğer füzeler ateşlenecekti.

İngiliz Tip23 Fırkateyn HMS Lancaster

Yüzbaşı Alex Bolton gemide başlayan ani koşuşturmacanın bir parçasıydı sadece. Kıç taraftaki pistte duran Lynx helikopterine doğru ilerliyordu. Evde bıraktığı hamile eşini ya da kendisini düşünecek durumda değildi. Tek düşündüğü üzerlerine gelen füzedən helikopterini nasıl kurtaracağıydı. Her şey çok kısa bir süre içinde geliyordu.

Bir an bir fısıltı duyduğunu sandı, ama sesin ne olduğunu anlaması için bile zamanı yoktu. Tam bu sırada Rus Klub füzesi insan algısının üzerinde bir hızla Lancaster'ın üst tarafına beklenme-

yen bir şekilde çarptı ve gemiyi neredeyse kafası kopmuş hale getirdi. Tüm sistemler susmuştu. Gece karanlık bir şafağa dönüşürken kendini kaybetmiş alevler gemiden yayılan tek ses ve ışık kaynağıydı. Arka arkaya patlamalar meydana geliyordu.

Alex Bolton üzerine yağın sıcak yağ ve metal parçalarından korunmaya çalışarak helikoptere bindi ve çalıştırdı. Hemen havalanması gerekiyordu. Helikopterdeki füzeler her an zarar görebilirdi.

Pistten birkaç metre havalandı ki, kendine doğru koşan denizciler gördü. Yanık haldeydiler. Birazdan ikincil patlamalar olacak o zaman gemi ikiye ayrılacaktı.

Bir an askerleri kurtarıp kurtarmamak arasında bocaladı. Belki helikopteri indirse dört beş kişinin hayatını kurtarabilirdi, ama şu anda kullandığı araçla kendilerini vuran gemiyi saldıracak konumdaydı. Duyguları ile değil profesyonel bir savaşçı gibi karar vermek zorundaydı. İngiliz denizcilerinin çılgınlıklarını duymazdan gelerek havalandı ve gemiden yüz metre ileriye gitti. Geri dönüp baktığında gelişmiş İngiliz fırkateyninin şiddetli patlamalarla sarsılıp ikiye bölündüğünü gördü. Gemi sulara gömülüyordu. Bu, deniz savaşlarının acıklı klasik görüntülerinden biriydi. Havada asılı kalma süresi kısıtlıydı, hemen dönüp kendilerini batıran savaş gemisini ne saldırmalıydı.

Yüzbaşı etraftaki kuvvetlerle bağlantı kurup kesin bilgi almak istiyordu. Ancak birden duyduğu patlamalarla şoka uğradı. Kendi gemisinin vurulmasının üzerinden fazla bir zaman geçmemişti ki, HMS Argyll ve HMS Norfolk'un gövdelerinde dev patlamalarla sarsıldığını gördü. Şok dalgalan helikopteri de savurmuş ve nere-

deyse kontrolü yitirmesine neden olmuştu. Tanrım, bu büyük bir felaket, diye düşündü Alex Bolton. Yenilmez İngiliz Donanmasının üç gemisi birkaç dakika içerisinde paramparça olmuştu.

Yüzbaşı birkaç millik bir alan içerisinde vurulmuş olan üç İngiliz savaş gemisinin etrafında dolaştı, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunlar Rusların en son model öldürücü füzelerine benzeyordu. Gemiler kendi savunma önlemlerini almadan vurulmuşlardı.

Helikopterden bölgedeki diğer İngiliz savaş gemileriyle bağlantı kurmayı denedi. Tüm telsiz hatları yardım istekleriyle doluydu ve Batı Donanması'nın İngiliz kolu bu kayıplar nedeniyle savaşma gücünü yitirmiş gibiydi.

Yerden On Bin Metre Yüksekte

Rus uçak gemisi *Kuznetsov'un* Kıbrıs ile Türkiye arasında konumlandığı Batı Donanması'nın gözünden kaçmıştı. Ancak bunu çok çabuk öğreneceklerdi. *Kuznetsov'dan* kalkan Su-33 ve Su-27 savaş uçakları deniz savaşının yaşanmakta olduğu bölgeye yaklaşıyor.

Radar açıldı geniş bir alandaki düşman hareketliliğini gözlemelerini sağlamıştı, ama Türk hava radarları da onlara çok daha geniş bir alanın resmini gönderiyordu. Kısa süre içerisinde teknisyenler Rus ve Türk operatörleri arasındaki bağlantıları kurmuştu.

Hava saldırı grubunun başında General Sergei Oleg vardı. Su-33 içerisinde sürekli kontroller yapıyor ve sert bir hava saldırısı ile Batı Donanması'nı uzaklaştırabileceğini düşünüyordu.

Yirmi iki savaş uçağı ve iki elektronik karşı tedbir uçağı, biraz soma Fransız ve İngiliz savaş gemilerinin üzerinde bitiverdi.

Burak Turna

General Sergei yeni geliştirilmiş ekranlarda bir şey fark etti. Bir hava grubu kendilerine doğru gelmekteydi. Hemen aşağıda bir yerlerde olduğundan emin olduğu Burak sınıfı Türk korveti *TCG Barbaros* 'la Rus savaş gemilerinin desteğiyle bağlantı kurulmuştu.

"*Barbaros*... Burası Rus *Kuznetsov* hava saldırı grubu. Ben General Sergei... Yaklaşık olarak, sizin on bin metre üzerinizde uçuyoruz. Ortalık çok karışık. Ve sanırım savaş daha da kızışacak. Sizden bölgenin daha genel bir resmini istiyorum. Gerekirse Ankara'dan istihbarat isteyin lütfen. Ortalıkta çok fazla elektronik sinyal var ve radarların kesintisiz bilgi akışı sağlamasında zorluk yaşıyoruz."

"Anlaşıldı general... Ankara ile gereken bağlantı kurulup Genelkurmay Harekât Merkezi'nden gerekli bilgileri alacağız. Ama bizim radarlarımızda da karışıklık var. Zaman zaman bağlantı kesiliyor."

"Evet, biz de yapıyoruz... Elektronik karıştırıcıları açmak zorundayız, kusura bakmayın. Her an füze yağmuruna maruz kalabiliriz."

"Sizi anlıyoruz, ancak biz de bazen savunmasız kalabiliyoruz. Geminin elektronik sistemi devre dışı kalıyor ve düzelmesi zaman alıyor."

"Anlaşıldı *Barbaros*. Bize doğru yaklaşan bir saldırı grubu var. Siz de izlemeye kalın ve gerekirse yerden destek sağlayın..."

"Size yaklaşan uçakları tespit ettik. Amerikan F-18'leri..."

"Teşekküller *Barbaros*. Bu zorlu bir savaş olacak... Bizi indirirlerse siz de gidersiniz..."

"O kadar emin olmayın, Türk Hava Kuvvetleri'ne haber verildi. Türk uçakları kısa süre sonra Akdeniz'de olacak..."

Nükleer Darbe

"Umarım çabuk olurlar..."

General Sergei ekranlarda görülen noktaların çoğalmasıyla endişeye kapılmıştı. En az otuz uçakla karşılaşacaklardı. Ve evet, başka noktalar... Sayı çoğalıyordu. Amerikan uçak gemisinin tüm savaş uçakları başlarına üşüşürse elliye yakın avcı uçağı ile mücadele etmeleri gerekecekti.

"Tüm uçaklar. Bundan soması için serbestsiniz. Gerektiğinde ateş edin."

"Anlaşıldı..."

"Çok yakın uçuyoruz..."

"Alanı genişletin. Radar kilitlemesine dikkat, onlar bizi görmeden ateş etmeliyiz. Düşmanın yoğun saldırısı önlenmeli..."

"Komutanım, kilitlendiler... Bana kilitlendi... Manevra yapıyoruz..."

Su-33'ün pilotu manevra yapmaya başladı. Sert bir dönüşle sağa yattı ve geri dönmeye başladı. Aşırı G kuvveti nedeniyle zor anlar yaşıyordu.

Amerikan F-18'inden gelen Amraam füzesi General Sergei 'nin görüşüne girmişti. Umutsuzca makinelî topa bastı ve birkaç mermi salladı, ama füze bir anda görüntüp kaybolmuştu.

Arkadan gelen patlamayı hissettiler... Uçak isabet almıştı ve şafak karanlığında kayan bir yıldız gibi Akdeniz'in tuzlu sularına doğru dönerek düşüyordu. Pilotun atladığına dair sinyal almadılar.

"Radara karşı önlemlerinizi alın. Ateşe başlayın."

General emri verdikten sonra önündeki panellere odaklandı. Su-33'e tam güç verdi ve kolu geriye çekerek göğe doğru yükselmeye başladı. Artık savaş konumuna geçmeleri gerekiyordu. Her-

kes yalnız başına avını avlamakla yükümlüydü. Ekran da gördüğü bir F-18 diğerlerinden daha uzakta uçuyordu. Onun peşine düştü. İyice yükseldi. On beş bin metreyi geçtikten sonra uçağın burnunu aşağıya getirerek hedefine doğru ilerlemeye başladı. Uçağa bir kez daha güç verdi, bu hep kullandığı bir saldırı taktiği idi. Düşman kendisine saldırıldığını anladığında çok geç olacaktı. AA-12 füzelerini hedefe kilitlemek için birkaç saniye geçmesi gerekiyordu. O birkaç saniye ne kadar da uzun gelmişti. Hedefin belirlendiği sinyali alınca bedeni adrenalin saldırısına uğradı ve füzeyi ateşledi. F-18 güzel bir uçuştu. Güzel bir bebeği avlamayı kim istemezdi ki...

Rus füzesi, havada yalpalayarak uçarken ani manevra yapmaya başlayan F-18'i kurtulamayacağı bir açıya hapsedmişti. Bunu anlayan pilot uçağın fırlatma düğmesine bastı. Zengin Amerikalılar, uçaklarını daha kolay feda edebiliyorlardı. Uçak havada patladığında, insani kayıp olmaması nedeniyle basit bir oyun oynamış gibi geldi General Sergei'ye. Az önce kaybettiği pilotunun intikamını almak üzere, sert yükselme manevrasına başladı. Radar ekranında düzen kaybolmuştu. Uçaklar it dalaşına giriyordu. Ancak daha ileriden on iki uçaklık bir kolun menzile girdiğini de görmüştü. Bunlar İngiliz uçak gemisi HMS Ark Royal'dan kalkan Harrier'lardı...

Beysiz ve beceriksiz uçaklar, diye düşündü. Havada savaşacak kıçları yoktu bu uçakların, olsa olsa denizdeki savunması zayıf hedeflere saldırmaya gidiyor olmalıydılar. General Sergei onlara bir sürpriz yapmaya karar verdi. Deniz kuvvetleri bunun için kendisine minnettar kalacaktı.

Radar ekranını iyice inceledi. Kendisine en az tehlikeli saldırı pozisyonunu belirledi. Uçağa yine tam güç verdi ve hızla alçalmaya başladı. Bu hareketin onu düşmanların peşine takılmasından koru-

duğunu keşfetmişti. Kimse on hız denize doğru giden bir uçağa ateş etmek istemiyordu nedense. Bu arada it dalaşına başlamış olan birçok uçağa, havada daireler çizerek düşmeye başlarken, atlayan pilotlar yardım sinyalleri yolluyorlardı.

General Sergei füzelerini dikkatli kullanmak zorundaydı. Yakıtı tükenmeye başlamıştı. Bu Harrier'larla bir dünya rekoru kırabilir miyim acaba, diye düşündü. Hepsini vurmanın nasıl olacağını hayal etti ama sonra birdenbire gerçeğe döndü. Gücü yetse bile zamanı yetmeyebilirdi ve bu arada onlar da zaten kaçardı.

Bir mermiden daha hızlı uçuyordu ve hedefe çabuk ulaşmıştı. En öndeki Harrier'a kilitlenip füzeyi ateşledi. Bu uçakların Su-33'ten kurtulması neredeyse imkânsızdı. O nedenle somasını kontrol etmeye ihtiyacı yoktu. Sert bir dönüşün ardından tekrar Harrier'a yöneldiğinde, hepsinin kovanlarına eşekarı girmiş halanları gibi dağdıkları görüldü. Ancak bir araya gelip ona saldırıracaklardı. Balıkları yuvalarını böyle korurdu.

Göz aynasından ilk uçağı indirdiğini gördü. Şimdi bir başkası vardı. Bu uçakları sevmişti, düşük hızları nedeniyle fazla uzaklaşmıyorlardı. İkinci hedefi de baş üstü ekranından, izlemeye aldı, uçağı ateş etmek için uygun pozisyona getirdi ve makineli topun düğmesine dokundu. Otuz kadar yüksek güçlü patlayıcı top mermisi hedefe kilitlenip onun hemen yanında patladılar. Harrier'ın yakıt deposu alev almıştı, tamamen havaya uçmadan önce, son bir gayretle pilot uçağı çevirmeye çalışıyordu. Bu sırada General Sergei kendisini iyi hissediyordu, böylece ilk kaybettiği pilotunun intikamını almış oldu.

General Sergei'nin keskin gözleri başka hedefler arıyordu ve bir başka Harrier'ı gözüne kestirmişti, uçak denize yakın uçarak Su-33'ten kurtulmaya çalışıyordu. Beni atlatamayacağını geri ze-

Burak Turna

kâh, diye söylendi. Uçağı ona doğru çevirerek hızlandı. Su yüzeyine çok yakındı ve arkasında denizden kalkan su kütlelerinin izini bırakıyordu. Bu uzaktan çok garip görünüyordu. *Barbaros* korvetindeki Türk askerleri Harrier'ların tek tek vuruluşunu izliyordu. Üçüncü Harrier da generalin mermileri ile parçalanmıştı. Bu sefer doğrudan uçağı çarpan mermiler onu yüzlerce parçaya ayırmıştı. Rus pilot Türk korvetine selam geçişi yaptıktan sonra alkışlar arasında tekrar yükselmeye başladı.

Gökyüzündeki hava savaşı Rus uçaklarının vurulup azalmasıyla Amerikalılar lehinde değişmekteydi. Çok hızlı davranılmıyordu yoksa bütün deniz savaşını kaybedebilirlerdi. General Sergei, *Besstrashnyy* ile bağlantı kurdu.

"Derhal, Moskova ile konuşun. Türk Hava Kuvvetleri yardıma gelmezse, Amerikalılar bizi mahvedecekler. Eğer hava savaşını kaybedersek savaş gemileri de gidecek."

Gemi komutanı, bunu mantıklı bulmuş olmalıydı ki, Rusya'yı aramak için hiç zaman kaybetmedi.

Savaş zamanı diplomasi çok hızlı işlerdi. Sadece tek bir telefonla bir ülke savaşa girebilirdi.

Rus devlet başkanı hemen Türk başbakanını aradı.

Ankara'da kurulan daimi kriz merkezi, hükümetin ve askeri danışmanların sürekli zaman geçirdiği bir yer haline gelmişti. Her an en az bir bakan nöbet tutuyordu.

Rus devlet başkanı aradığında ise başbakan, savunma bakanı ve dışişleri bakanıyla toplantı halindeydi. Bu kadar yetkilinin bir arada olması Ruslar açısından büyük bir şanstı.

Nükleer Darbe

Telefon başbakana aktarıldığında konuşma çok kısa sürdü. Akdeniz Savaşı hakkında tüm yetkililer bilgi sahibiydi ve bir şekilde uzak kalamayacağımızı hepsi de biliyordu. Bu savaşta Rusya tarafında olmak, Batı'ya tam anlamıyla sırt çevirmek demektir. Başbakan, Rus devlet başkanının isteğini dinledikten sonra telefonu kapattı. Bakanlara ve askeri danışmanlarına dönerek, "Amerikan hava saldırısını durdurmamızı istiyorlar," dedi.

"Bunu yapabilir miyiz efendim?"

"Tabi yaparız, fazlasıyla hem de, ama bu sefer kesin olarak Doğu cephesinde olarak algılanırız. Bu kararı vermek zor..."

"Sayın başbakanım, bu zor günlerde iyi düşünmeliyiz. Batı tarafında yer almak bize şimdiye kadar ne kazandırdı? Bir hiç. Atatürk bize uyar dünyayı hedef gösterdi, Batı'yı değil, şimdiye kadar yanlış yönlendirildik. Artık gerçek yerimiz olan Doğu Birliği içinde yer almalı ve bu neyi gerektiriyorsa yapmalıyız..."

"Doğru söylüyorsunuz... Hemen genelkurmay başkanımızla görüşmeliyim..."

"Gereken hazırlıkları yapalım efendim, Akdeniz bizim denizimizdir. Bu saldırı sonrasında daha da büyük gelişmeler olabilir. Kıbrıs'taki kuvvetlerimiz zaten teyakkuz halindeydi, gerekirse ileri harekât başlatıp Kıbrıs sorununa bir son verebiliriz."

"Bilemiyorum, belki bu yapılmalı ve hatta Oniki Ada sorunu da aynı biçimde çözebiliriz. Bir dünya savaşına gireceksek hiç olmazsa bu başkaları için değil kendimiz için olmalı."

"Bu konuştuklarımız kısa bir süre önce duyulsaydı bizim deli olduğumuzu düşündürlerdi, ama politikanın bir gün içinde insan hayatını nasıl değiştirebileceğini hiç kimse bilmiyor. Medyanın

Burak Turna

kendilerini uyutması ile sanki hayatları hep eskisi gibi gidebilirmiş, kimse sonsuza kadar onlara dokunamazmış zannediyorlar."

"Evet, karar verdik sanırım. Hemen Rus devlet başkanına da haber verin. Türk ordusu, Batı ordularını püskürtmeyi kabul ediyor..."

Türk Burak Sınıfı Bandırma Korveti

Yarbay Sami Bey, Ankara'dan gelen kriptolu mesajı okuduktan sonra oturduğu yerden ufka baktı ve düşündü. Büyük bir çatışmanın içine doğru sürükleniyorlardı. Emirler kesindi. Doğru ordular, Türk ordusunun desteği olmadan bu savaşı kesinlikle kaybeder ve Akdeniz'den de uzun bir süre geri dönmek üzere sürülürlerdi.

"Tüm mürettebat savaş konumuna geçsin. Çatışmaya gireceğiz. Şimdilik kesin emir almadan ateş etmeyin. Olası hedeflen belirlayin. Fransız savaş gemilerinin konumunu belirleyin. Amerika-lılarla şimdilik biz değil hava kuvvetlen ilgilenecek."

Savaş gemisi içinde birdenbire koşuşturma başladı. Herkes görev yerlerine giderek savaş sırasında yapılması gereken işleri gözden geçirmeye başlamıştı.

Yarbay Sami Bey yerinden kalktı ve bütün gemiyi dolaştı. Korvetin ilk görevi denizaltı savunması olacaktı, ama bir ihtimal 100 mm. topuyla ve Exocet'lerle düşman gemilerine saldırması gerekebilirdi. Modern Exocet füzeleri ile etkin atışlar yapılabilir, belki bir irtifanın altındaysalar uçaklara karşı kullanılabilirlerdi. Gemide sadece 20 mm.'lik iki tane uçaksavar topu kullanılıyordu.

Telsizci er bağırdı.

Nükleer Darbe

"Komutanım, Rus *Besstrashnny* bağlantıya geçti. Acilen sizinle konuşmak istiyorlar."

"Hemen geliyorum, komuta bölümüne aktar oğlum!"

Emir derhal yerine getirildi.

"Ben Yarbay Sami, sizi dinliyorum *Besstrashnny*..."

"Moskova ile görüştük. Türk ordusu savaşta bizi destekliyor..."

Hemen bize yardım etmeniz gerekiyor, sizden daha yakın bir gemi yok şu anda..."

"Tam olarak nasıl bir destek istiyorsunuz? Geminin olanaklarına uygunsa yardım edebilirim..."

"Hava savaşçı kötü gidiyor. Boşta kalan Amerikan savaş uçakları saldırmaya başladılar. Bir tane füze-yi savuşturabildik. Ama daha fazlasını yapabileceğimizi sanmıyorum. Hemen radarınızda beliren Amerikan uçaklarına kilitlenin..."

"Ama bunu yaparsak hedef değişir ve doğrudan bize saldırırlar. O zaman siz kurtulmuş olursunuz ama biz vuruluruz."

"Bir şeyler yapmalıyız *Bandırma*. Biz Rus savaş uçaklarına koordinasyon desteği sağlıyoruz. Birazdan Türk savaş uçakları geldiğinde bu koordinasyon işi daha da önemli ve zor hale gelecek. Eğer vurulursak"u önemli görev tehlikeye girer..."

Yarbay Sami Bey bir süre düşündü, Rus doğru söylüyordu. Beklenmedik bir şeyle karşılaşmışlardı. Öyle görünüyordu ki, burada kendi inisiyatifi ön plana çıkacaktı, zira Genelkurmay'ın bu işte yorun yapmasına imkân yok gibiydi. Kararlar anlık alınmalıydı.

"Tamam *Besstrashnny* sizin üzerinizden bu yükü alacağız..."

Bağlantı kesildikten sonra birkaç saniye düşündü, hemen harekete geçmeliydi. Subayları yanına çağırdı ve kendilerine destek olabilecek Türk gemilerinin konumları belirlendi. Beş altı millik

bir bölgede Türk savaş gemileri bulunuyordu. Tüm radarların havadaki Amerikan uçaklarına kilitlenmesi emrini verirken, diğer Türk savaş gemileriyle de bağlantı kurulmasını istedi.

En yakında olan *Bodrum* korveti *Barbaros*'ta, destek verecek ve hava savunmasında kendi radarlarını kullanacaktı. *Barbaros* fırkateyni de yaklaşan Fransız savaş gemilerine karşı Rus savaş gemileriyle birlikte çatışacaktı.

Yarbay Sami Bey, *Barbaros* fırkateyninin komutanı Albay Hakkı Bey'e durumu açıklamak istedi. Ancak Hakkı Bey durumu zaten biliyordu. *Barbaros* fırkateyni *Bandırma'nın* iletişim hatlarını dinlemişti.

"Komutanım bu konuşmadan nasıl haberiniz oldu?"

"Kendi kendimize hazırlık yapalım diye bölgedeki iletişim hatlarını dinlemeye aldık ve şans eseri sizi duyduk. Ama iyi de oldu. Böylece biz de hazırlığımızı yapmış olduk, ama şunu belirtiyim savaş çok şiddetlenecek... Büyük kayıplarımız olabilir... Allah'a emanet olun..."

Konuşma biter bitmez Türk savaş gemilerinin aldığı yeni pozisyonun sonuçları ortaya çıkmaya başlamıştı...

Amerikan Arleigh Burke Sınıfı Destroyer, Oscar Austin

Oscar Austin, Amerikan Donanmasının bölgedeki komuta gemisi konumunda bulunan *Harry Truman* uçak gemisinden aldığı bilgileri hızla analiz eden yeni geliştirilmiş bir bilgi işleme ünitesi-ne sahipti. Aslında Amerikan Donanması'nın ve dünyanın en dayanıklı, savaş gücü yüksek gemilerindendi.

Harry Truman uçak gemisi, Rus uçaklarına karşı çatışmayı yönetiyor ve bu bilgileri gerekli görüldüğü gemilere hızla iletiyordu.

Oscar Austin destroyerinin komutanı Albay Rex Wicca, gelen bilgilerin yoğunluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Doğu Donanması bu kadar iyi savaşacağını düşünmemişlerdi. İngiliz Donanması en iyi üç gemisini kaybetmişti. Henüz yarım saat geçmemişti ki, Rus füzeleri ateşlenmeye devam etmiş, ama bunlar hedefi bulamamışlardı. Bu bulamayacakları anlamına gelmiyordu. Batı Donanması psikolojik üstünlüğü ele geçirmek için hemen onlara ağır kayıp vermek zorundaydı.

Ancak ortada ters giden bir şey vardı.

Gelen bilgiler Türk savaş gemilerinin Amerikan savaş uçaklarına kilitlenerek izlemeye aldıklarını gösteriyordu. Bu her an ateş açabilecekleri anlamına geliyordu. Türklerin Ruslara istihbarat desteği sağladığını ve Avrupa'da onlarla beraber olduklarını biliyorlardı, ama Amerikan ordusuna karşı onların yanında yer almalarını düşünmemişlerdi.

Rex Wicca kendi operatörleri ile bir araya geldiğinde herkesin suratının kötü olduğunu gördü. Bu gemi bilinen en gelişmiş radar sistemi olan Aegis ile donatılmıştı. Bundan dolayı elde edilen bilgiler ayrıntılı ve fazlaydı.

"Yeni bir bilgi mi var?"

Komutan, mürettebatının yüz ifadelerinden neyin ne durumda olduğunu anlayabiliyordu.

"Komutanım, Türk Hava Kuvvetleri'nde yoğun bir hareketlenme olduğunu ve saldırı kolları oluşturduğunu radarlarımızdan tespit ettik."

Rex Wicca şaşkıncı, purosundan bir nefes aldı ve ayağa kalktı.

"Bu saldırı kollarının bize ulaşmasına ne kadar var?"

"Komutanım, bize doğru gelip gelmediklerini bilmiyoruz, belki de kendi hava sahalarını korumak istiyorlar, ama sınırını sekse-

Burak Turna

ne yakın F-16 bu yöne doğru ilerliyor. En kötü ihtimalle hava kuvvetlerimizle karşılaşacaklar."

"Bu kabul edilemez! Tanrım, biz burda Türklerle savaşıyoruz."

"Efendim Türklerle şu anda savaşıyoruz, ama onlara karşı savaşmak için eğitim aldık ve..."

"Bu seni ilgilendirmez, onlara henüz saldırmadık..."

"Belki de saldıracağımızı düşünüyorlar..."

"Ben belkilerle düşünmem... Bu pisliğin içinden nasıl sıyrılacağımızı söyleyin. Bu savaşı kazanmak zorundayız ve Türkler bir anda gerçeği gördü, diye bu savaşı kaybetmek istemiyorum anlaşıldı mı? Hemen ayrıntılı bir savaş planı istiyorum, gerekirse derhal Washington'ı arayıp büyük bir saldırı emri çıkartabiliriz."

"Aslında bir şeyler yapılabilir. Rusların uçak gemisi *Kuznetsov*, Türk karasularına yakın, diye saldırıdan kurtulmuştu. Ama şimdi bu saldırıyı yapabiliriz. Eğer *Kuznetsov* batarsa, hepsinin morali bozulacaktır."

"Sadece *Kuznetsov* mu, daha bir sürü Rus destroyeri dolaşiyor Akdeniz'de... Denizaltıları saymıyorum bile... Türk Donanması'nın bütün gemileri de tam teyakkuza ve buraya doğru hareket edecek durumda... Tanrım! Be adam sen neler zirvalıyorsun, beni bütün Türk hava ve deniz kuvvetleri ile muharebeye mi sokacaksın?"

"Efendim eğer Türk ordusu bizle savaşmayı düşünüyorsa bunu nasıl engelleyebiliriz?"

"Bak seen? Peki o zaman sana şöyle söyleyeyim, o koca kıçını kaldır da bir elindeki kuvvetlere bak. Okulda sana öğretilen saçmalıkları bırak ve gerçek bir asker gibi düşünmeye başla."

"Affedersiniz efendim ben okulumu iyi bir dereceyle bitirdim..."

Nükleer Darbe

"Bunun burda hiçbir işe yaramadığını gördük. Bakın, yapılması gereken çok zor bir operasyon olabilir, ama bence başka yol yok. Türk radarlarını imha etmeliyiz. Eğer bunu başaramazsak... yani radarlarını tamamen kapatmayı... o zaman kurtulan radarlara deniz piyadeleri helikopterlerle ölümüne saldırıacaklar... Eğer onda da başarısız olursak bana Washington'ı bağlayacaksınız ve Yunanistan'ı savaşa sokacağız... Başka yolumuz kalmayabilir."

"Komutanım bu son derece çılgınca bir plan..."

"Sen ne dediğinin farkında mısın, bu dünya savaşı be adam. Mantıklı davranmanın zamanı mı?"

"Hayır efendim, savaşın bu kadar büyümesine izin vererek, bu bölgeyi tamamen kaybederiz. O zaman Türkler bizle bütün güçleriyle savaşır. Bence burda en mantıklısı hızla Rusları perişan etmek ve Türklerle fazla savaşmadan zafer ilan edip uzaklaşmak... ondan soması Washington'ın işi."

"O zaman önce *Kuznetsov*'un işini bitireceğiz. O Rus aygırını pamparça etmenizi istiyorum..."

"Tabi Türk uçakları bunu yapmamızı engellemezse..."

"Engellerse yeniden düşüncünüz..."

Türk Burak Sınıfı Bandırma Korveti

Odanın içi yağ ve is kokusuyla dolmuştu. Gemi bütün gücüyle manevra yapıyordu, hareket halinde olmak hedef olmasını zorlaştırılabildi. Bu nedenle motorları sonuna kadar zorlayarak daire çiziyorlardı.

Hava savunma radarı elektronik karıştırıcılar tarafından etkisiz hale gelse de Amerikan F-18lerine kilitlebiliyordu.

Burak Turna

"Komutanım, Rus savaş uçaklarından yardım çağrılarını alıyoruz."

"Evet, artık şov zamanı... Hadi indirelim şu uçakları aşağıya."
"Emredersiniz efendim..."

Bir an sessizlik oldu. Ve bu sessizliği korkunç bir patlama izledi. Basınç nedeniyle komuta odası çelik levhalara ayrılırken, alev ve siyah dumanlardan oluşan plazma, canlı her şeyi alıp götürdü.

Artık her taraf karanlıktı...

Bandırma, nereden geldiği belli olmayan bir torpido tarafından vurulmuştu.

Türk Barbaros Firkateyni

Dümbülle deniz üzerindeki çatışmayı gözlemleyen askerler, şiddetli patlamayla bağırmağa başladılar. Bunun üzerine Albay Hakkı Bey hemen bulunduğu yerden dışarı çıktı ve dümbülleyle korkunç bir şekilde ikiye bölünmüş olan *Bandırma* korvetine baktı. İçi acıdı, ama yapacak bir şey yoktu. Bu tehlike çanlarının da çaldığı anlamına geliyordu.

"Derhal savunma durumuna geçin. Etrafta gizli düşmanlar var. Her an bize de saldırabilirler. Çabuk olun."

Denizciler savunmaya geçerken bütün radarlardan saldırı sinyalleri geliyordu. *Barbaros* Amerikalıların *Kuznetsov'a* doğru gerçeğe getirdiği akını izleyebiliyordu.

Yukarıda Bir Yerde, F-18 Filosu

Binbaşı Jack Piton ağarmaya başlayan gökyüzünün kendilerini zafere götürmesini diledi. Birazdan *Kuznetsov'a* ulaşacaklardı ve

Nükleer Darbe

o dev gemiyi kim batırırsa, uçağı özel bir renge boyanacaktı. Tabi canlı olarak geriye dönebilirse.

Birazdan Türk hava sahasına gireceklerdi ve *Kuznetsov'u* beklemeyi bir açından yakalayacaklardı. Olabildiğince alçaktan uçuyorlardı. Bu sayede Türkiye'nin güneyindeki dağların kendilerini *Kuznetsov'un* radarlarına karşı korumasını umuyorlardı. Açıkçası Türklerle çatışma konusunu hiç planlanmamışlardı.

"Hedefe yaklaşıyoruz. Konuştuğumuz gibi aniden yükseleceğiz ve bir tonluk uydü güdümlü bombaları hedefe doğru yollayacağız... Bu onları şaşırtacaktır. Hemen ardından Harpoon'ları üç ayrı koldan ateşleyeceksiniz..."

"Anlaşıldı efendim..."

Savaş uçakları iki bin beş yüz metre yükseklikten uçuyordu. Bu süpersonik jetler için hayli düşük bir irtifaydı.

"Yükselmeye başlıyoruz."

Uçaklar eşzamanlı olarak yükselmeye başladılar. Hızlarını arttırmışlardı. Artık Rus uçak gemisinin radarları tarafından algılanıyor olmalıydılar.

"Hedefleme podlarından görebiliyorum. Uçak gemisinin yeri tespit edildi."

Savaşın acımasız anlarından birisiydi. *Kuznetsov*, Türk karasularının içine doğru seyrettiğinden kendini güvende hissetmişti.

"Gemi hedefte. Uydü güdümlü bombaları yolluyorum."

Uçak iki tane bombayı bırakıp ağır uçaksavar ateşi altında sert bir manevra ile dönmeye başladı. Vurulmaktan kıl payı kurtulmuştu. Yükselirken peşinden gelen ısı güdümlü hava savunma füzelerinden de kurtulmayı başardı.

Burak Turna

Güdümlü bombalar havada hedefine doğru süzülürken, *Kuznetsov* füze olmayan bu tehdidi ortadan kaldırmak için ateş etmeye başladı. Bombalardan birisi havada etkisiz hale getirilmişti. Birinci bomba şiddetle patladı, ikincisiye isabet almasına rağmen uçağın kık tarafına çarpıp patladı.

Telsiz hattı üzerinde bağışlar yükseldi. İkinci bir uçak uzak mesafeden dört tane daha bomba yolladı. Bombalar havadayken iki uçak da Harpoon füzelerini bırakmıştı bile. Aynı anda Rus aygırına doğru yönelmiş ölümcül metal kütleler vardı havada.

Rus Amiral Kuznetsov Uçak Gemisi

Gemi komutanı paniğe kapılmıştı. Bir o yana bir bu yana koşuyor ve sürekli emirler yağdırıyordu. Savunma konusunda askerlerini yeterince uyarmanın olduğunun bilincindeydi. Bundan duyduğu vicdan azabıyla daha da çıldırıyordu.

"Savaş uçakları derhal havalansın! Yoksa hepsi yerde vurulacaklar..."

Gemide kalan Rus Su-27'ler zaten havalanmaya çalışıyorlardı, ama bu çok tehlikeliydi. Kalktıkları anda peşlerine Amerikan avcılarının takılacağı kesin gibiydi.

Şiddetli bir sarsıntı komutanla beraber yanındaki subayları da yere serdi. Hemen ardından bir ikincisi. Elektrikler kesilmişti ve hızla yükselen dumanı camdan görebiliyorlardı. *Kuznetsov* art arda darbeler alıyordu. Bu darbelerle bir süre katlanabiliirdi, ama fazla değil...

Sarsıntı geçince hangarlardan gelen bağırtiları duydular. Komutan ayağa kalktı.

Nükleer Darbe

"Yardım isteyin... derhal her yerden yardım isteyin yoksa hepimiz burda yanacağız..."

Bir başka Harpoon füzesi havayı yararak ilerliyordu. Burnu avının kokusunu almış duygusuz bir yaratık gibi sağlam bir noktaya kilitlenmişti. Gökyüzüne saçılan mermiler ona rast gelmiyordu. Havada çok fazla tehdit vardı. Avın savunması bastırılmıştı. Onu yakalamışlardı. Harpoon gemiye yaklaştı.

"Türk savaş uçakları nerde kaldı. *Besstrashnny*, bize yardım et-sin, hava savunmasına ihtiyacımız var. Filikaları hazırlayın, çabuk olun."

Füze sestten üç kat hızlıydı. Çıkardığı korkunç hırlamanın ona yetişmesine imkân yoktu. Hedefteki gemi de onu duyamayacaktı. Hedefine bir kez daha baktı. Başka saldırganlarla boğuşan avına acır gibiydi. O, savunmanın düştüğü anı yakalamıştı.

Geminin tam üst tarafına, komuta merkezine doğru uçtu. Beyaz bedeni, sert çeliği kâğıt gibi yırttıktan sonra bir miktar içeri girmişti, ki tapası ona patla emrini verdi. Füze emre uydu ve kendisiyle beraber onlarca denizciyi yok ederken *Kuznetsov* 'a da büyük bir darbe vurdu. Geminin bir daha kullanılmasına artık imkân yoktu. Belki batmayacaktı ama bütün elektronik sistemleri o patlamayla beraber imha olmuştu.

Büyük bir yangın sarmıştı etrafı. General Sergei Su-33'ü ile havalanmayı başararak Amerikan uçaklarına saldırmaya başlamıştı.

Bu sefer şansını yaver gitmeyecekti. Düşman çok kalabalık ve hazırlıklıydı. Havalandığı anda peşine takılan iki uçağın füze yağmuru ile vuruldu ve uçaktan atlayarak Akdeniz'in mutluluk veren sularına doğru inmeye başladı.

Burak Turna

Kuznetsov vurulmuş bir aygır gibi korkunç sesler çıkarak suda sallanıyordu. Gemide art arda patlamalar meydana geldi. Amerikalılar kesin emir almışlardı, gemiyi batırmak istiyorlardı ve ona yakın füze atışından sonra da istediklerini elde etmişlerdi.

General Sergei suya doğru sessizce inerken, savaşın onun için bittiğini düşünüyordu. Elinden geleni yapmıştı ve her Rusun isteği gibi Akdeniz'e, sıcak sulara iniyordu.

Rus Soveremenny Sınıfı Kruvazör Besstrashnny

"*Kuznetsov* saldırıya uğradı ve ağır hasar aldı, batıyor!"

Bu bilgi gemiye ulaşır ulaşmaz herkesin morali bozuldu. Ve bundan sonra ne olacağı konuşulmaya başlandı. Batı Donanması'na karşı en büyük kozlarını yitirmişlerdi. Bu arada denizin altı da karışmıştı. Bazı çatışmalar olduğu ve her iki taraftan da denizaltı kayıpları yaşandığı söylenmişti, ama kimse bunları doğrulayamıyordu.

Besstrashnny tekrar savaş pozisyonuna geçmekteydi. Artık Rus savaş uçaklarını koordine etmesine gerek kalmamıştı. Rus uçaklarının incek bir alanı yoktu. Şimdi hepsi de benzinleri bite-ne kadar savaşacak ya düşecek ya da Türk alanlarına inmek zorunda kacaklardı.

Besstrashnny'nin hedefinde Fransız savaş gemileri vardı. Hızla ona doğru yaklaşıyorlardı. Donanmaya bitirici vuruşu yapmak için geliyorlardı. Acele yeni bir plan yapılmalı ve hemen Türk gemileriyle bağlantıya geçilmeliydi.

Besstrashnny'nin komutanı Yarbay Oleg, Türk firkateyni *Barbaros* ile bağlantı kurulması gerektiğini düşündü. Neden hâlâ Türklerden bir yardım gelmiyordu, Türk hava sahasında savaş uçaklarının oluşturduğu formasyonları görebiliyorlardı. Artık des-

Nükleer Darbe

tek gelmeliydi. Yoksa bütün savaş tam anlamıyla bir hezimeye dönüşecekti.

Mürettebatta huzursuzluk başlamıştı. Hava sertti gün ağarmış ama gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Eğer şiddetli bir fırtına başlarsa belki kurtulabilirlerdi, ama orta kuvvette bir fırtınada Amerikan gemileri onları avlayacaktı. Zira en gelişmiş radarlara sahip gemileri dolayıyordu etrafta. Türk yardımı kesinlikle gerekliydi.

"*Barbaros* firkateyni hatta!"

"Tamam... Ben Yarbay Oleg... Türk Hava Kuvvetlen neden bize yardım etmiyor?"

"Ben Albay Hakkı, hava kuvvetleri yardıma geliyor, saldırı kolu oluşturuldu, bir dakika içerisinde Amerikan uçaklarını vuracaklar..."

Yarbay Oleg duydukları karşısında heyecandan titredi. Bu sırada geminin uçaksavarları çalışmaya başlamıştı. Önce birkaç atış ardından da hemen hemen hiç durmadan devam eden atışa geminin toplan da katılınca bir an konuşmaya ara verip etrafına bakınmak zorunda kaldı. Subayların hepsi savaş konumunda dikkatle gelmeyi izliyorlardı. Bir İngiliz Lynx helikopteri uzak bir mesafede tehlikeli bir pozisyon almıştı.

Yarbay Oleg uçaksavarların işlerini bitireceğini düşünürken, gemiden fırlayan bir hava savunma füzesinin sesi duyuldu.

"Albay, *Barbaros* 'un da bize destek vermesini istiyorum. Şu anda bir helikopter bize füze atmaya çalışıyor. Onu vurabilir misiniz?"

"Yarbay bekleyin hemen **araştırıyorum...**"

Saniyeler sonra...

Burak Turna

"Yarbay hava radarlarımız helikopteri algıladı. Hemen ateş **açma** emri veriyorum. Sanırım bu vurduğunuz İngiliz gemilerinden kalkan bir helikopter. Yakıtı bitmek üzere olabilir. Ve sanırım bir çeşit intihar saldırısı ile intikam almayı düşünüyor."

"Onu hemen vurmamız gerekiyor."

"Evet, ateşe başlıyoruz."

Albay Hakkı'nın ateş emri telsiz üzerinden duyulmuştu.

Lynx Helikopteri

Yüzbaşı Alex Bolton fazla şansının olmadığını biliyordu. Yakıttı bitmek üzereydi, en yakındaki İngiliz ya da müttefik gemisi on iki mil uzaktaydı ve aslına bakılırsa teorik olarak bitmiş olan yakıtıyla ancak bir atış yapabilecek durumdaydı.

Yüzbaşı alçaktan uçuyordu; dalgalar yükselmiş ve su perdesi arkasında kalmıştı, ama onu görebiliyordu. Üzerine doğru gelen uçaksavar mermilerinden korunmak için sürekli yanlara yatarak dönüyor ve büyük kalibreli top mermisinden uzak durmaya çalışıyordu. Bunlar helikopterleri vurmak için tasarlanmamış olsa da, eğer bir mermisi bile kendisine çarparsa her şey sona eredi.

Her şey sona erecekti zaten. Az kaldı, diye düşündü. Ailesini düşünmüyordu, daha şimdiden hayalinde her şey silinmeye başlamıştı. **Bir** yandan da hayali boyunca kendisine sorup durduğu varoluşsal sorunların cevabına erişeceği için de mutluordu. Umarını yaralamp yakalanmanı, diye düşündü. Buna izin vermeyi de düşünmüyordu zaten. Bu savaşın içerisinde **adı** anılmayacak bir istatistik rakamı olacağını bilse de **umurunda** değildi. Gemide kaybettiği arkadaşları için yapacaktı bunu.

Nükleer Darbe.

Helikopteri zaman zaman sabitliyor ve Sea Skua füzesini Rus gemisinin kalbine saplayabilmek için bir fırsat kolluyordu, ama Ruslar, ona bu fırsatı **vermemek** için silahlarını hiç susturmuyorlardı.

Radar uyarıcısı bir başka geminin ona kilitlendiğini bildirdi. Bu NATO standartlarında bir radar ve füzeydi. Sea Sparrow, diye düşündü. Tanrı'nın belaları, beni vurmada sizden birisini götüreceğim.

Büyük bir dalganın ardına geçti, dalga aşağıya indiğinde Alex Bolton'un helikopteri sabitlenmiş ve Sea Skua füzesinin alıcısı, **Besstrshnty'mn** gövdesini algılamış ve hazır sinyali vermişti. Alex hiç düşünmeden füzeyi ateşledi. Sea Skua füzesi çılgın bir yarış atı gibi fırladı helikopterden...

Rus Soveremenny Sınıfı Kruvazör Besstrashnny

Yarbay Oleg'in boğazından hafif bir çılglık koptu. Helikopterin vurulmadan füzesini ateşleyebildiğini **görmüştü**. Düşmanın füzesi üzerlerine gelirken, telsizden **Barbaros** fırkateyninin helikoptere ateş ettiğini **duyuyordu**. Neredeyse eşzamanlı bir olay yaşandı. **Alex'in yolladığı** füze gemiye **çarpmadan** yarım saniye önce Türklerin yolladığı *fize*. Lynx helikopterini **havada** binlerce parçaya **ayırmıştı**.

Yarbay Oleg son saniyelerini tam hatırlayamayacaktı. Buğulu bir görüntüyü. Sea Skua sanki gemiye yaklaştıkça devleşmiş ve **çarpmanın** oluşturduğu basınç **yeterli** gelmişti. **Patlamayla** beraber geminin bütün **hayati** organları hasar görmüş, **gövde** kırılmış ve hızla su **almaya** başlamıştı. Yangını söndürmeye çalışmanın da bir anlamı **yoktu**, Bu kesinlikle ölüm **vuruşuydu**.

Burak Turna

Türk Burak Sınıfı TCG Bodrum Korveti

Yarbay Deniz, Akdeniz'in her yerinden göğe yükselen du-manlara ve onların kaynağını oluşturan savaş sahnesine baktı.

Hemen harekete geçmek gerektiğini düşündü. Hızla... Emir-ler yağdırarak kendisi de savaş panellerinin başına geçti. Hedefte Fransız savaş gemileri vardı.

Aynı anda *Barbaros* ile bağlantı halindeydi ve onların hava saldırısına uğradığını, üstelik Amerikan *Oscar Austin* destroyerinin takibinde olduğunu duyabiliyorlardı. Gemi kendini koruyabilecek durumdaydı, ama yaklaşan Fransız gemileri onun işini bitirebilir-lerdi. İkili kol halinde gelen Fransız fırkateynleri *Georges Leygues* ve *Dupleix*, tam güç savaş alanına girmişti ve hemen ortalığı temiz-lemek istiyor gibiydiler...

Bodrum korveti onları yakalamıştı. Ancak karşılıklı olarak bir-birlerinin farkındaydılar. İkisi de benzer silahlara sahip gemilerdi.

Yarbay Deniz, *Dupleix* fırkateyninin daha açık bir hedef oldu-gunu fark etti ve hemen onunla angajmana girilmesini emretti. *Bodrum* 'un Exocet füzeleri hedeflerine kilitlendi ve fırlatıldı. Bun-dan sonra olanlar saniyeler içerisinde gerçekleşti.

Exocet denize çok yakın uçarak hedefine giderken *Georges Leygues* de *Bodrum* korvetini belirleyerek ateş açtı. Aynı anda ha-vada iki Exocet uçuyordu.

Füzelerden ikisi de hedeflerim buldular. *Dupleix* fırkateyni tam göbekten vurulmuş ve ikiye bölünmüştü.

Bodrum korveti kıçtan vurulmuştu ve geri yatıyordu. Gemide büyük bir yangın çıkmıştı. *Barbaros* fırkateynindeki sat komando timleri, Yarbay Deniz'in ölmediğini duyunca onu kurtarmak ve yangına müdahaleye destek olmak için helikopterle havalandılar.

Nükleer Darbe

Ancak, *Georges Leygues*, havalanan helikopteri tespit etmişti ve Crotale füzelerini helikoptere yolladı. Sat timini taşıyan heli-kopter havada vurularak denizin dörtbir yanına dağıldı.

Yarbay Deniz yaralı olmasına rağmen henüz batmamış olan korvetin ön tarafındaki uçaksavar silahın başına geçti. Askerler ge-miyi terk ederken o inatla havaya ve gemilere ateş ediyordu. As-kerleri onu silahın başından kaldırmak istiyordu, ama gemiyi terk etmeye niyeti yoktu.

Askerlerin bazıları onun yanında kalıp tüfekleriyle onu koru-mak istediler. Bir savaş uçağı alçaktan uçarak geminin birkaç mil açığından geçti. Hemen ardından makineli topu ile Yarbay Deniz ve yanındaki askerlere saldırdı. Denizciler art arda şehit olmuştu.

Çarpışma gittikçe şiddetlenmekteydi. Birkaç saat içinde olup bitenler büyük bir deniz savaşının başlangıcıydı.

Barbaros fırkateyni *Georges Leygues* 'e yolladığı füzenin hedefi ıskalaması ya da savunma tarafından düşürülmesinden sonra Ameri-kan *Oscar Austin* 'den atılan füzelere hedef oldu. Albay Hakkı Bey komuta merkezine çarpan füze ile beraber şehit olurken, *Barba-ros* 'un batışı fitili ateşleyen olay olmuştu.

Havada saldırı kolu oluşturan Türk F-16'ları *Oscar Austin*'e saldırdılar.

Oscar Austin dayanıklı bir gemiydi. F-16'larm yolladığı füzelerin bir kısmından kurtulmayı başarmıştı. Ön tarafa çok yakın düşen bir bombanın yarattığı hafif tahribat dışında kötü sayılmazdı.

Ancak o da karşı ateş açtı. Elektronik karıştırıcılarla F-16'ları kör etmeyi denedi ama bunu başaramadı.

Burak Turna

Savunma ateşi ile iki F-16 havada vurularak düşmeye başladı. Filo komutanı çok uzaklardan yolladığı bir roketle gemiyi üst tarafından vurdu. Hemen arkasından lazer güdümlü bir bomba, son derece riskli bir taktik deneyerek *Oscar Austin* 7 tam göbeğinden vurdu.

Güdümlü füze destroyeri artık bir şey yok edecek durumda değildi. Denizciler gemiyi terk etmeye çalışırken o kızgın alevler içerisinde yanıyordu.

İran Kilo Sınıfı Denizaltı

Farzan tüm bu olanlar karşısında ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Aslına bakılırsa hiç beklemediği şiddette büyük bir deniz savaşının ortasında kalmıştı. Her an tespit edilip yok edilebilirdi. Vurulan gemi sayısı çok kısa bir süre içerisinde ona yaklaşmıştı. Denize düşen helikopterleri ve uçakları saymıyordu bile.

Ben de bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü. *Shaheen* denizaltısı ölüm sessizliğinde yatıyor ve sadece pasif dinleme yapıyordu. Dizel denizaltının kolay yakalanmayacağını biliyordu ama yanlışlıkla vurulma ihtimali yüksekti.

"Periskop yukarı!"

Elektronik gözetleme yapabilen periskop yavaşça yukarı çıktı. Farzan periskoptan yaşanan felaketi tüm ayrıntısıyla gördü. Dalgali denizin üzerinde, sis ve su perdelerinin arkasında zaman zaman yanıp sönen ışıklar, bir deniz fenerini değil, patlayan bombalan gösteriyordu.

"Bu bir Fransız gemisi..." Farzan heyecanla bağırdı.

Nükleer Darbe

Gerçekten de, *Georges Leygues*, savaşın şoku ile denizaltına bakmayı unutmuştu. Bunda haksız da sayılmazdı. Görüldüğü kadarıyla bir Türk korveti ile kapıştıyordu. Sürekli olarak ateşlenen topu ve otomatik silahlarının çıkardığı duman net biçimde görülüyordu.

"Onu vuracağız... Çabuk olun torpidoları hazırlayın..."

Emirleri hemen yerine getirildi. *Shaheen* şimdi ilk avını avlamak üzereydi. Ama çabuk olup arkasından başkasını getirmeliydi.

Farzan periskopu rahatlıkla kullanabiliyordu, kimse onu görebilecek durumda değildi. Savaşın en sıcak anıydı. Türk korvetinin de *Georges Leygues* tarafından bir Exocet ile vurulduğuna şahit oldu. Korvet yanarken Türk askerleri kendilerini dalgalı ve soğuk suya bırakıyorlardı.

Ufuk çizgisi üzerinde bulundukları yöne yaklaşan bir Amerikan güdümlü füze destroyeri, Farzan'ın iştahı kabartmıştı.

"Onu da istiyorum... Çabuk şu Fransız yok edin... Çabuk..."

"Emredersiniz efendim, torpidolar ateşe hazır... Ateş!!!!"

İki torpido art arda denize bırakıldı. Farzan sanki kendi elle riyle gemiye saldırmış gibi kasılmıştı.

Zaman geçmek bilmiyordu...

Ve birden büyük bir patlama, ardından ikincisi geldi... *Georges Leygues* neye uğradığına şaşırmıştı. Personel, Türk korvetini batırmanın keyfine varmak üzereyken geminin ikiye yarıldığına şahit olmuştu. Gemi batmaya fırsat bulamadan öfkeli bir Türk F-16'sı makineli topu ile *Leygues'in* üzerinden geçti ve denize atlamaya çalışan Fransız denizcileri biçti.

Burak Turna

Farzan çıldırmış gibiydi, olduğu yerde zipliyordu. Türk savaş gemilerinin onun orada olduğunu bilmesinden çok mutlu olacaktı. Hemen periskopu döndürdü. Gerçek avına bakmak istiyordu. Şişman, etli bir gemiydi bu. DDG 75 bordo numaralı *Donald Cook* isimli güdümlü mermi destroyeri, az önce vurulan *Oscar Austin 'in* kopyası sayılırdı. Öfkeyle al es açarak yaklaşıyordu. Farzan, gemiden yükselen füzelerin alepli huzmelerini görebiliyordu ve o huzmelerin nereye gittiğini merak etti. Bunlar sadece gemisavar füzeler değildi, *Donald Cook* güverteden Tomahawk ateşi açıyordu. Farzan bu **füzelerin** nereye kilitlenmiş olabileceğini düşündü. Fazla seçenek **yoktu**, tek mantıklı hedef, Türk radarları ve askeri üsleri olabilirdi. Amerikalılar Türklerle ve Ruslarla aynı zamanda çarpışmak zorundaydı.

"O Amerikan gemisini vuralıyız... Çabuk olun..."

Torpidolar hazırlandı ama dikkatli olmalıydılar. Bu atışlar onların sonunu getirebilirdi.

"Biraz bekleyin." *Donald Cook'un* manevraları dengesizdi, onu ıskalamak istemiyordu Farzan.

"Biraz daha yaklaşmalıyız."

"**Komutanım**, yaklaşırsak, bizi fark edecektir."

"O zaman bekleyin, Türk savaş gemileri onun dikkatini dağıttığı anda **biz ek onu indireceğiz.**"

"Başüstüne komutanım..."

Türk Yavuz Firkateyni

Yarbay Mehmet, *Yavuz'u* şimdiye kadar hem çatışmanın uzatılmasında tutmuş hem de bir hızlı saldırı botunu batırmıştı. O küçük si-

Nükleer Darbe

lahlı teknenin amacım ve geldiği ülkeyi bilmiyordu, ama yakındaki Yunan Adaları'nın birisinden gelmiş olabileceğini düşünüyordu.

Rus kruvazörü *Amiral Lohov*, *Yavuz* firkateyninin hemen güneydoğusunda yer alıyordu. *Yavuz* firkateyni, Yunan Adaları'nda yerleşmiş olan radarların tamamen Amerikan gemileri tarafından kullanıldığını Ankara'ya iletti. Rus kruvazör de aynı bilgiyi Moskova'ya bildirmişti. Ne yapılacağı merakla bekleniyordu.

Zaman daralıyordu. *Donald Cook'un* attığı Tomahawk füzeleri bazı havaalanlarında hasar meydana getirmiş ve bir tane hava radarını imha etmişti. Geçici olarak radar desteği sağlanamayacaktı. Yunan radarları sayesinde Amerikan gemileri üstünlük kazanıyordu.

Ankara, Moskova ile yaptığı görüşmelerden dolayı bir karara varmıştı. Rus savaş gemileri, Yunan Adaları'ndaki radarları vuracaktı.

Bu haber üzerine gereken koordinasyon sağlandı. Bir dakika içerisinde, *Amiral Lobov*, SS-N-12 süpersonik seyir füzelerini Yunan radarlarına yolluyordu. Gemiden arka arkaya fırlatılan silahlar, çok kısa bir süre sonra belirlenen noktalardaki radar tesislerini kullanılmaz hale getirmişti.

Donald Cook'un yeni bir görevi vardı. Türk ve Rus gemileri ile çatışmaya girmek. Tabi Amerikan uçaklarının desteğiyle...

İran Kilo Sınıfı Denizaltı

Farzan, *Donald Cook'u* izliyordu. Evet, sonunda olmuştu işte. Amerikan destroyeri, bir Türk firkateynine saldırmaya başlamıştı. Türk gemisinden atılan füze *Cook* tarafından bertaraf edilmişti.

Burak Turna

Karşı saldırı yapıyordu şimdi de... Ancak Amerikan gemisi saldırısını sürdürürken Türk fırkateyni gökyüzünden gelen bir ateş parçası ile patladı. İkincil ve üçüncül patlamalarla cephane deposu havaya uçmuş, *Yavuz* fırkateyni de sulara gömülmeye başlamıştı.

Hemen arkasından Rus kruvazörünün Amerikan gemisine ateş ettiğini ve ona hasar verdiğini gördüler. Amerikan gemisine ateş verilen *Donald Cook*'u kurtarmak için Rus gemisine odaklanmışlardı. Birkaç dakika sonra *Amiral Lobov* da alevler içi-ri isinde kalmıştı.

Farzan zamanın geldiğini anladığından, ateş emri verdi. İran **denizaltısından** çıkan torpidolar alevler içerisindeki *Donald Cook*'a çarptı. İranlılar havaya sıçramıştı. Dev Amerikan gemisini batacağına emin oldukları biçimde vurmuşlardı.

"Komutanım, yerimiz belirlendi... Amerikan denizaltıları yerimizi belirlediler..."

"Tam yol ileri, suya dalın, dibe daim..."

Denizaltısavar S-60 Blackhawk'ın rotorlarının sesini duyduklarında sırtlarından soğuk terler boşaldı. Galiba biz de gidiyoruz, diye düşündü Farzan... Bunun bir önemi yoktu, şehit olacağını düşünüp mutlu bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Ateş ettiler... torpidolar suda..."

Kimse sesini çıkarmadı. Sadece oldukları yere sıkı sıkıya tutunup beklediler. Bir torpido gelip onlara çarptı ve geminin iskeletinden gelen çatırdama sesi duyuldu. Hemen arkasından gemi karanlığa büründü ve son hızla içine su dolmaya başladı.

Akdeniz'de patlamalar bir gün boyunca sürecekti. Akşama doğru hava kararırken fırtına bulutları toparlanıyordu.

Nükleer Darbe

Pek çok gemi, uçak, denizaltı ve helikopter içindeki askerlerle beraber suya gömülmüştü. Milyarlarca dolarlık silah yok olmuştu. Ancak silah üreticileri daha da iştahlı bir biçimde yenilerini **üretmeye** koyulmuşlardı bile. **Savaşı** Batı Donanması kazanmış gibi **görünse** de. Amerikan gemileri hızla bölgeden uzaklaşıyordu. Bu **savaşın devamında** yenilmelerinin kaçınılmaz olduğunu **fark** etmişlerdi.

2. BÖLÜM

Çin Devlet Başkanı Hu Jintao içinde bulundukları barakanın tahta zemininde yavaş ve gıcırtılı adımlarla ilerleyerek kapının önüne kadar geldi. Kapının hemen dışında Çinli subaylar, tam teşhizatlı olarak tek sıra halinde büyük komutanlarının çıkmasını bekliyordu.

Şiddetli rüzgârın savurduğu toz bulutlarının arasından fark edilen sıralanmış insan silüetleri o anda belli belirsiz bir karalıdan başka bir şey değildi.

Hu barakanın dışına çıktı. Etrafındaki subaylar hemen onun önüne bir şemsiye tutarak çöl kumu ile karışmış toz fırtınasından korumaya çalıştılar, ama Hu Jintao onları elinin tersi ile iterek kum fırtınasına dönüşmeye başlayan havada, sıra halindeki askerlere doğru yürümeye başladı. Dik durmaya çalışıyor ve gözlerini kısarak mümkün olduğunca kendisini fırtınadan sakınmaya çalışıyordu. Biraz sonra başlayacak olan operasyon bu askerler için ölüm demekti. Onların bu cesareti karşısında kendi canının bir önemi olmamalıydı.

Çin ordusunun uzun yıllar boyunca özenle ve çok gizli bir harekâtla eğittiği bu askerlerin tek bir amacı vardı. Dünyayı kasıp kavurmaya başlayan büyük savaşın son darbesini Çin'in vurmasını sağlamak.

Hu Jintao onlarla gurur duyuyordu. Çin ulusunun uzun süren yolculuğunda, belki de kilometre taşlarından biri olacaktı. Biraz sonra vereceği emir üzerine, korkunç kum fırtınası içinde dimdik duran seksen bine yakın Çin komandosu, onlarca kiloluk teçhizatları ile Amerikan anakarasına saldıracaktı. Bu saldırının sonucunda Amerikan savunma sisteminin tamamen çökertilmesi ve Batı Amerika topraklarının büyük kısmının savunmasız kılınarak, ikinci dalga Çin saldırıları ile tamamen ele geçirilmesi düşünülüyordu. Bu bir kere gerçekleşikten sonra, Doğu topraklarında sıkışan Amerikan ordusu ile bir müzakere yapabilirler ve Japonya'nın düştüğü duruma düşmek zorunda kalmadan, eşit şartlarda bir dünya gücü olabilirlerdi.

Hu kendisine verilen mikrofonu aldı. Kum fırtınası yavaşlamıştı biraz. Askerler ona doğru bakıyordu. Hu, bu bakışlara sevgiyle karşılık verdi. Onlarla olmayı ne kadar da isterdim, diye düşündü.

Boğazını temizledi ve askerlerin gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Sizler gururlu ve büyük bir **ordunun** öncülerisiniz. Yıllar süren mücadelemiz beklediğimiz anla yüzleşti. **Batı'nın** büyük baskısı sonucu Doğu ülkeleri olarak bir araya geldik ve bu baskıcı saldırıya karşı koyduk. Ve onlar da sert bir karşılık verdiler. Ancak sizler, gururlu Çin ordusu olarak donanmalarını Pasifik **Okyanusu'na** gömmeyi başardınız. Ancak, henüz her şey bitmedi. Düşman hâlâ

Burak Turna

çok güçlü ve yırtıcı. Düşman toprağına girmesek, başarılı olma şansımız yok. Sizler bunu yapacaksınız. Acımasızca ve korkusuzca saldırarak, anlık darbeyi vuracaksınız. **Milyonlarca** Çin askeri arkamızdan **Amerikan** anakarasına taşınacak ve sonra da **Avrupa** toprakların **çevirecek**. İşte o zaman binlerce yılın Doğu kültürü. sıg kültürlerin şımarık saldırısına sert bir tokat **vurmuş** olacak."

Boğazına dolan toz zerrecikleri nedeniyle **öksürmeye** başlamıştı. **Konmaları** hemen yanına gelip mataralarından su verdiler. O zaman Hu'nun gözlerindeki yaşlan gördüler. Aralarında sessiz bir anlaşma yapılmış gibiydi. Kimseye söylenmeyecekti bu.

"Ve şimdi sizden gidip bu **dünya** savaşını sona erdirecek büyük, zorlu ve **yorucu darbeyi** indirmenizi **istiyorun**,"

Hu ellerini kaldırdı ve askerleri selamladı. Askerler önce oldukları yerde koşar adını **zıplamaya** başladılar. Geniş alanı koruncu bir uğultu kaplamıştı. Askerler gölge **savaşçıları** gibi kendilerini taşıma platformlarına götürerek olan araçlara **koşuyorlardı**, Hu gururla **seyretti** onları. Bir emri ile **on** binlerce erkek ölmek **üzere yola** çıkmıştı.

Korumaları **Hu'nun** yanına geldiler. Bir an önce operasyonun **yönetileceği** dev yeraltı sığmağına gidecek olan yeraltı trenine gitmek **zorundaydılar**. **Üçüncü Dünya Savaşı'nın** şimdiki aşaması korkuncu olacaktı. Artık sınırların sona erdiği an gelmişti, bütün silahlar ateşlenebilirdi. Hu'nun gözlerinde yüz milyonların ölümü canlanıyordu. Neden bu ana geldiklerini sorguladı. **Şeytani** insanların neden ölümü bu kadar **sevdiklerine** anlam verememişti. Kendisine de teklif yapılmıştı. Onlara katılmalarını ve dünyayı **beraber yönetmelerini** istemişlerdi. Bunu yapamazdı. Çin kültürü bunu ka-

Nükleer Darbe

bul **edemezdi**. Çinliler de Türkler gibi, Ruslar gibi onurlu bir milletli. Derm bir kültüre sahiptiler. Böylesi bir kültür birikimine sahip olmaları, diğerlerinin kendilerinden istedikleri şeytani güç elde etme planlarının bir parçası olmalarını engelliyordu.

Çin ordusu, Amerika'yı işgal etme planını uygulamaya koymuştu. Bunu, geriye dönüşü olmayan, dünyayı yok oluşun eşğine getirecek, ama gerekli bir plan olarak görüyorlardı. Yeraltı treninin içindeki özel yapım vagona pek çok elektronik cihaz vardı. Sürekli olarak saldırıyla ilgili gidişatı öğrenebileceklerdi. Çin, Amerikan iletişim sistemleriyle ilgili teknolojiyi ülkesine getirebilmek için uzun uğraşlar vermiş ve süper casusları sayesinde bunu başarabilmişti. Artık bütün çabaların sonuçlarını görme zamanıydı.

Aslında büyük Çin saldırısı çok önceden başlamıştı, ama bu, tarihin belki de en başarılı giz perdesinin ardında gerçekleşmişti. Çin'den Amerika'ya sadece bu operasyon nedeniyle yollanan insan sayısı savaş başlamadan önce kırk beş bini bulmuştu. Şimdi ise, bu dev milis gücü, silahlarını kuşanmış ve Amerikan Anayurt **Güvenliği** Bakanlığının tüm çalışmalarının arasından sıyrılarak saldırıya başlatacak komando ordusu için pek çok iniş noktasıyla güvenli bölge **oluşturmuştu!** Bu birlikler birleştiğinde şehir içi milislerinin saldırıları başlayacak ve Amerika'nın batı kıyılarındaki şehirler bir **anda** sonsuz bir kaosa boğulacaktı.

Kanlı Düello, başlamak üzereydi.

Amerika'nın İşgali!

3. BÖLÜM

Los Angeles'ın arka sokaklarında hayat her zamanki gibiydi. Suçlular, savaş nedeniyle iç güvenliğe ilginin kaybolmasıyla hayatlarının en aktif dönemini yaşıyorlardı.

Carlos mahallesindeki İspanyol çeteleri içinde en belalı olan Angel's Nest'i yönetiyordu. Bölgeye gelen polislerin bile bulaşmaktan korktuğu, şiddet ve cinsellik düşkünü bir manyaktı.

Sabah uyanır uyanmaz yanındaki kadına baktı. İsmiini hatırlamadığını düşünüp kızdı kendine. Yaşlanıyorum, insanların isimlerini hatırlayamıyorum, diye söylendi. Sonra durdu birden. Aslında kızın adını bile bilmiyordu. Evet, ona adını hiç sormamıştı ve orada neden yattığını dahi bilmiyordu. Gece verilen partide aldığı uyuşturucunun etkisiyle beyni sünger gibi olmuştu.

Kadını dürterek uyandırdı, ama en az kendisi kadar uçmuş durumdaki kadın yerinden bile kılmılamadı.

Bana ha, Vahşi Carlos'a karşı gelmek. Durdu ve gülümsedi. Doğrusu uzun bir zamandır ona böyle hiç yokmuş gibi davranılma-

mıştı. Bu değişiklik hoşuna gitmişti. Hazır uyanmışken çıkıp hava almak ve etrafa bakmak istedi. Eline ne geçirdiyse onu giyip dışarı çıktı. Geniş caddeleri olan yan harap evlerin sıralandığı mahallede bu saatte kimse dışarıda olmazdı.

Carlos dışarı çıktı ve boş kaldırımlarda yürümeye başladı. Yürürken çıkardığı ses mahallede yankılanıyordu. Havada bir gariplik vardı. Sokaklar düşündüğü gibi boş değildi. Yüzüne oturmuş anlamsız bir ifadeyle yürümeye devam etti. Bir süre sonra geniş bir yol ağzına geldiğinde durdu. Birkaç blok ötede köşebaşında birileri vardı. Yaklaşık on beş kişilik bir grup hızlı hareketlerle, bir evden dışarı çıkarttıkları kutuları arabaya yüklüyorlardı. Pek hırsızlığa benzemiyordu bu. Carlos, adamları da tanımadığını düşündü. Belki, belki bir tanesini tanıyordu. Evet, içlerinden birisi mahallelerinde oturan sessiz bir Çinli bakkaldı. Ancak yanındakileri kesinlikle tanımadığından emindi.

Şimdi onlar da durmuş Carlos'a bakıyorlardı. Vahşi, nasıl davranacağını bilemedi. Bu mahallenin en belalı adamıydı o, ama şu an içindeki his hiç de bildikleri gibi davranmaması gerektiğini söylüyordu. Bir an hisleri ve imajı arasında bocalayarak birkaç adım attı. İlerideki sokağın köşesindeki adamlar da dönüp ona doğru yürümeye başladılar. Garip görünüyorlardı. Hepsisi de Çinliyd.

Carlos, adamların bazılarının sırtında bir piyade tüfeği olduğunu gördüğü anda dondu kaldı. Bu sıradan bir çete değildi. Hiç de öyle davranmıyorlardı. Bir anda kalbi hızla çarpmaya başladı. İçgüdülerini ona ordan kaçması gerektiğini söylüyordu. Bir an durdu ve sonra içgüdülerine uydı. Dönüp son hızla koşarak kaçmaya başladı. Hemen eve gidecek ve silahını alarak geri dönecekti ya da

Burak Turna

belki de dönmezdi. Adamlarını arar ve en azından yirmi kişinin toplanmasını beklerdi. Ondan sonra silahlı olarak gelir ve bu adamların işini bitirirlerdi.

Carlos sokağı döndüğü anda rahatladı. Ardından ateş edemezlerdi artık, ama zaten adamlar da böyle bir şey yapacak gibi görünmüyorlardı. Vahşi, kahkaha seslerini duymuştu. Bunun intikamını alacağına dair yemin etti.

Eve geldiğinde kadının kalktığını ve söylenerek evin içinde bir şeyler aradığını gördü. Kadın birden Carlos'un korkmuş halini görünce şaşırdı ve sustu.

"Hemen giyin. Burdan defolup gidiyorsun."

"Neden Carlos, ne oluyor?"

"Tanrı'nın belası kadın, hemen defol git. İşim var."

Carlos aceleyle telefonu açtı ve karşısındaki telefonu açana kadar defalarca çaldırdı. Karşısına çıkan adam uykulu ve sinirliydi.

"Miquel hemen kaldır o kıçını ve bir an önce buraya gel. Tanrı'nın belası bir Çinli çete mahallede terör estiriyor. Hemen adamları da al ve silahlarınızla buraya gelin. Henüz neler döndüğünü bilmiyorum, ama anlamadığımı bir şeyler oluyor."

Miquel'in homurdanmalarını dinlemeden telefonu yüzüne kapattı. Carlos nedense içindeki kötü hissi atamamıştı. Gidip oraya adamların ne yaptığına bakmak istiyordu. Miquel ve adamlarının ona gelmeleri on beş dakika sürerdi. Sadece birkaç blok ötedeydiler. Yerinde duramıyor, sürekli olarak odanın içinde dolanıyordu. Bu sırada kadın da hazırlanmış, çıkmak üzere kapıya yönelmişti.

Carlos, onu kolundan tuttu.

"Söyle, dün akşam bir şey oldu mu?"

Nükleer Darbe

Kadın, ona küçümser gibi baktı.

"İstersen bunun cevabı bende saklı kalsın, çünkü bütün ününü bir anda yerin dibine batıracak durumdasın."

Kadın gülere kapıyı hızla kapattı. Carlos şaşırdı. Bu kadın hasta olmalı, diye düşündü. Camın kenarına gidip kadına baktı. Birden gözü yolun ilerisinden hızla kendi tarafına doğru gelmekte olan araca takıldı. Eski bir kamyonetti ve üzerinde birileri vardı. Ne saçmalık sabah sabah, diye düşünürken araç hızla evinin önünden geçti. Bu az önce gördüğü adamlara benzer giyinmiş silahlı bir başka Çinli gruptu. Kamyonun arkasında bir de makineli tüfek olduğunu görmüştü. Tanrım, bu kadarı da fazla, diye içinden geçirdi. Bir anda mahallesi Çinli bir çete tarafından istila mı edilmişti ne?

Kulağına çalınan siren sesi ile rahatladı. Bunu hayal bile edemezdi ama polis sirenlerinin sesini duymak içini rahatlatmıştı. Şimdi ne yapacaksınız bakalım sizi kısa boylu vahşiler, diye düşündü. Bir polis aracı son hız evinin önünden geçip gitti.

Carlos bir anda keyiflenmişti. Birazdan ortalık şenlenecek ve onu kovalayan adamlar hapsi boylayacaktı. Evden dışarı çıkıp polis arabasının arkasından baktı. Polis arabası sokağı döndükten sonra birkaç el silah sesi duyuldu. Siren sesi şimdi tekrar yaklaşmaya başlamıştı. Sokağın köşesinden fırlayan polis arabası geldiği yöne doğru geri kaçıyordu.

Carlos gözlerine inanamıyordu, polislerin ardında birkaç kamyon silahlı adam vardı. Carlos da polis arabasını görünce eve daldı. Miquel gelirse ne olacaktı? Buraya gelmemeliydiler. Neler oluyordu bu şehre, yoksa filmlerde gördüğü gibi Los Angeles bir suç şehrine mi dönüşmüştü bir gecede. Bu hep hayal ettiği bir şeydi ama gerçekçi ile karşılaşınca hiç de hoşuna gitmemiştii doğrusu.

Burak Turna

Tüm olanları düşünürken, Miquel'in yanına aldığı üç dört adamla bellerinde tabancayla evine doğru geldiklerini gördü. Bu, şu an olmasını istediği son şeydi. Evden çıkmak istememesine rağmen adamlarını uyarmak zorundaydı.

Ancak buna gerek kalmadı. Bir anda patlayan silahlar Miquel ve adamlarının üzerine mermi yağdırınca hepsi çil yavrusu gibi dağıldılar.

Bunlar gerçekten de ciddiler, diye düşündü Carlos. Sanki mahallenin değil, bütün şehrin denetimi bu silahlı adamların eline geçmişti. Gökyüzündeki güneşin ışınları bile karanlık bir gün yaşıyormuş gibiydi. Silah seslerinin artmasıyla birlikte mahalle sakinleri sıradan bir çete savaşı olmadığını anlamış, pencerelerine çıkmaya başlamışlardı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı, ama bir kaza kurşunu olasılığına karşı da perdelerini aralayıp dışarı bakmakla yetiniyorlardı.

Carlos birden iğrenç hayatına bir heyecanın geldiğini düşünerek hastalıklı bir sevince kapıldı... Sıradan hayat değildi şu an yaşadığı. Farklı bir şeyler oluyordu. Büyük bir şeyler. Büyük bir iş olduğunda, onun kokusunu hemen alırdı. Bu, doğal bir yetenekti. Şimdi de birilerinin büyük bir şeylere giriştiğini hissedebiliyordu.

Hemen televizyonu açtı. Belki olan bitenle ilgili bir haber duyabilirdi. Hayır, henüz hiçbir şey yoktu. Sadece spiker, Avrupa'daki çatışmaların artması, Türk ve Rus askerlerinin ortak operasyonu ile gelişen harekâtın Fransa sınırına dayanması ile kritik hale gelen durumu anlatıyordu. Amerikan ordusunun ise Çin ile çatışmayı sona erdirmesinden sonra bir sessizlik hâkim olmuştu, Pasifik'in karanlık ve soğuk sularına.

Nükleer Darbe

4. BÖLÜM

Çin'den yola çıkan dev taşıma uçakları alçaktan uçarak değişik açılardan Amerikan anakarasına doğru hareket ediyordu. Binlerce gemi de yine Pasifik'in dalgalı sularında radarlara yakalanmadan, Amerikan Donanmasının devriye gemisi ve denizaltılarına yem olmadan kıyıya ulaşmaya çalışıyordu. Hepsini için farklı koordinatlar verilmişti. Bu araçların bir kısmı asla o koordinatlara ulaşmadan savunma tarafından yok edilecekti, ama önemli bir bölümü kıyılara ulaşacak, başlayan operasyon nedeniyle harekete geçen dev uyuyan milis gücü ile birleşebilecekti.

Dev kargo uçağının içi Çinli paraşütçülerle doluydu. Ve aynı zamanda çok önemli bir de yolcu taşıyordu. Bu kişi Wu adıyla bilinen bir askerdi. Amerika'da yönettiği başarılı operasyonlarla dikkatleri üzerinde toplamıştı. Böylesine dev operasyonda da onun yaratıcı düşüncelerine ihtiyaçları vardı. Ve bu yüzden ona komuta verilmişti. Evet, 001 No'lu dev kargo uçağı aslında Çin Ateşi'nin yönetim kadrosunu taşıyan kargo uçağıydı.

Burak Turna

Wu uçağın arka tarafında oturmuş etrafındaki subaylarla sürekli operasyon hakkında konuşuyordu. İlk önce kendi uçağındaki askeri birliğin milislerle buluşma planı vardı. Son derece tehlikeli bir işti bu, her an uçakları vurulabilirdi. Bu ihtimale karşı pek çok yardımcı komutan belirlenmiş ve sıralama takip edilerek görevi ele alması kararlaştırılmıştı.

Bir süre sonra Wu'nun canı sıkıldı. Kendisine bu görevi verdikleri için bütün komutanlarına ve yöneticilerine minnettardı. Kolay erişilemeyecek bir onurdu ama yorgunluğunu da henüz üzerinden atamamıştı. Aklına, bir süre önce Amerika'da yaşadıkları gelmişti. Son anda ölümden dönmesi, Oğuz ve diğerleri. Anıları ne kadar da berraktı zihninde. Şimdi ise okyanusun üzerinde, belki de sonu kesin ölüm olacak bir görevde doğru uçuyordu. Bu dev operasyonu kendilerine vermelerini, belki de Oğuz'a borçluydu. O olmasaydı, her şey altüst olabilirdi. Kim bilir şimdi ne yapıyordu, diye düşündü Wu. Şu an Oğuz'un yanında olmasını gerçekten çok isterdi. Onun ne kadar başarılı bir asker olduğunu biliyordu.

Wu'nun operasyonu yönetmesinde yardımcı olacak olan Yarbay Wen, düşünceli bir halde uçağa dolaşan komutanının yanına gitti. Wu sadece bu görev için general yetkileriyle donatılmıştı.

Yarbay Wen, üzerindeki ağır teçhizatı bir kenara bırakıp Wu'nun yanına gitti.

"General sizi biraz sıkıntılı gördüm."

"Wen, Wen... Buraya gel. Şurayı görüyor musun?"

"Evet, general. Pasifik Okyanusu ve onun üzerinde balık izlenimi yaratan köptüklü dalgalar."

Wu şaşkınlıkla Wen'in yüzüne baktı.

Nükleer Darbe

"Ne kadar da pozitif bakıyorsun hayata. Sanırım bu operasyondan önce sakin, huzurlu bir hayatın vardı ve bunun etkileri halen devam ediyor."

"General, yıllardır dağlarda ve çöllerde bu ya da buna benzer büyük bir operasyon için hazırlık yapıyordum. Gerçeği söylemek gerekirse iyimser değilim, ama düşüncelerimi bu şekilde geliştirdim, çünkü tersi bana bir şey kazandırmaz."

"Belki de haklısın, kısa bir süre sonra kendi anakaralarında düşman askeriyle ilk kez karşılaşacak olan Amerikalılarla savaşa çağız, başımızda gelecekleri düşünenin bir anlamı yok."

"General, bu operasyonun mantıklı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Wen askerlikte mantık aramayacaksınız. Bu yaptığımız işin mantığı olsaydı biz yapıyor olmazdık."

"Ama general, Amerika gibi geniş bir toprak parçasına saldırarak hiçbir şekilde akıllıca değil."

"Planın ayrıntılarına bakarsan mantıklı yerler de var. Çünkü hedefimiz, sadece Amerika'nın batı kıyılarındaki dağ sıralarının gerisindeki alanı silahtan arındıracak bir operasyon düzenlemek ve böylece bizim anakarımıza yapılması olası bir saldırıyı durdurmak. Yani Amerika'yı işgal etmiyoruz, sadece bir kısmını işgal etmeyi deneyeceğiz."

"Asker sayımız yeterli mi?"

"Aslında bu tür sorular her zaman bizim aklımızı da meşgul etmiştir. Ancak asker sayısını ne kadar artırırsan sorun da o denli büyüyor. Şu sıralarda pek çok gizli tim, sahilere denizaltılarla taşınmış olmalı. Şartlar çok zorlanarak, bazı uçaksavar bataryalarını bile sahile çıkarmak üzeredirler. Bazı tekneleri zırhlı bir uçaksavar

Burak Turna

batareyasını taşıyacak hale getirmek zor değil. Üstelik bunun mühimmatı şu anda milletimizin elinde bekliyor."

"Dünya tarihi böylesine cüretkâr bir operasyon görmemiştir sanırım."

"Evet ama gerekli bir şey. Zira, Amerika'nın şu anki sessizliği can sıkıcı. Eğer Tayvan'ı ele geçirmekle kalırsak, bir süre sonra bize neyle ve nasıl saldıracaklarını bilmiyoruz. Biliyorsun, neydeyse bir göktaşını beynimize çakacaklardı ve bu binlerce yıllık Çin kültürünün de sonu olabilirdi."

"Bunu yaptıklarına inanamıyorum. Bu inanılmaz bir şey."

"Bu işte onların bir suçı olduğuna inanmıyorum. Dünyanın kanunu bu; şartlara uygun biçimde kendini geliştirmezsen, sonunda birisi kafana bir şey geçirir."

"Bakalım onlar Çin'in kafasına geçireceği şeye hazırlıklılar mı?"

"Sanmıyorum. Buna kimse hazır olamaz."

"Umarım haklısınızdır General Wu."

Uçağın kokpitinden çıkan pilot, Wu'nun yanına geldi.

"Komutanım, haberleşme çok yoğun biçimde başladı. Operasyon birlikleri yavaş yavaş düşmanla çatışmaya giriyor."

Bu sözleri duyan askerlerin hepsi heyecanlandı. Uzun zamandır bu anı bekliyorlardı. Aldıkları onca eğitim birazdan kendisini göstermeye başlayacaktı.

Wu da sabırsızlanıyordu. Muhaberat subayından hemen raporu okumasını istedi. Bu sırada teçhizatlarını üzerine giymeye başlamıştı.

"Komutanım! Fazla bir bilgi yok, ancak Amerika'daki bazı millet hücreleri görevlerini biraz erken yerine getirmiş görünüyorlar. Sanırım oraya gittiğimizde beklediğimizden daha rahat olacağız."

Nükleer Darbe

Wu savaşın başlarında ortaya konan bu türden rahatlatıcı mesajlara aldanmamayı öğrenmişti. Çünkü bir zamanlar kendisi de askeri casus olarak buna benzer raporlar yazarak üzerinden sorumluluğu atıp komutanlarını rahatlatıyordu. Henüz robot casuslar üretilmediği için sahada bunların olması gayet doğaldı.

"Peki askeri kuvvetlerden anakaraya ulaşan olmuş mu?"

"Şu anda bu konuda bir bilgi yok efendim. Sanırım kuvvetlerimiz telsiz sessizliği konumundalar."

"Bu saçma, artık operasyon tam anlamıyla başladı. Bu sessizlik iyi değil. Kısa bir süre sonra dünya ayağa kalkmış olmalı beyler, yoksa bu operasyon bir boka yaramadı diye düşünürüm."

Bir an sessizlik oldu.

"Radar ne durumda?"

"Komutanım, okyanusun üstü uçaklarımız ve gemilerimiz ile dolu. Ancak tamamen dağınık bir şekilde ilerlediğimiz için bunlara müdahale edemiyoruz. Üstelik yanılma amaçlı yollanan çok sayıda insansız hava aracı da Amerikan uçaklarını meşgul ediyor."

Wu uçağın arkasına doğru birkaç adım attı.

"Bizim varmamıza ne kadar var?"

"Komutanım, Seattle'daki ulusal parka indirme yapacağız ve sonrasında benim görevimi biliyorsunuz..."

Pilot bir an sessizliğe gömüldü. Wu da başını öne eğdi. Geliştirdikleri plana göre, Wu ve birliği uçaktan paraşütle atlayacak ve sonrasında uçak başka bir görev için rota belirleyecekti. Askerlerin hiçbirisinin haberi yoktu ama bulundukları uçak ve aynı konumdaki pek çok taşıma uçağı, özel bölümlerde tonlarca ağırlıktaki patlayıcıyla doldurulmuştu. Uçak askerleri boşalttıktan sonra önemli bir askeri hedefe carpacaktı. Yani askerlerin peri dökmesi diye bir

Burak Turna

şansları yoktu. Çin ordusu, bu operasyonu yaparken bütün köprü-leri yıkıyordu.

Wu birazdan incekleri olimpiik ulusal parkında neyle karşılaşacaklarını biliyordu. Port Angeles'in güneyindeki bu parkın demografik özelliklerini, yükseltilerini bire bir taklit eden bölgelerde tatbikat yapmışlardı. Seattle'da yapmaları gereken halkın bir an önce 90 No'lu Karayolu'ndan uzaklaşmasını sağlamak ve şehri tamamen kontrol altına almak. Güney bölgesi ile uluslararası havaalanına kadar olan bölgeyi temizleyebilirlerse bu da işlerini götürdü.

Wu hazırdı artık. Yüz yirmi kişilik birliği ağır uçağın içinde toplanmış ve atlamak üzere sıraya girmeye başlamıştı. Uyarı ışıkları yanıyordu. Gökyüzünde uçan bazı insansız uçakların kendi uçakları olduğunu biliyorlardı. Garip bir şekilde Amerikan savunmasına takılmamışlardı. Oraya kadar hiçbir uçak görmeden gelmişlerdi. Yoksa ilk gelen raporlarda olduğu gibi beklediğinden kolay mı olacaktı bu savaş.

Kara görmüştü ve artık daha hızlı gidiyorlardı. Uçak bütün gücüyle ileri atlıyordu. Pilot, son anda bir sorun yaşamak istemiyordu. Bir an önce askerleri bırakıp kendi ölümüne doğru yola çıkmak istiyordu.

Bir süre sonra ulusal parkın üzerindeydiler. Uzaklarda başka uçakları da seçebiliyorlardı. Pilotun uyarısı geldi.

"Atlamaya hazır olun. Etrafta Amerikan jetleri var. Artık Amerikan toprakları üzerindemiz."

Askerler açık duran kapıdan aşağıya baktılar. Ulusal parkın ağaçlıklı kısımlarında yer yer yanan ateşler görünüyordu. Bunlar ya milis kuvvetlerinin yerlerini belirtmek için yaktığı ateşlerdi ya da çatışma bölgeleriydi. Henüz hiçbir şey belirgin değildi. Harekâ-

Nükleer Darbe

tın bir an önce başlaması için sabırsızlanıyorlardı. Artık adrenalin damarlarında hızla akmaya başlamıştı.

Uçağın içindeki yeşil ışığın yanmasıyla askerler birer birer atlamaya başladı. Aynı anda farklı noktalarda başka uçaklar da paraşütçüleri alının üzerine boşaltıyordu. Bu, zamanlama açısından inanılmazdı, her şey saat gibi işliyordu.

En sona Wu kalmıştı. Son kez döndü ve pilota baktı. Pilotun gözleri anlamsızdı. Wu, onun o an zaten ölmüş olduğunu anladı. Hayatında bu kadar boş bakışları sadece ölümlerin gözlerinde görmüştü.

Kendisini boşluğa bıraktı ve paraşütü hemen açıldı. Bir anda gökyüzü mantar bahçesi gibi olmuştu. Binlerce Çinli paraşütçü komando Amerikan topraklarının üzerine iniş yapıyordu.

Wu'nun gözüne şimdi uzaklarda bir yerde yerden havaya doğru ateşlenen hafif silahların parıltıları takılıyordu. Tüplerinin diken diken olduğunu duyumsadı. Büyük bir savaş yavaş yavaş canlanmaya başlıyordu. Sonunda dev bir canavara dönüşecek, belki de kendisinin de dahil olduğu, büyük sayılarda insanla beslenecekti. Keşke bunlar olmasaydı, diye düşündü. Dünya barışla çok daha güzel bir yer olabilirdi. Ama bir kere başlamıştı, savaşın getireceği acılardan midesi kasılarak görevini yerine getirmeliydi.

General Wu'nun paraşütü yere yaklaşırken, gergin bacaklarını kırma hareketiyle takla atmaya hazır hale getirdi. Sert bir inişin ardından attığı takla sayesinde ayak bileğini kırılmaktan kurtardı. Pek çok Çinli komando bu basit atlayışta bile bilek kırılmasıyla karşılaşmış olabilirdi. Ancak onlarla kimse özel olarak ilgilenemedi.

Burak Turna

General Wu bütün operasyonun merkezi olma duygusundan dolayı, büyük bir ağırlık hissediyordu. Bütün raporlar ona gelecekti. Bütün kötü haberleri duymak, karar vermek, karar değiştirmek ve tüm sorumluluğu taşımak zorundaydı.

Wu hemen parasütünü gömdü. Bunu üstünkörü ve fazla önemmeden yapıyordu. Bu operasyon o kadar da gizli sayılmazdı.

Wu'nun birliğindeki askerler hızla hazırlandılar ve generali çok sıkı görünmeyen geniş alanlı bir koruma çemberine aldılar. İlk görevleri buydu. Wu ve Yarbay Wen **bir** araya geldiler. Bölgede hemen gizli bir sığınak oluşturulacaktı. Bu ulusal park operasyonun kalbi olarak seçilmişti. Korunması nispeten daha kolaydı. Sızma olsa bile kendilerini çok daha iyi savunabilirlerdi.

Askerler verilen emir doğrultusunda sığınak kazmaya başladı. Bu sırada Wu ile Wen de bulundukları bölgeyi dolaşıyordu.

"Komutanım, bir an önce Seattle'in merkezine doğru harekete geçmeliyiz."

"Biliyorum ama savunma hâlâ harekete geçmedi. Garip bir şeyler oluyor. Doğrusu Amerikan topraklarının çok sıkı korunduğunu zannediyordum."

"Ben de general. Bir tek uçağa bile füzeye atıldığını görmedim. Henüz böyle bir rapor da gelmedi. Neler oluyor acaba?"

Bu sırada bulundukları yükseltiyi bir asker koşarak geldi.

"Efendim! Raporlar gelmeye başladı. Bütün Pasifik Okyanusundan çatışma haberleri geliyor. Ayrıca Amerika'ya ayak basan kuvvetlerimiz de Amerikan İç Güvenlik Birimleri ve bazı küçük ordu birlikleriyle şiddetli çatışmaya girmişler."

Wu heyecanlanmaya başlamıştı. Yerinde duramıyordu.

Nükleer Darbe

"Wen derhal birliklere toplanma emri verin. Seattle'ı cehennem çevireceğiz."

"Baş üstüne general. Güney Seattle'daki milis kuvvetlerimiz harekete geçme emrini alacaklar birazdan."

"Tamam. Söyle adamlara fazla uğraşmasınlar. Gerektiğinde geri gelip dinlenebilecek bir sığınak burda bırakıp hemen kuvvetleri ilerletelim."

"Baş üstüne komutanım!"

Yarbay Wen genç bir askerin heyecanına kapılmıştı. Duygulanma noktasındaydı. Wu da bu heyecana kapıldığını hissettikçe korkuyordu. O böyle bir savaş için eğitilmemişti ama şartlar onu buraya sürüklemişti. Karşısına ne çıkacağını bilmiyordu. Belki de şiddetli bir nükleer çatışmanın tam içinde kalacaktı.

5. BÖLÜM

Carlos evinin içine kısılp kalmıştı. Korkudan tir tir titriyordu. Televizyondaki bazı kanallar ülkede garip çatışmaların yaşandığından ve bu çatışmalarda öldürülen Çinlilerden bahsediyorlardı. Carlos yavaş yavaş bir şeyleri anlamlandırmaya başlıyordu. Aklına hiç gelmeyen bir olasılık hayat bulmaya başlamıştı. Yoksa bu Çinliler ülkeyi işgal falan mı ediyorlardı. Ama böyle bir şey olasılık imkânsızdı. Gerçi ülkenin ileri gelenleri, her şeye karşı hazırlıklı olmalarını, eğer dış ülkelerin işlerine çok karıştırlarsa kendi ülkelerinin işgal edilebileceğini mi söylemişti yoksa... Yoksa bunlar gerçek mi oluyordu?

Carlos derin bir bunalıma girmek üzereydi ama beyni alkol nedeniyle fazlasıyla harap olduğundan bu bunalımı tam olarak duyumsamıyordu.

Sokağa çıkıp bakmak istiyordu ama artık iş çıkırından çıkmıştı. Mahallesinin önünden bir zırhlı aracın geçtiğini görmüştü ve bu zırhlı araç kesinlikle Amerikan askerleri ya da polislerine ait değildi.

Bir süre daha böyle düşünmeye devam etti. Sonra her şeye rağmen cesaretini toplayıp dışarı çıktı.

Güzel bir gündü. Kaldırımında yürürken evlerinden çıkmaya çekinen insanların ona içeri girmesi için el sallamaları garibine gidiyordu. Aslında ondan nefret etmeleri gerekirdi, hatta sokakta dolaşıp ölmesini istemeleri gerekiyordu. Bunlara ne oldu hastalar mı, hayatı onlara zehir ettim, neden benim yaşamamı istiyorlar ki? Ben bile istemiyorum.

Geçtiği sokaklardan birinin köşesindeki bir ağacın dibine sindi. Biraz ilerisinde bir evin bahçesi, karargâhu andırır biçimde düzenlenmişti. Görünmemeye çalışarak ve kesinlikle ölümü göze alarak yaklaştı. Onları duymıyordu. Biraz daha yaklaştı, evet şimdi onları çok daha rahat duyabiliyordu.

Kahretsin, Çince konuşuyorlar ve ben anlamıyorum. Eğer gerçekten Carlos'un düşündüğü gibi bir Çin işgali söz konusuysa, bunun en kötü tarafı dil sorunu olacaktı.

Hızla orayı terk etmek üzereyken bir evin girişinde saklanmış insanlar gördü. Ona işaret ediyorlardı. Eğilerek onlara doğru koştu. Yanlarına geldiğinde hepsinin de üniformalı polisler olduğunu gördü. Onlar da Carlos'u, sürekli başlarına bela açan adamı tanımışlardı ve yüzlerinde şaşkın bir ifade belirmişti.

Carlos gülerek yanlarına yaklaştı.

"Hey, sizin burda olduğunuzu duymaktan memnun olacak birilerini tanyorum," dedi.

Polislerden birinin buna cevabı, silahını Carlos'a doğrultmak oldu.

"Hey, tamam sakın ol. Sadece şaka yapıyordum."

"Bana bak pislik, o Çinlileri dinlediğini duyduk. Bize neler ko-nuştuklarını anlat."

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz, adamlar Çince konu-şuyordu. Çinliye benzer bir halim var mı ha?"

Polisler birbirlerine baktı.

"Bu geri zekâlı doğru söylüyor sanırım."

"Ama size şunu söyleyebilirim beyler, artık sizin borunuzun ötmediği kesin."

Bu sırada ağır silahlı askerlerle dolu büyük bir kamyon ma-halleye girdi. Az önceki karargâh haline getirilmiş eve yaklaştı.

Carlos ve yanındaki polisler sinerek beklemeye başladılar. Kamyondan inen Çinli komandolar hızla etrafı araştırmaya başla-dı. Bir tanesi makineli tüfeği havaya doğrulttu ve birkaç el ateş etti. Kamyonun megafonundan garip bir İngilizce ile bağırılmaya başladılar.

"Herkes bir saat içerisinde evlerini terk ederek Meksika'ya doğru yola çıkmalıdır. Şehri boşaltmayan herkes düşman kabul edilecektir."

Polisler kulaklarına inanamıyordu. Bu adamlar kimdi ve ne cüretle böyle konuşabiliyorlardı.

"Bakın, bence bu adamların dediklerini yapsak iyi ederiz, ga-yet ciddi görünüyorlar."

Polislerden birisi ayağa kalktı.

"Buna izin veremem."

Carlos, onun gereksiz bir kahramanlık yapacağını anlamıştı.

"Hey, dur diyorum sana. Aptal mısın?"

Ama polis, onu duymamış gibiydi ve arkadaşları da sessiz kal-mışlardı. Polis tabancasını hafifçe doğrultarak Çinli komandolara

doğru yaklaştı. Komandolar onu fark ettiğinde geç kalmışlardı. Polis aniden kamyonun üzerinde duran askerlere tabancasındaki mermileri boşalttı. Aynı anda yere atlamış olan komandolar da po-lisi delik deşik ettiler. Hemen milisler koşarak yanlarına gelmişler ve polisin yerde yatan cansız bedenini tekmelemeye başlamışlardı. Bu manzara karşısında diğer polisler kendilerini kaybetmişlerdi; önce üst rütbeli bir polis pompalı tüfeğine mermi sürüp ayağa kalkmış, birkaç adım attıktan sonra sokağın ortasında toplu halde duran Çinlilere ateş etmişti. Komandolardan biri göğsüne çarpan merminin etkisiyle sert bir şekilde sırtüstü yere kapaklanmıştı. As-kerler döndüklerinde, bahçenin köşesindeki diğer adamları da görmüşlerdi. Birden çılgınlık kopup komandolar ayakta duran po-lise ateş etmeye başladılar. Polis şefi vuruldu ama yere düşmedi. Tüfeğini bir kez daha ateşlemeye gücü yetmişti. Bu sırada Çinli milislerden biri kolunu tutarak bağırma-yaya başlamıştı.

Böylesine küçük bir operasyon için büyük bir kayıptı. Koman-dolar etrafa dağılırarak siper aldılar ve geriye kalan iki polisle birlik-te Carlos da ateş etmeye başladı. Bir anda silah sesleri mahalleyi doldurdu.

Carlos canını kurtarması gerektiğini düşündü. Bu polislerle orada ölmeye niyeti yoktu. İki ev arasındaki boşluğa takıldı gözü ve hızla öne atılarak ortadan kayboldu. Polisler bunu yapabilecek durumda değildi. Zaten komando ve milisler onları her yandan ateş altına almışlardı.

Birkaç dakika süren şiddetli çatışmanın ardından iki polis de aldıkları yaralara yenik düştü. Mahalleye yeniden sessizlik hâkim olmuştu. Yerde yatan üç Çin komandosu ve iki milis bahçeye gö-türüldü. Yaralıların durumu ağırdı. Kurtulma şansları yok gibiydi.

Burak Turna

Çinli askerler sinirlenmişlerdi. Kamyon hareket etti ve sokak için içinde ilerlerken evlere ateş etmeye başladı. Milisler de evlerin kapılarını kırıp içeri girdiler. İnsanlar korkudan donup kalmışlardı.

Bu sırada milislerden biri girdiği evdeki eşyaları dışarı atmaya başladı. Bunu gören diğerleri de ona eşlik ettiler. Bir anda sokak mobilya parçalarıyla doldu. Ardından evlerden ateşler yükselmeye başladı. Mahallenin tamamı ateşe verilme üzereydi. Zaman sona ermişti. Herkes koşarak arabalarına atlıyor ve şehri terk etmek üzere yola çıkıyordu. Yanlarına hiçbir şey alma şansları olmamıştı.

Carlos hızla koşuyordu. Diğer mahallelerdeki insanlar henüz olanlardan haberdar değillerdi. Sokaktan geçen çılgın bir İspanyolu gördüklerinde şaşırıyorlardı. Carlos da durmadan onlara eliyle kaçın işareti yapıyordu. Ama kimse kimden, neden ve nereye kaçacağını anlamıyordu. Kuşkusuz bu belirsizlik uzun sürmeyecekti tabi ki.

Nükleer Darbe

6. BÖLÜM

General Wu artık bulundukları konumda geçen her dakikanın zaman kaybı olduğunu biliyordu. Bir an önce Seattle ve çevresinin kontrolünü ele almalıydılar. Buna inanamıyordu. Artık Amerikan topraklarındaydılar. Kendi kendine bu çılgınlığın içinde ne işi olduğunu sorup duruyordu. Ama cevabını veremiyordu.

Bulundukları düzlükten sonra geniş bir alanda binlerce ev uzanıyordu. Daha ileride de Seattle'ın silüetini görebiliyordu. Kimi yerlerden kara dumanlar çıkıyordu. Operasyon başlayalı altı saat olmasına karşın gerçek anlamda bir Amerikan direnişi görmemişlerdi. Nereye girmişti bu insanlar. Ne yapmayı düşünüyorlardı. Amerikalılar" hakkında okuduğu komplo teorilerini düşündü. Bunu bilerek mi yapıyorlardı yoksa gerçekten de böylesine karmaşık bir ortamda savunmaları bu kadar büyük bir gedik verebilir miydi?

Uzaktan Yarbay Wen'in koşarak kendisine doğru geldiğini gördü. Yanında da ağır giysileriyle koşan komando timi vardı. Hepsi de savaşın havasına girmişler ve yaptıkları operasyonun bilincine varmış görünüyorlardı.

Burak Turna

"Komutanım, güneydeki milislerle bağlantı kurduk. Şehir içinde silahlı çatışmaların başladığından bahsediyorlar. Hemen ilerlemeliyiz."

"Anlıyorum Wen. Savaş çok hareketlenecek. Her türlü karşı saldırıya karşı tetikteyim. Güneydeki iki saldırı kolundan bir haber var mı?"

"Henüz yok general. Halen asker sevkıyatı sürüyor. Bazı uçakların vurulduğunu duyuyoruz. Yavaş yavaş savunmaları uyanıyor. Sanırım böyle bir saldırıyı beklemiyorlardı."

"Tabi ki beklemiyorlardı. Bunu rüyamda görsen inanmazdım."

"Efendim, emirleriniz..." Yarbay Wen'in ileri atılmak için duyduğu heyecanı görebiliyordu Wu.

"Tamam Wen, birliklere ileri emrini ver. Seattle'le ele geçirin. Ama ben Amerikan ordusu ile savaşmak istiyorum. Nerdeler?"

"Efendim, bu bölge Amerikan ordu birliklerinin yoğun bulunduğu bir bölge değil. Bu nedenle buraya varmaları zaman alacaktır. Biz onlar gelmeden pozisyonumuzu sağlamlaştıralım derim. Stratejik saldırı birlikleri ülkenin doğu tarafında yığılı. Sanırım hepsi şu anda bize karşı bir saldırı planı kurmakla meşgullerdir."

"Haklısın. Hadi ne bekliyorsun. Yürüyün ve acımayın. Seattle bizimdir."

Yarbay Wen koşarak bölük komutanlarının toplandığı noktaya gitti. Hepsini de yüz, yüz yirmi kişilik bölükleri idare ediyorlardı. Bu çaptaki binlerce güç, Amerikan sahillere akın ediyordu. Çin uzun yıllardır Amerikalılardan öğrendiği bu savaş taktiklerini onlara karşı uyguluyordu.

Nükleer Darbe

Bu arada Amerikan Ulusal Muhafız Birliği'ne ait bir askeri birlik Seattle içinde hareketlenmekteydi. Askerler şaşkın ve heyecanlı görünüyordular. Uzun zamandır yaptıkları bütün tatbikatları canlı düşmana karşı uygulayacaklardı.

Amerikan Ulusal Muhafız Birliği'nin başındaki Yüzbaşı James, henüz işine gitmeyi düşünürken gelen acil çağrı ile koşarak birliğine gitmiş ve hemen zamanlarla alınıp buraya getirilmişlerdi. Yolda duydukları hikâye inanılmazdı.

"Hey James. Bu söylenenler doğru mu, yani Çinlilerin ülkeye girdiği doğru mu?" dedi askerlerden biri.

"Bak, Penny, bana komutanım demelisin sanırım."

"Neden James, aynı işyerinde çalışıyoruz ve sen benden daha alttasın."

"İyi ama burda ordudayız ve ben senden daha kıdemliyim."

Penny başını kaşdı. Aradaki farkı anlamak için bir süre düşünmesi gerekecekti.

"Penny sanırım, söylenenler doğru. Yani bu bir ayaklanma ya da ona benzer bir şey değil."

"Ne peki?"

"Geri zekâlı mısın? Çin'le savaşıyoruz ve onlar da buraya geldiler Penny. Hep söylenen şey çıktı. Bir gün Amerika'ya saldırabileceklerini biliyorduk ve bu oldu. Hep biz saldırarak değiliz ya, demek sonunda birileri bize saldırma karan aldı."

"Yahu baksana, biz daha önce de pek çok ülkeyle savaştık. Ama kimse buraya kalkıp gelmemiştii oğlum. Bu saçmalık öyle değil mi?"

Bu konuşmalar, dünyanın yaşadığı son normal günlerin konuşmalarıydı.

Burak Turna

Amerikan Ulusal Muhafız Birliği silahlarını doğrultarak mahallelerden birine girdiler. O sırada Yüzbaşı James dondu kaldı. Askerlerin hepsi şaşırıyordu. Sokağın diğer ucunda bir sürü silahlı Çinli sivil vardı.

"Hey James, bu adamları hemen tutuklamamız gerekiyor sanırım."

"Biliyorum, geri zekâlı. Ama onları tutuklamamız biraz zor değil mi sence de. Baksana hepsinin elinde makineli tüfekleri var."

"Hey, adamım bilemiyorum. Bunu bilmesi gereken sensin. Yani..."

Konuşma bitmeden bir vızıltı duyuldu. Başlarının belki birkaç santim üzerinden geçmişti.

Askerler kendilerini geniş asfalt yolun üzerine zor attılar ve hemen ardından Çinlilerin elindeki silahların çatırtıları ardı ardına duyulmaya başladı. Ulusal Muhafızlar'ın yanlarına düşen mermiler birkaç askere isabet etmişti. Sokak çığlıklarla doldu. Yüzbaşı James, hâlâ bir filmde olduğunu düşünürken çığlıklarla kendisine geldi ve silahıyla Çinlilerin üzerine ateş etmeye başladı. Ortalık bir anda karıştı. Etrafta uçuşan mermiler mahalle kenarlarındaki dükkanların camlarına isabet ediyor ve gitgide artan bir gürültü, çatışmanın diğer mahallelerden de duyulmasına neden oluyordu.

Yarbay Wen, General Wu'nun yanına geldi. "Komutanım, bütün güçlerimiz çatışmaya girdi." General Wu, Seattle'a doğru baktı. Bir zamanlar bu kentte casusluk yapmıştı ve polisten, CIA'den köşe bucağ kaçtığı zamanları çok iyi anımsıyordu. Şimdi ise şehri ele geçirecek olan kuvvetlerin başındaydı.

Nükleer Darbe

Kulaklarına jet uçaklarının sesi geldi. Başlarını yukarı kaldırıp baktılar. Çok yükseklerden uçan Amerikan savaş uçaklarını görüyorlardı.

"Wen, savunma tertibatı ne durumda?"

"Efendim, S A-15 bataryası birazdan aktif hale gelecek. Amerika içinde bu füzeleri bulan milis kuvveti füze bataryasını aktif hale getirmek üzere hazırlanıyor. Biraz sonra saldırı. Amerikan uçakları bir başka sürprizle karşılaşacaklar. Herhalde kendi top-raklarında düşman hava savunma sistemi, hayatta karşılaşmayı bekleyecekleri son şeylerden birisi olmalı."

"Evet, tabi ki. Ancak şu anda gerçekleşen saldırı için bir şey yapamaz mıyız?"

"Biraz bekleyin efendim."

Wen hemen telsizci ile irtibata geçti ve hava savunma bataryasıyla bağlantı kurmasını istedi. Biraz sonra cevap gelmişti. Radar hazır! ve Amerikan uçaklarına kilitlenebilecek durumdaydı.

"Ne bekliyorsunuz, şuraya baksanıza."

General Wu eliyle uzaktaki bir noktayı gösterdi. Amerikan savaş uçaklarından birinden atılan bomba, Çinli komando bölüklerinden birisinin üzerine isabet etmişti. Wu'nun yüzünde derin bir acı vardı.

"Hemen sağlık görevlilerini yollayın. Tanrı'nın belaları. Bu görüntüyü bir daha görmek istemiyorum."

Wu sözlerini bitirdiği sırada, kulakları tırmalayan bir roket ateşleme sesi duyuldu. Bir kilometre ötelindeki hava savunma bataryaları aktif hale geçmiş ve kilitlendiği ilk uçağa doğru fırlatılmıştı. Herkes, sestən daha hızlı ilerleyerek manevra yapan füzeyle

baktı. Füze hedefini tam sıyırarak üzereyken patlayarak uçağı infilak ettirdi. Gökyüzünden ateş koruna bürünmüş metal parçaları yağırıyordu alanın üzerine.

Amerikan pilotları gerçekten de şaşırmış olmalıydılar. Biraz sonra gökyüzünde hiç jet kalmamıştı. Bu, Çin kuvvetlerine zaman kazandırmıştı. Milislerle birleşme operasyonuna devam edebilirlerdi. Amerikan Hava Kuvvetleri kısa süre sonra yeni duruma göre hazırlıklı olarak üzerlerine binecekti, zamana karşı yarışmak ve şehri kontrol altına almak zorundaydılar.

Tüm olanları düşündüğünde sınırları geriliyordu. Avrupa'da başlayan çılgınlık... Rüya'yı keyfi bir şekilde kaçırın vahşilerin belirlendiği bir politik ortam. Dünya nasıl bu kadar çılgın olmayı başarılabiliyordu?

Bu bir rastlantı mıydı?

Almanya'ya gittiği bir eğitim sırasında Rüya ile karşılaşmış ve birbirlerinden hoşlanmışlardı. O zaman on sekiz yaşındaydı Rüya ve şimdi onun kaçırılması ile başlayan büyük savaşlar dizisi, Üçüncü Dünya Savaşı, kendisinin önemli bir aktör haline geldiği büyük bir çatışmaya dönüşmüştü. Rüya ile sonlarını çok merak ediyordu.

Oğuz'un Arayışı

7. BÖLÜM

Oğuz uzun bir süreden sonra ilk kez yemek yemeyi kabul etmişti. Bedeninin zayıf düşmesinden korkuyordu. Yoksa yemin etmişti, Rüya'yı bulmadan kendisini düşünmeyecekti.

Aylardır, Rüya'yı arıyordu ama tam olarak nerede tutulduğunu, hatta kesin olarak yaşadığına dair hiçbir ipucu yoktu. Aklına gelen olasılıklar sürekli olarak rüyalarında vahşi kurgulara dönüşüyor, faşist Almanların elinde yaşamış olabileceklerine dair içinde kapanmayan yaralar oluştuyordu.

Yatak odasında her şey hazır bekliyordu. Odanın içerisi cephaneliği andırıyordu adeta. M-16'sı ve tabancalarının yanı sıra el bombaları sürekli olarak yatağının başucundaydı. Ayrıca kendi özel silahlarını da bir çanta içinde hazır bekletiyordu.

Yüzü biraz çekilmişti. Üzüntüden olduğunu biliyordu ama kendisini toparlamaya karar vermişti. Bu üzüntünün bir nedeni de Bölüm 18'deki arkadaşlarını özlemesiydi. Tuğrul, Attila ve Karabey, hepsi de gözünde tüttüyorlardı. Tam olarak nerede olduklarını-

Burak Turna

dan emin değildi. Ama, istedikleri anda Oğuz'a ulaşabilecek durumdaydılar.

Ama hayır, onlardan bunu istemeyecekti Oğuz. Bu bir görev değildi. Kendisi için yapıyordu. Rüya'yı kurtarmak için gereken çabımları çok uzun zamandır sürdürüyordu ve artık ona yaklaştığını hissediyordu. Onun yerini bulduğunda yapacaklarını da sürekli kafasında canlandırıp duruyordu.

Bu arada Almanya'daki karışıklıklar biraz düzelir gibi olmuştu, ama Avrupa'nın sarsılan dengelen nedeniyle daha büyük bir deprem hızla yaklaşmaktaydı. Rus kuvvetlerinin NATO'nun eski sınırlarını dağıtması, Amerika'nın Çin'e karşı kaybetme olasılığı; **Fransa**, İngiltere ve diğer Avrupa ülkelerini tam savaş durumuna geçirmişti ve tüm dünyayı nükleer silah kullanmakla tehdit etmişlerdi. Süre dolmak üzereydi. Dünya, göktaşı felaketinin ardından nükleer savaşa doğru ilerliyordu. Ve henüz Çin'in Amerikan ana karasına saldırısı haberleri Avrupa'ya ulaşmamıştı bile.

Oğuz evden dışarı çıktı. Sokaklardaki durumu gözden geçirdi. Bazı köşebaşlarında Rus zırhlıları duruyordu. Almanya'nın Rus işgaline uğramış olan yerlerindeki durum nispeten daha düzgündü, ama bazı bölgeler faşist milislerin elindeydi; hâlâ Rus kuvvetleri ve onlara yardım eden Türk birlikleri bu faşistlerle savaşmak zorundaydı. Alman ordusu ise neredeyse çözülmüş olduğundan, fazla bir varlık gösteremiyordu.

Her zaman gittiği parka gitti. Ağaçlıklı yolların arasından yürüdü. Yürüdükçe, ağaçlar önce orman hissi verdi, sonra seyrekleştiler. Biraz sonra karışık gelen adamı fark etti. Heyecanlandı. Ona burada rastlaması garipti ama önemi yoktu bunun. Adam da Oğuz'u görünce şaşırıldı.

Nükleer Darbe

Oğuz gülererek ona doğru yaklaştı.

"Ne zamandır seni bekliyorum," dedi.

"Ben de sana geliyordum. Demek ki şanslıymışsın. Eğer evde bulamasaydım, bir daha ne zaman uğradım bilemiyorum. Bu söyleyeceklerimi telefonda söylemeyi de istemedim doğrusu."

Oğuz'un yüzü aydınlandı. Bir an önce adamın söyleyeceklerini duymak istiyordu.

"Bana bak, bu bilgiyi sana vermemem gerekir aslında ama bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. Rüya'yı buldum."

Oğuz kulaklarına inanamadı. Bir an için beynine sıçrayan karnın etkisiyle kulakları sağır olmuştu. Adamın sonra söylediği cümleleri duymadı. Hemen eliyle işaret edip susturdu onu.

Adam bir süre boş gözlerle onu izledi. Neden sonra Oğuz kendisine geldi.

"Son sözlerini bir daha tekrarla lütfen."

"Rüya'nın yerini biliyorum dedim..."

"Biliyorum, soma söylediklerini. Seni duymadım da..."

"Haa, tamam. Rüya şu anda faşist bir Almanın evinde zorla tutuluyor. Ama o evde neler yaşadığını bilmiyorum."

"Nee... Nasıl yani? Sadece, basit bir evde, böylece tutuluyor mu?"

"Sanırım öyle ama adam tehlikeli biriymiş. Faşistlerin önderlerinden. Anlıyorsun değil mi?"

Oğuz sevinsin mi üzülün mü bilemiyordu. Rüya'nın yaşadığı şeyleri tahmin edebiliyordu. Ama onun basit bir evde tutuluyor olması, kurtarılmasını kolaylaştıracaktı. Hatta, o tehlikeli dedikleri adama daha şimdiden acımaya başlamıştı.

"Söyle bana, çabuk adresi ver."

Burak Turna

"Oraya yalnız başına gitmeyeceksin umarım."

"Ne yani yanıma asker mi alayım. Tabi ki yalnız gideceğim. Sen beni merak etme."

"Bak, basit bir ev olması seni yanıltmasın. Adam cidden tehlikeli. Rüya'ya kavuşmadan ölmeni istemem."

"Tamam, icabına bakarım ben."

Oğuz koşarak eve gitti. Ne yapacağını bilmiyordu. Heyecanlanmıştı. Eve gidip biraz sakinleşmeyi bekledi. Mantıklı olmalıydı. Profesyonel hisleri şimdi devreye girmeye başlıyordu. Daha dikkatli bir plan yapmalıydı. Adamın evinin olduğu yer, kaosun hâkim olduğu, silahlı çetelerin kol gezdiği bir bölgedeydi.

Gidip televizyonu açtı. Kendisine bir çay koydu. Artık hedefine kilitlenmiş bir silahtı o. Zamanlamayı iyi düşünmeliydi. Televizyonda gördüğü haberi önce anlayamadı, ama birazdan algısı haberleri anlamlı hale getirdi.

Çin ordusunun Amerikan topraklarına yaptığı bir saldırıdan söz ediliyordu. Oğuz bir kez daha şaşkınlık içerisindeydi. Dikkatle televizyonu izlemeye başladı. Wu'yu düşündü o zaman. Mutlaka oralarda bir yerdedir, diye iç geçirdi. Wu, Çin istihbaratı içinde Amerika'yı en iyi bilen adamdı. Çin'in böylesi cesur bir operasyona girişmesini garipsemişti.

Düşünceleri tekrar Rüya'ya odaklandı. Dünya umurunda değildi. Önce onu kurtarmalıydı. Çantasını hazırlamaya başladı. Silahlarını temizleyip mermilerini hazırladı. İçinden bir ses ellerini kullanacağını söylüyordu. Böylesi durumlarda, yani kız meselesinde gerçek erkekler ellerini kullanırlardı, silahlarını değil...

Oğuz döktüğü arabasına çantasını attı. Arabayı çalıştırmakta biraz zorlandı. Bir süre sonra düşüncelerinden sıyrılmış bir halde he-

Nükleer Darbe

defe doğru gidiyor buldu kendisini. Neden bunları yaptığını bilmiyordu. Hayatın kendisine böyle bir oyun oynamış olabileceğine inanmıyordu. Rüya'nın kayboluşundan sonraki zamanı düşündü. Hayatının büyük bölümü bu garip çalkıntılar içerisinde geçmişti. Gençliği savaş alanlarında geçmişti. Belki de farklı bir şeyler yapmanın zamanı geldi, diye düşünüyordu. Ama hedefine erişmeden bunu yapmasını imkân yoktu. Kendisini ilk başta prensipleri engellerdi.

Karanlığın içine bırakmalıydı. Hissetmemeliydi. Sadece yapacaklarını yapmalı ve sonra her ne olacaksa olmalıydı. Sonucun ne olduğunu bilmeden gideceği yere gitmeliydi.

Arabayı sürerken sürekli plan yapıyordu kafasında. Eve nasıl girecekti. Adımı nasıl yakalayacaktı, ona neler yapacaktı? Bunlar sorun olmamalıydı. Onun girdiği yerleri insanlar duysa inanmazlardı, Cüneyt Arkın filmi mi bu, derlerdi. Ama hepsi olmuştu işte ve Oğuz hâlâ hayattaydı. Hayatta olduğuna bazen kendisi de inanmıyordu.

Saatler geçti. Artık tehlikeli bölgedeydi. Burada her an birileri onu durdurup kimliğini sorabilirdi. Hava kararmaya başlamıştı. Cep telefonu çaldı. Buna şaşırmıştı, çünkü uzun süredir onu bu telefonundan arayan kimse olmamıştı.

Telefonu açtı. Ses çok cızırtılı geliyordu. İlk önce karşı tarafın ne demek istediğini anlamadı. Ama sonra kulak zarına çarpan ses dalgalarıyla hafızası bağlantıyı kurdu.

"Seen... Wu... Seen..."

"Evet, benim... Oğuz. Bu konuşma gizli kalmalı."

"Sen manyak mısın? Neredesin... Amerika'ya neden saldırdınız?"

Burak Turna

"Oğuz... İnanmayacaksın ama çok garip şeyler oluyor. Dünya çıldırması gibi. Ben kendi yaptığımız işten bile emin değilim. Dünya garip ruhların etkisine girmiş gibi. Kendi liderimden bile şüpheleniyorum. Burda kendimizi yitirmiş gibi savaşıyoruz. Doğru dürtüst karşılık görmedik ama her saniye ölümler artıyor. Ama bu saçmalık Oğuz. Birileri bu gidişi durdurmalı."

"Wu... Sen ne yapıyorsun orda?"

"Ben, bu saldırının komutanıyım..."

Oğuz aynı gün içinde çok fazla şok yaşamıştı. Genellikle bu hep böyle olurdu; bir kez şok dalgaları yaşamaya başladılar mı sonu gelmek bilmezdi.

"Sen basit bir casustun Wu, nasıl oldu da..." Oğuz arabanın hâkimiyetini kaybedecekti neredeyse.

"Büyük Jintao, beni bu göreve layık gördü. Sanırım, kendi komutanlarının Amerikan topraklarında kaybolmasından endişeleniyordu. Ben buraları iyi biliyorum. Sen de biliyorsun."

"Wu yaptığınız şey çılgınca. Başka ülkelerin topraklarını işgal ederek sonuca ulaşamazsınız. Bunu onlar yapıyor olabilirler, ama siz onlar gibi değilsiniz."

"Biliyorum Oğuz. Ben de bunun için aradım seni. Bu savaşın sonunu iyi görmüyorum."

"Ben de. Avrupa'da da durum kötü. Fransızlar ve İngilizler hemen çekilmemizi istiyorlar. Almanlar patlayacak gibi. Nükleer silahlarını biliyor herkes. Bir anda ateşlerin içinde kalabiliriz."

"Evet, dünyanın sona yaklaştığını hissediyorum. Aslında bu savaşta olanlar hiç de dünyevi şeyler gibi değil. Garip bir müdahale var sanki. Amerikan Başkanı'nın birtakım etkiler altında oldu-

Nükleer Darbe

ğunu düşünüyoruz. Yoksa işler bu noktaya varmazdı. Akli başında bir insanın yapacağı şeyler değil bunlar."

"Biz ne yapabiliriz ki?"

"Biliniyorum, sana burda... Amerika'da ihtiyacım var." "Wu yapma bunu. O garip savaşın içinde benim sana nasıl bir yardımım olur. Artık büyük güçler girdi devreye. Biz tek başımıza hiçbir şey yapamayız?"

"Bunu sen mi söylüyorsun. Bu savaşın tek bir sonucu olabilir o da nükleer savaş. Ve nükleer savaştan kimse kurtulamaz. Birileri dünyayı yok etmeye çalışıyor Oğuz. Geriye sadece onların seçtiği insanların kalmasını ve dünya temizlendiğinde kendi nesillerinin dünyaya hüküm sürmesini istiyorlar."

"Bunları nereden biliyorsun Wu? Kim bu insanlar?"

"Bunu komutanımız söylüyor. Ona inanıyorum. Ve o adamların ya da her neyseler yakalanmasını istiyoruz. Oğuz bu operasyon sadece bir kamuffaj. Esas o adamları yakalamamız gerekiyor. Ama onlara ulaşabilecek tek kişi Amerikan Başkanı. Bizi onlara ancak o götürebilir."

"Wu, seni anlamıyorum. Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Amerikan Başkanı'nı bulup onu konuşturmanız ve size yardım etmesini sağlamanız gerekiyor. Onu bulunduğu durumdan kurtarıp kendi tarafımıza çekmeliyiz."

Oğuz duyduklarına inanamıyordu. Aklini yitirmek üzereydi sanki. Amerikan Başkanı'na bunu nasıl yapacaklardı. Wu'da aklini yitirmiş olmalıydı.

"Wu savaş çok mu şiddetli geçiyor. Sen iyi misin?"

Wu'nun sesi şimdi kesik kesik ve yorgun geliyordu.

Burak Turna

"Oğuz bana yardım etmelisin. Ölmek benim için sorun değil ama bu üzerimdeki yük ölümden daha kötü. Bana yardım et. Bu savaşı durdur. Ruhuma işkence yapıyor sanki..."

"Wu, sana yardım etmek isterim. Ama sanki insan sınırlarını aşan bir şeyler söz konusu. Benden sınırlarımı aşmamı istiyorsun."

"Oğuz... Çabuk ol... Dünya için... çabuk ol..."

Aniden telefon hatları kesildi. Oğuz'un tüyleri diken diken olmuştu. Ne yapacağını bilemeden bütün gücüyle gaza bastı. Dünyanın sona doğru hızla yaklaştığını hissediyordu. Beyni umut ışıkları aradı. Karanlığın hâkim olmasına nasıl olur da engel olabilirdi.

Hemen telefona sarılıp Ankara'yı aradı. Karşısına çıkan kişiyi kendini hatırlatması uzun sürdü. Aslında ofisteki değişikliklerden sonra Oğuz diye bir adamları olduğunu bile unutmuş gibiydiler. Yapılan sert konuşmalardan sonra herkesin hafızası yerine geldi.

Amerika'ya gitmesi ve Bölüm 18'i bir araya getirmeleri gerekiyordu. Ve en önemlisi Amerikan Başkanı ile yüzleşmesi gerekiyordu.

Ofistekiler bunu duyunca gülmeye başladılar. Eğer Oğuz'u tanımamış olsalar, hemen göreve uygun değil raporu verilerdi. Onu arayacaklarını söyleyip telefonu kapattılar. Bir hayli eğlenmişe benziyorlardı.

Bu sırada Oğuz aradığı eve yaklaştığını biliyordu ve yeniden kanın damarlarında hızla aktığını hissediyordu. Birazdan yaşayacaklarını düşünüp heyecanlanmaya başlamıştı, onu heyecanlandıran diğer şey de Rüya'yı görecektim olmasıydı.

Anayoldan yan yola dönülen sapağa geldiğinde yavaşladı. Sanki taşlık bir yola girmişti. Klasik, bakımlı Alman köy evlerini

Nükleer Darbe

görebiliyordu. Elini silah çantasına koydu. Birazdan her şey yoluna girecekti.

Bir süre sonra, geniş bahçe içindeki eve yaklaştı. Etraf çitlerle çevriliydi. Ve bahçenin içinde birileri vardı. Çok da tekin görünmüyorlardı. Oğuz, Rüya'ya gittiğince yaklaştığını hissediyordu. Ya da öyle hissetmek istiyordu. Hiçbir şeyden emin olmadığı nadir anlardandı.

Arabayı bahçenin hemen dışında durdurdu. Silah çantasını yanına almadan indi. Kapıya doğru yürüdü. Adamlar şimdi onu görmüşler ve çok önemsememişlerdi. Üzerinde hiçbir şey olmadığı belli olan bir yabancından korkacak tipler değildiler.

Oğuz'un eve girmeyi düşündüğünü anladıkları zaman şaşırıp ayağa kalktılar ve ona doğru geldiler. Gayet soğukkanlı görünmüyorlardı.

"Biraz yavaş ol bakalım. Nereye geldiğini sanıyorsun?"

Oğuz, adamlarda silah olduğunu görebiliyordu.

"Bir sorun yok. Rahatsız olmayın. Küçük bir işim var."

Adamlar güldüler. Artık iyice yaklaşmışlardı.

"Bana bak geri zekalı, sen Alman değilsin. Burda ne arıyorsun."

Adam silahını çekmek için elini beline attı, ama son duyumsadığı şey silahının soğuk kabzası ve yüz bölgesindeki sızıydı. Sonrası onun için mutlu bir karanlıktı.

Arkada duran diğer adamlar ise Oğuz'un yumruğunun hızı ve sertliği karşısında afillayarak korkmuşlardı. Hiç hareket edemediler. Oğuz onlara yaklaştı ve birkaç basit hareketle etkisiz hale getirdi. Şimdi gerçekten mutluydular. Oğuz'un çelik sertliğindeki kemiklerinden oluşan yumrukla tanıştıkları için mutlu olmaları da gerekiyordu zaten.

Burak Turna

Oğuz kapıyı açıp içeri girdi. İki katlı şirin bir evdi burası. Kulak kabarttı. Ayak sesleri duyuyordu. Üst kattan birisi iniyordu. Yavaş adımlarla, sakince ilerliyordu.

Bir anda Oğuz'la göz göze geldiler. Bu, Rüya'yı eve kapatan adamdı. İsmi bilmiyordu, buna gerek de yoktu. Onun bakışlarından o olduğunu anlamıştı.

"Burda ne arıyorsun? Her ne arıyorsan burda bir şey yok?"

"Rüya'yı arıyorum. Hemen onu buraya getir."

"Haa, şu garip Türk kızından bahsediyorsun. Evet, bir süre burda tutulmuştu ama daha sonra gitti. Burda değil yani."

"Sana inanmıyorum. Eğer hemen onu getirmezsen, sonun kötü olur."

"İstersen evi gezebilirsin. Burda değil. Gitti."

"Nereye gitti?"

"Amerika'ya..."

Oğuz beyninin karıncalandığını hissetti. Bir an için aklı almamıştı bu durumu.

"Bana yalan söylüyorsun. Bu saçmalık. Amerika'da ne işi var. Neden?" Yumruklarını sıkışmış ve karşısındaki adama yapacağı hareketi seçmeye çalışıyordu. Adam bunu anlamış olmalıydı ki, gözleri korkuyla açıldı. Oğuz, adamın gözbebeklerinin içinde korkuyu görebiliyordu. Bu onun en önemli özelliklerinden biriydi.

Birkaç adım atıp ona yaklaştı. Adam geri geri gitti. Şimdi aralarında bir metre bile yoktu. Kaçmanın işe yaramayacağını anlatacak kadar akıllıydı.

"Ona burda zarar verdiniz mi?"

"Hayır, hiçbir zarar verilmedi. Benim de anlayamadığım bir nedenden ötürü çok yukarlardan o kız için emir geldi. Amerika'ya

Nükleer Darbe

götürülmesi isteniyordu. Bilmiyorum, o kıza ilgili garip bir şeyler olduğunu en başından beri sezmiştim."

Adam titremeye ve gözleri dolmaya başlamıştı. Oğuz, onun doğruyu söylediğini hissediyordu. Bir adım daha attı, elini adamın boynuna götürdü ve o da diğerleri gibi bir süreliğine hiçbir şeyi düşünmeyeceği tatlı bir karanlığın içine daldı.

Geri dönüş yolunda duyulan daha yoğundu. Bir şeylerin onu garip bir sona doğru çektiğini hissedebiliyordu. Bu sırada cep telefonu çaldı. Sınırı bozuk bir halde açtı telefonu. Ankara'dan arıyorlardı.

"Bölüm 18'e ulaşıldı. Kanada'da buluşacaksınız."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Türkiye'den Amerika'ya giden bir Türk ve bir Hintli-den uzun süredir haber alınmıyor. Hamdi Hoca ve İlyas adında iki kişi. Neden Amerika'ya gittikleri bilinmiyor. Ancak şüpheli durumlar söz konusu. Bu adamların Başkan'a yaklaşan olayları haber verdiğinden söz ediliyor. Amerika'ya gitme nedenleri de bu olabilir."

"Ne yani iki adamın, dünya savaşı ile ilgili olarak bazı şeyleri gördüğünü ve bunu engellemek üzere oraya gittiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Aslında söylemeye çalıştığımız tam olarak bu."

"Ama başarılı olmuşu benzemiyorlar."

"Öyle görünüyor ama orda başlarına ne geldiğini öğrenebilirsek, bize yardımcı olacak bazı bilgilere ulaşmış oluruz."

"Bir an önce Amerika'ya gitmem gerekiyor."

Burak Turna

"Bölüm 18 ile Kanada'da buluşacaksınız. Sınıra yakın bir bölgede. Bir Türkün evinde. Daha sonra bir botla denizden Amerikan topraklarına geçebilirsiniz."

"Almanya'daki bir Türk kızının Amerika'ya kaçırıldığını öğrendim."

"Bu ilginç bir durum. Seninle ilgisi var mı?"

"Evet... aslında var."

"Bu durumda, konunun merkezine sizin girdiğinizi düşünmeye başlıyorum. Amerika'ya giderseniz olanları anlayabilirsiniz. Ama Amerika'daki savaş kızıştı. Durumlar çok karışık olmalı."

"Bunun önemi yok. Çin operasyonunu yöneten adamı tanıyorum. Beni oraya çağırıyor ve olan bitenin insan sınırlarını aştığını, savaşın bir an önce durulması gerektiğini düşünüyor."

"Bu çok garip. Bunu rapor etmemi ister misiniz?"

"Olabilir. Neden olmasın. Açıkçası onun yanına gittiğimde ne olacağını bilmiyorum. Ama gitmek zorundayım. Ve bir şey daha var, ama buna inanamayacaksınız..."

"Nedir?"

"Adam benden Amerikan Başkanı'nın yanına gitmemi ve bir şekilde onu ikna etmemi istiyor. Sanırım Başkan'ın bazı dünya dışı güçlerin etkisine girdiğini düşünüyor. Eğer Amerikan Başkanı'nı bu etkiden kurtarabilirsek, o zaman doğru kararı vermesini sağlayabiliriz."

"Evet sizi anlıyorum... Her neyse bu konuları raporuma ekleyeceğim."

"Tamam..."

Nükleer Darbe

"İşte Kanada'da Bölüm 18 ile buluşacağınız adres... Hamdi Hoca ve İlyas'ın en son resmi, kayıtlı oldukları yerin bilgileri. Bundan başka da bilgi yok elimizde. Gerisi size kalmış."

"Anlaşıldı."

Telefonlar karşılıklı olarak kapandı. Ankara'da telefonun karşılığında olan görevli, gülmekten kırılıyordu. Odadakiler ne olduğunu merak ettiler.

"Arkadaşlar, Bölüm 18 dedikleri organizasyon sanırım tamamen çıldırmış... Bence artık rapor vermeye bile gerek yok. Amerikan Başkanı'nın fikrini değiştirmek üzere Amerika'ya gideceklermiş."

Yılanın Başı

8. BÖLÜM

Evin içindeki hava her zamanki gibi pusluydu. Koni biçimindeki renkli metallere yapılmış şamdanlardan yanan ateşlerden çıkan hafif is, bütün evi yavaş yavaş sarıyordu. Burada yaşayanlar, bir süre sonra isteki aromanın beyinlerinde yarattığı etkilere kendilerini bırakıyor ve düşüncelerini bir tarafa koyuyorlardı. Başka türlü zamanın geçmesine imkân yoktu.

Hamdi Hoca, aylardır kapalı kaldığı odanın penceresinden dışarıyı seyreliyordu. Olanlara akıl sır erdirmek mümkün değildi. Garip bir enerjisi vardı evin. Bazen birtakım insanlar gelip gidiyordu. Arada sırada İlyas'ı da gördüğü oluyordu, ama İlyas'ın durumu çok farklıydı. Sanki onun üzerinde bir şeyler deniyorlar, onun beynine girmeye çalışıyorlardı. İlyas'ın bazı sırları bildiğini düşünüyorlardı.

İlyas'a acıyordu doğrusu. Zavallı adam diye düşündü.

Hindistanlı bir Süryani olarak, ona geleceği gösteren rüyaların peşine düşmüş, Mardin'e gelmiş ve orada yabancı casusların saldırısına uğramıştı. Eğer Hamdi Hoca onu evine alıp bakmamış olsa

Nükleer Darbe

yaralan nedeniyle ölebilirdi. Peki kendine ne demeliydi, onun aklına uyup Amerika'ya gelmiş ve dünyayı yok etmek isteyen bir man-yağın evinde hapis edilmişti.

Ama şimdi zor durumda olan İlyas'tı...

Eski yazıtlar üzerine yaptıkları araştırmalar sonucunda buldukları kimi ritüelleri onunla deniyor ve ne tepki verdiğine bakıyorlardı. Birkaç kez geceleri çığlıklarını duymuştu, ama ona işken-çe edilip edilmediğiyle ilgili kesin bir fikre varamamıştı.

Yine pencerenin önünde duruyordu. Uzun, her iki tarafı ağaçlarla sıralanmış yoldan kimin geleceği belli değildi. Bir süre sonra birkaç kişinin eve doğru yaklaşmakta olduğunu fark etti. Gelenleri, biri dışında tanıyordu. Aralarında genç, güzel bir kadın vardı. Hamdi Hoca, onlar eve girerken pencerenin kenarından ayrıldı. Yatağının üzerine çöküp dua okumaya ve tespih çekmeye devam etti. Çok uzun bir süre geçmemişti ki, kapısının açıldığını fark ederek ayağa kalktı.

Kapının önünde Lider belirmişti. Yaşlı ve karanlık yüzünde garip bir aydınlık vardı. Bu sanki şeytani bir muzipliğin ışığıydı. Odanın içine doğru bir iki adım atıp dışarı doğru döndü ve, "Buyrun lütfen," dedi.

Hamdi Hoca'nın az önce gördüğü genç ve güzel kadın ürkek adımlarla içeriye girdi. Yere bakıyordu, korkmuş görünüyordu.

"Rüya, bu Hamdi Hoca... Onla aynı odada kalacaksınız. Ne zamana ya da nereye kadar diye düşünmeyin. Her şeyi belirleyecek olan zamandır."

"Bunu neden yapıyorsun?" Hamdi Hoca kızmıştı.

Burak Turna

"Bana bak Hamdi sana karşı iyi niyetimi biliyorsun, ama sınırları zorlama. Dünyayı yöneten gücün en üst seviyesindeki insanla yüz yüzesin. Bunun seni titretmesi gerekirken hâlâ isyankâr davranıyorsun. Daha ne istiyorsun. İşte sana güzel bir kadın getirdim. Ha ha ha ha..."

Lider sıratarak odayı terk etti. Kapıyı sert bir biçimde ardından kapattı. Hamdi Hoca korkmuş ve yorgun Rüya'ya baktı. Yüzündeki güzellik yaşadığı onca olaya rağmen bozulmamıştı.

"Kimsin sen kızım?"

"Ben, Rüya... Siz kimsiniz?"

"Ben Hamdi. Hamdi Hoca derler."

"Burda ne işiniz var? Yoksa siz de..."

"Evet, ben de senin gibi tutsağım kızım..."

"Bu çok garip, bu adamlar ne yapmak istiyor?"

"Bilmiyorum. Bizi burda toplamlarının bir amacı olmalı."

"Ben Almanya'daydım. Kaçırılmışım. Öldürülmeyi beklerken, bir yerden bir haber geldi. Apar topar beni uçağa koyup buraya getirdiler. Anlamıyorum. Sanki dünya çıldırmış gibi. Hiç kimse mantıklı davranmıyor."

"Evet, kızım haklısın. Burdan anbean izliyorum. İnsanlığın beynine içeriğini tam anlayamadığım bir çeşit müdahale yapıyor. İnsanlar farkında olmadan büyük sürüler gibi bir yere doğru gidiyorlar. Ama sorgulamadan akıp giden bir süreç."

"Hamdi Hoca, sanki bu adamlar birisinden korkuyor gibi."

"Korkmak mı? Bunlar bir avuç çılgın. İçlerindeki korku hissi tamamen silinmiş gibi. Herkesi etkilemeye çalışıyorlar. Anladığım kadarıyla, politikacıları, başkanları, herkesi etki altına alıp onlara istediklerini yaptırabiliyorlar ve dünyanın her yerinde bağlantıları var."

Nükleer Darbe

"Ben... Bilmiyorum..." Rüya yatağa oturdu. Çok yorgun görünüyordu.

"Bak kızım sen gir yatağa uyu. Ben surdaki kanepede kıvrılıyorum."

Rüya gülümseyip başını eğdi. Çok yorgundu. Hemen yorganın altına girip uykuya daldı. Sanki yıllardır uyumamış gibiydi. Bir an için de olsa güvende olduğunu hissetmişti ve bu her şeye değerdi. Sanki Hamdi Hoca'nın ona zarar gelmesine izin vermeyeceğini hissetmişti.

İlyas bir başka karanlık güne uyanıyordu. Aslında tutulduğu yerde ne zaman gece ne zaman gündüz ayırt edebilecek durumda değildi. Ondan geceyi ve gündüzü esiriyorlardı. İlyas yanlış yerde olduğunu anladığında geç kalmıştı. Geleceği görmek, onu elinde tutanlar için araştırma konusuydu. Ve İlyas bunu doğal olarak barmıştı. Bu nedenle, onun beyninin derinliklerine inerek onu deşifre etmeye çalışıyorlardı. Onu kendileri gibi düşünebilir hale getirip getiremeyeceklerini anlamaya çalışıyorlardı.

İlyas kapının açıldığını duydu. Biraz ışık görebilmek için başını o tarafa çevirdi. Biraz... ancak biraz ışık görebilmişti. Kapı açıldığı hızda hemen geri kapandı ve her yer tekrar karanlığa gömüldü.

İçeri giren adam İlyas'ın yanına yaklaştı. İlyas'a o kadar çok yaklaştı ki, kokan nefesinden onun yeni yemek yediğini düşündü. Midesi kavruldu. Bir anda ne kadar uzun zamandır yemek yemediğini hatırladı.

Burak Turna

Adam yanına oturdu. Elini İlyas'ın alınına koydu. Ve bir an için rahatladığını hissetti İlyas. Bütün dertleri sıkıntıları gitmiş gibi oldu. Adamın elinde garip bir enerji vardı. Beyninin çeperlerinden içeri girip bütün duygularını kontrol altına alıyormuş gibi hissediyordu.

"Bugün nasılsın İlyas?" Adamın sesi çatallaşmıştı. Garip, rahatlatıcı bir ses tonu vardı. İlyas ne kadar zamandır bu durumda olduğunu bilmiyordu, ama gücünün gittikçe tükendiğini hissediyordu. Peki gücü tükenince ne olacaktı, işte onu hiç bilmiyordu.

"İyi mi demeliyim... Bilmiyorum. Bana işkence yapıyorsunuz. Nasıl olmam gerekiyorsa öyleyim..."

"Hayır sana işkence yapmıyorsunuz İlyas... Sen geleceği gördün, sen bizi gördün... Biz senin geleceğiniz..."

"Siz, şeytansınız..."

"Hayır İlyas, şeytan bizim yanımızda olabilir, ama şeytan değiliz... Gücü ele geçiriyoruz... Güç neden için var... Sen ve senin gibiler bize katılmak zorunda... Neden direniyorsunuz? Bakın biz de Hristiyanız, siz de Hristiyanınız..."

"Siz... Ne olduğunuzu bilmiyorum... Ama bana bir Müslümandan daha uzaksınız..."

"Bunu nasıl söylersin... Hâlâ afallanmamış görünüyorsun..."

"Benim sizin aklınıza ihtiyacım yok..."

"Akl da bizim, güç de bizim..."

"Siz öyle zannediyorsunuz..."

"İlyas bunu göremiyor musun? Her şeyi gördün de bunu mu göremiyorsun? Size, insana ne yapacağımızı görmüyor musun? Dünyanızı başınıza yıkacağımızı görmüyor musun?"

Nükleer Darbe

"Bunu nasıl yapacaksınız? Zaten dünyayı pislik yuvasına çevirdiniz. Parayla insanları satın aldınız, sıradan insanların ahlakını yok ettiniz. Kimse farkında değil belki, ama yavaş yavaş insanlığı yok ediyorsunuz. Ne olursa olsun size katılmayacağım."

"İlyas, ölmek mi istiyorsun? Dünyayı yok edeceğiz. Bu uyarlı-

Tam o sırada kapı sert bir şekilde açıldı. Kapıda Lider'in gölgesi görüldü. Adamın sesi titredi.

"Jacob. Hemen İlyas'ı al ve yukarı çıkın. Hamdi Hoca ile Rüya'yı da alın. Onlarla konuşacağım. Büyük Salon'da. Gerekli hazırlıkları yapın."

Büyük Salon, adına yaraşır büyüklükte, tamamı eski eşyalarla döşenmiş bir yerd. Hemen hemen hepsi farklı yüzyıllarda yapılmış ve hâlâ ilk günkü gibi duran eşyalar, odadakilere gerçek patronun kendileri olduğunu, zamana karşı dayanmanın, her şeyin anahtarı olduğu fikrini veriyordu.

Odada Lider dışında birkaç yaşlı adam daha vardı. Hepsisi de dünya ile bütün bağlantıları kopmuş gibi duruyordu. Yüzlerinden ölüm okunuyordu.

Hamdi Hoca, İlyas ve Rüya salondaki geniş bir kanepede oturmuş, karşılarındaki insanların gözlerinin içine bakıyorlardı.

Lider odanın içinde dolaşıyordu.

"Olanları biliyor musunuz? Çin ordusuna bağlı bazı birlikler, Amerika'daki Çinlilerin yerleştirdikleri casus milisler sayesinde, savaşı Batı Amerika'ya taşımışlar."

Üç tutsak birbirlerine baktı. Bu söylenene şaşırmışlardı.

Burak Turna

"Görüyorsunuz, Üçüncü Dünya Savaşı'nı çıkartmayı başardık. Ve tarafların iyice ileri gitmelerini sağladık. Dünyayı idare etmek zor iş..."

Lider'in yüzündeki gülümseme karanlıktı.

"Sizinle aynı odada bulunmak benim için utançtır. Artık karar verin ya beni öldürün ya da bırakın," diye atıldı Hamdi Hoca.

"Sus. Şimdilik beni dinleyeceksin. Konuşmayı seviyorsun ama dinlemeyi öğreteceğim sana. Şimdi dünya üzerinde yalnızca sizin bileceğiniz bir sırrı veriyorum... Bunu neden yaptığuma gelince, bizzimle olmanızı istiyorum. Eğer duygularınız sizi buraya getirdiyse, o zaman bizimle beraber olmanızda yarar var demektir."

"Beni duygularım getirmede buraya," dedi Rüya. Gözlerinden öfke okunuyordu.

"Hanımefendi, sizi yem olarak kullanacağım. İşimi bozmaya çalışan adamı buraya çekeceğim. Siz benim için aşığalık bir fahişeden başka bir şey değilsiniz."

Rüya gözlerini şaşkınlıkla açmıştı. Neden bahsediyordu bu adam. Lider, onun bunu anlamadığını hissetmişti.

"Ne o hanımefendi, bazı şeylerden haberin yok galiba. Siz bazı erkekleri fazlasıyla etkilemiş olmalısınız. Sizin peşinizde olan ve sizi kurtarmak isteyenler var."

Rüya emin olamıyordu. Aklına Oğuz gelmişti, ama bir anlık ve kesin olmayan duygusuz bir görüntüyü hafızasındaki. Sonra diğer görüntüler. Alman sevgilisi... Hayır, kimseden emin olamıyordu. Bu adamların isteyebileceği birisi. Neler olmuştu da onu buraya kadar getirmişti. Düşünceleri donup kalmış gibiydi. Başını eğip durdu böylece.

Nükleer Darbe

"Bakin. Dev bir şehir kuruyoruz. Okyanusun derinliklerinde. Suyun içinde. Bütün enerjinin sudan üretileceği bir şehir. Adına henüz karar veremedik. Ve o şehrin seçilmiş insanlardan oluşmasını istiyoruz."

"Ne yapacaksınız o şehirde? Neden dünyayı yok etmeye çalışıyorsunuz? Eğer öyle bir yeriniz varsa gidin orda yaşayın. Dünyayı rahat bırakın."

"Ah Hamdi Hoca ah... Beni hiç anlamayacaksın galiba. Aslında seninle iyi dost olabiliydik. Akıllı adamsın, ama prensiplerinden vazgeçmiyorsun. Bana bak! Dünyayı unuttun tamam mı. Hep beklediğimiz kıyamet yaklaşıyor."

Lider korkunç bir kahkaha attı. Salonun en ucundaki bara doğru yürürken ayakkabılarının zeminde çıkardığı ses, duvarlara çarpıp hafif yankılar oluştuyordu. Kendisine bir içki koyup geri geldi.

"Hamdi Hoca, sana getirmedim, içmezsin herhalde."

Hamdi Hoca yüzüne kayıtsızca baktı. Bu adamı artık ciddiye almamalıym, diye düşündüyordu.

"Bakin... Bakın... Bakın..." Lider'in davranışları garipleşiyordu. Bedeni titriyor gibi oldu ve duruldu. İçki kadehini kaldırp almına vurdu.

"Bakin, bakın bakın... Ha ha ha... Dünyaya bakın. Ağaçlarına bakın. Çiçeklerine bakın. Denizlere bakın. Havaya bakın. İnsanların yüzlerine bakın. İyi bakın. Çok çok iyi bakın. Ne olacak biliyor musunuz? Hepsini yok olacak... Ha ha ha ha... Nükleer bir savaşa yaklaşıyoruz. Bütün dünyayı ortadan kaldıracak bir nükleer savaş bu. Kimse bunun farkında bile değil. Hepsini önceden planlandı. Bütün dünya sisteminin işlevselliği ve bu işlevselliğin oluşturacağı sistem hesaplandı. Artık sadece bir izleyiciyiz. Sadece bir izleyici."

Burak Turna

Başka hiçbir şey değiliz. Oturacağız ve atomların içindeki korkunç enerjinin açığa çıkmasını izleyeceğiz. Devletlerin zavallı bir şekilde bu acı verici ateş toplanına ve serpintiye karşı önlem almaya çalışmasına tanık olacağız zevkle. Ve sonra ne mi olacak. Tabi ki hiçbir şey işe yaramayacak. İnsanlık yavaş yavaş ölecek. Tabi bizim şehrimize gelenler dışında. Ve dünya temizlenene kadar orda yaşayacağız. Sonra neslimiz tekrar çıkıp dünyaya yayılacaklar. Tertemiz bir dünyada cennetimize kavuşacağız."

Lider'in gözleri kanlıydı şimdi. Daha önce hiç girmedeği bir ruh hali içindeydi.

Hamdi Hoca da hiddetlenmişti. İlyas da artık konuşulanları anlıyor ve gözlerinden yaşlar geliyordu. Rüya ise çıldırmak üzereydi. Bütün bunların gerçek olduğuna inanmak içinden gelmiyordu.

"Sen manyaksın be adam. Manyağın tekisin. Hepiniz manyaksınız." Hamdi Hoca odadaki diğer yaşlı adamlara da dönmüştü.

"Ne yapalım Hamdi Hoca? Baksana istediğimiz her şeyi yapabiliyoruz. Bazen ben de şaşıyorum. Evet paramız var. Evet silahımız var. Ama bütün bu şeylerin olması için ben uğraşmıyorum. Bir şey bana yardım ediyor gibi geliyor. Sanki bu sonu ben değil de o istiyor-muş gibi. Ben sadece bir uşağım belki de. Kaçılmaz olanın..."

"Bizi korkutup kendi yanınıza çekmeye çalışıyorsunuz. Ama hayır bunu başaramayacaksınız. Bunu asla başaramayacaksınız. Sizin gibi manyakların yaratacağı bir dünyada yaşayacağıma hiç yaşamam daha iyi."

"Birazdan burda çok önemli bir toplantı yapılacak. Dünyayı temizlemek ve tüm yönetimi ele geçirmek için uzun süredir devam eden çalışmaların son noktaya gelmesini, dünya yönetimini ele ge-

Nükleer Darbe

çirmek için planladığımız 'Nükleer Darbe'nin kutlamasını yapacağız. Alın bunları götürüp kapatın deliklerine... Alın. Çabuuuuk."

Lider histerik titreme krizini atlattı. Çalışırken odaya giren iriyarı adamlar üç tutsağı alıp geldikleri yere götürdüler.

Odada öylece kalmıştı. Yaşlı bedeni yorgunluğa nasıl dayanıyordu. Belli ki nedeni efendilerdi. Efendiler mi? Onlara gerçekten inanıyor muyum? Bilmiyorum, belki de benim yarattığım hastalıklı varlıklar... Ve belki de bütün kötülüklerin geçmişinin mirası olarak taşıdığım şeytani bir düşünce geni...

Kapı çalındı. Marcel gelmişti.

"Efendim konuklarınız geldi. Onları toplantı salonuna aldım."

"Sağ ol Marcel, sağ ol... Şimdi geliyorum."

Lider merdivenleri yavaşça indi. Yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme vardı. Toplantı salonunun kapısı aralık bırakılmıştı. Marcel bu işleri iyi biliyordu, eğer Lider hakkında kötü konuşulursa o son anda girerken bunları duyabilsin diye yapıyordu.

Lider içeriye girince saygı gereği hepsi ayağa kalktı. Lider eliyle oturmalarını işaret etti. Çoğu sanki bir yolculuğa çıkmak üzere hazırlanmıştı.

Lider masanın başına geçti. Ayakta durarak konuşmaya başladı.

"Hepiniz hoş geldiniz. Bugün güzel bir gün. Sanırım bazıları-nız temiz şehre gidecekler. Ben de kısa süre sonra orda olacağım. Ancak biliyorsunuz... Organize etmem gereken bir darbe var..." Lider gülmeye başladı ve diğerleri de ona katıldılar.

Yaşlıca bir adam ayağa kalktı.

"Lider'im, sahibi olduğum dev finans şirketinin tüm mal varlıkları altın haline getirildi ve temiz şehre nakledildi."

"Güzel. Buna benzer pek çok operasyon yapıldı. Dünya ekonomisi şimdiden bunun etkilerini görmeye başladı bile..."

Asker tıraşlı orta yaşlı bir adam söz aldı:

"Darbenin dinamikleri gerektiği gibi çalışıyor mu efendim?"

"Evet, evet... Bu kadar süre içinde nükleer silahların ideolojisi olduğunu anlayamadılar. Nükleer savaş çıkınca bu dünyadaki en geniş kapsamlı siyasi darbe olacak. Böyle bir denklemi uygulamaya koymak kolay olmadı, ama sizlerin yardımlarıyla başardık ve dünyanın tüm politik güçleri bir nükleer savaş ile dünya üzerinden silinip gidecek... Ve geri kalanlar ise açlık, salgın hastalıklar nedeniyle güçsüz hale gelecek... İşte bu Nükleer Darbe'nin altyapısıdır ve yakında bunu yaşayacağız."

Genç bir kadın... bir mirasyedi söze girdi:

"Sayın Lider'im, ben altmış milyar dolarlık servetimi sizin vakfınıza bağışladım. Ve açıkçası kendimi de bağışlamak istiyorum. Temiz şehirde çoğalma ünitesinde çalışmak ve yeni temiz neslin oluşmasına katkıda bulunmak istiyorum..."

"Merak etmeyin, bütün çabalarınız takdir edilecektir. İstedığınız görevleri alabileceğinizden şüphem yok..."

"Sizin son derece seçkin bir toplum olacağınızdan eminim. Yeni dünyayı kurduğumuzda... Evet o gün geldiğinde tertemiz bir dünya yaratacağız. İnançlardan, düşüncelerden ve duygulardan uzak bir dünya... Çocuklarımız beyaz olacak... Karanlıklardan kurtulacağız..."

İnsanların yüzündeki ifadeler değişmişti. Neredeyse ağlayacaklardı. Lider'e gerçekten çok şey borçluydular. Para ile bulamadıkları hayatın anlamının onun sayesinde bulmuşlardı.

Amerika Panikte

9. BÖLÜM

Ordu karargâhında durum çok karıştıktı. Ülkenin her yerinden mesajlar, raporlar, yardım talepleri geliyordu. Nasıl olur da böyle-sine büyük bir hazırlık gözden kaçabiliirdi. Terörle savaş adına yapılan çalışmalar ve milyarlarca dolarlık oyuncaklar sonunda eski Çin taktiklerine boyun eğmişti.

Stratejik Komuta Merkezi'nde etraf koşturan subaylar ve bağırp çağırın generallerle doluydu. Hepsı şaşkındı, ama Çinlilerin bu kadar cesur bir harekete girişmesi karşısında ne yapacaklarını da bilmediklerinin farkındaydılar. Masalarda bütün olasılıklar ortaya dökölüyordu. Başkan ortadan kaybolmuştu. Büyük ihtimalle uçağına atlamış ve bilinmeyen bir rotada dolaşıyordu, ama bu bile tehlikeydi, çünkü gökyüzünde uçan uçakların kimliğinden emin olunamıyordu. Amerikan Hava Kuvvetleri yayınladığı bir bildiri ile gökyüzünde uçan bütün uçakların düşürüleceğini söylemişti. Henüz bu yönde kesin haberler gelmemişti.

Burak Turna

Karargâh odası, kasvetli ve enerjik bir yere dönmüştü. Barış zamanının hijyenik çevresi, yerini savaşın ölüme yakın atmosferine bırakmıştı. Konuşmalar, tartışmalar birbirine karışıyordu.

"Başkan'ın burda olması gerekiyor. Hemen onu bulun ve bu-rayı getirin."

"Baş üstüne efendim. Gizli Yönetim Yapılanmasına geçecek miyiz?"

"Henüz bilmiyoruz. Washington hâlâ görevde. Şu anda buna gerek yok."

"Beyler, Amerikan anakarasının üzerini hemen bu sarı pisliklerden temizleyin."

"Genelkurmay, değişik senaryoları tartışmaya başladı. Nükleer bir karşılık verip vermemeyi tartışıyoruz."

"Ne yapacağız, bekleyecek halimiz yok ya. Hemen Çin'i haritadan silelim."

"Ama general, bu çok riskli bir hareket olur. Amerikan anakarası üzerine bir ordu indirdiler. Ve bu adamların şu anda ellerinde ne olduğunu bilmiyoruz. Nükleer silahlarımızı dikkate almamış olamazlar. Mutlaka ellerinde nükleer silahlarımıza karşı bir şey olmalı."

"Genel durum nedir?"

"General bu operasyonun mantığını anlamaya çalışıyoruz. Sanırım, anakaramız üzerinde operasyon yaparlarsa nükleer silah kullanmayıp onlarla anlaşma yoluna gidebileceğimizi düşünmüş olmalılar."

"İlginç bir düşünce... Bakalım kim haklı çıkacak... Evet beyler, kendi topraklarımız üzerinde nükleer silah kullanabilir iniyiz?"

"Bakalım buna gerek kalacak mı general?"

Nükleer Darbe

"Gerçekten de Batı bölgelerinde yaptıkları organizasyon şaşırtıcı. Demek ki yıllardır böyle bir olasılık için, topraklarımızda ajanları varmış."

"Çok akıllıca olduğunu kabul etmiydim. Gelen haberlere göre, mobil hava savunma füzeleri bile var ve uçaklarımıza ateş ediyorlar. Çok güçlü, kararlı bir komando ordusu ile istila edilmekteyiz."

"Bizim cevabımız ne durumda?"

"Aslında şehirlerdeki güvenlik güçleri ve bazı ulusal muhafız birliklerinin zayıf direnişi dışında henüz bir cevap vermiş değiliz."

Toplantının en stresli anında içeriye giren bir muhaberat subayı generale bir not ilettili. General notu okudu. Daha sonra bir kez daha okudu.

"Kahretsin. Bunlardan haberimiz yeni oluyor..."

"Nedir olan? Yeni gelişme nedir?"

"Çin komando birliklerini anakaraya atan sivil uçaklar, anladığımız kadariyle ekstra bombalarla yüklenmişler ve doğrudan askeri birlikleri hedef alarak dalışlar gerçekleştiriyorlarmış. San Diego limanındaki tek bir patlama bütün liman çalışmalarını durdurmuş ve iki savaş gemisinin yanmasına neden olmuş. Üstelik benzer olayların devam ettiğini söylüyorlar. Bir zırlı birliğin ve deniz piyadesi karar-gâhının da benzer şekilde vurulduğuna dair haberler var ama kayıplardan bahsedilmiyor. Sanırım binlerle ifade etmeliyiz."

"Hah ha ha... Adamlar çok ciddiler ha. Sanırım bizi ortadan kaldırebileceklerini düşünüyorlar. Bu cesaret karşısında biz ne yapacağız? Bir an önce karar verip uygulayalım, yoksa beyefendiler bize cevap verebileceğimiz bir ordu bırakmayacaklar."

"Kahretsin. En iyi birliklerimiz deniz aşırı bölgelerde."

Burak Turna

"Ben size daha önce de söylemişim, deniz aşırı ile ilgilenmekten ülke güvenliği kalmamıştı. Orduyu bu kadar farklı bölgeye dağıtmamalıydık."

"Kahretsin... Kahretsin..."

Sinirler iyice gerilmişti. Toplantı salonundakilerin üzerinde büyük bir yük vardı. Bu saldırıya karşılık verecek olanlar, işte o odanın içindekilerdi. Ama ne yapacakları konusunda karar veremiyorlardı. Nükleer bir karşılık... Pandora'nın açılan kutusu...

"Benim önerim savaşın sürdüğü yerlerde taktik nükleer silahlarla belirli bölgeleri vuralım. Bu Çinlilerin kendi toprağımızda nükleer silah kullanamayacağımızı öngörüsünü çürüteceği için bir anda savaşın bitmesine neden olabilir."

"Hey, biz kendi topraklarımız üzerinde çok sayıda atom bombası patlattık."

"Ama şehirlerin orta yerinde değil..."

"Büyük şehirlerin düşmesi durumunda bu bir felaket olur."

"Deniz aşırı birliklerimizi yerinden kılmıdatamıyoruz. Deniz yoluyla gelmeye kalkarlarsa Çin denizaltılarına yem olabilirler."

"Beyler burda hemen bir karar vermeliyiz..."

Bir anda dikkatler kapıya yöneldi. Kapıda duran kişi Başkan' di... Yüzü gerilmişti ve sinir küpü gibiydi. Kongre şok halindeydi ve bir an önce Çin saldırısını durdurmasını istiyorlardı. Amerikan anakarası üzerinde düşman askeri kabul edilemezdi. Ve zamana karşı yarışıyorlardı. Eğer saldırı kısa süre içerisinde durdurulmazsa, hükümetin düşürülüp acil durum hükümetinin devreye girmesi söz konusu olacaktı.

Nükleer Darbe

"Beyler... Büyük bir sorunla karşı karşıyayız ve yüzlerinizden gördüğüm kadarıyla bu soruna etkili bir çözüm bulmak konusunda çok zorlanmaktayız."

"Sayın Başkan..."

Bu sırada odaya, savunma bakanı ve ulusal güvenlik danışmanı da girdi.

"Sayın Başkan... Şu anki durumda çok fazla seçenek varmış gibi görünmüyor."

Başkan yavaş adımlarla masanın etrafında dolaştı. Duvarlardaki dev ekranlarda beliren karmaşık haritalara daldı. Generallere döndü. "Gerçekten de buraya kadar mı? Yani her şeyin bittiğini mi söylemek istiyorsunuz? Dünyanın sonunu getirecek olan düğmele-re basmaya başlamalı mıyız?"

"Efendim, şu anda verilecek kararın askeri bir karar olduğunu sanmıyorum..."

"Peki bu karar nasıl bir karar?"

"Varoluşsal bir karar efendim. Eğer Çin'e nükleer bir karşılık vereceksek, bu saldırıya Çin'den başlamamız gerekiyor. Çin'in büyük kentlerinin yok edilmesi gerekiyor. Tabi bu sırada Çin'den bize gelecek olan füzelerin bir kısmı savunma tarafından yok edilebilir, ama bizi vuracak olan başlıklar olacaktır. Ve tabi yok edilebilir, topraklarımızdaki kuvvetlerinin ortadan kaldırılması için belki daha küçük başlıklı taktik nükleer silahlar olabilir..."

General konuşmasını yaparken terliyordu. Ağzından çıkan her cümleinin sonucunu düşünerek üzüliyordu. Nelerden bahsediyorlardı, dünyanın, güzelliğin, sevginin, aklın, aşkın her şeyin ortadan kalkması, moleküllerine ayrılmasından bahsediyorlardı.

Burak Turna

Kendini biraz toparlamak için birkaç yudum su içti. Ama boğazı hemen kurumuştı yine.

Odanın içinde garip bir enerji vardı. Komutanların elleri kolları uyuşuyor ve üzerlerindeki stres gerekenden fazla artıyor gibiydi.

"Sayın Başkan, bu karan almamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ne demek bu general. Bizler buraya gerektiğinde en zor kararları bile vermek üzere geldik. Bana bütün askeri seçim sistemimizin yanlış olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Eğer yapılması gereken o düğmelere basmaksa, o kahrolası düğmelere basacağız ve sonra ne olduğunu göreceğiz. Eğer biz de öleceksek, öleceğiz. Ve eğer bütün dünya ölmek zorundaysa, bu olacak..."

"Hayır Sayın Başkan, bu olmak zorunda değil. Biz... Biz teslim olabiliriz aslında..."

"Ne?"

"Hey, bu ne saçmalık?"

"General siz iyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"Bakın... İyi bir strateji geliştirmeliyiz bence. Nükleer silahlara başvurmak sonu mutlak kıyamet olacak bir yola girmek demektir."

Başkan, generalin etrafında dolaştı. Kulağında sürekli efendilerin fısıltıları vardı. Başının döndüğünü hissediyordu.

"Ne olarsa olsun general. Siz böyle yaptıkça düğmeye basmak için daha fazla istek duymaya başlıyorum. Büyük bir vakumun içine girdik sanki. O vakum bizi bir yere çekiyor. Zamanın karşı konulmaz vakumu. Gücün altında ezilen zaman..."

"O zaman önce elimizdeki güçleri kullanalım... Çinliler, üç bölgede yoğun bir biçimde çatışmaya girdiler. Çatışmaların en yoğun olduğu bölge Seattle. Orayı kaybedebiliriz. Bu arada Çolum-

Nükleer Darbe

bia Nehri'ni takip ederek Portland'a bir tugaya yakın komando sızmış. Bu inanılmaz bir rakam. Şehirdeki milislerle birleşip güvenlik binaları ve bazı askeri birimlere saldırmışlar. Orda şimdilik otorite yok. Yani tam anlamıyla bir kaos söz konusu."

"Üstelik Young Körfezi civarındaki yerleşim merkezlerinin tamamen ele geçirildiğinden söz ediliyor."

"Tanrım, anakaramızı korumak adına böylesine büyük bir zafiyetin içinde olduğumuzu bilmiyordum."

"Tayvan'ı koruduk, Güney Kore'yi koruduk ve şu andaki durumumuza bak. Onları korumaya çalışırken kendi anakaramızı koruyamaz hale geldik."

"Beyler... İlk olarak Los Angeles'daki Çin kuvvetlerine karşı, 101. ve 82. Hava İndirme tümenleriyle sert bir karşılık verelim. Yarın için bu iki tümenin elimizdeki tugaylarının saldırıya hazırlanmasını emredin. Sizden Los Angeles'ı geri almanızı ve Çin kuvvetlerinden temizlemenizi istiyoruz."

"Baş üstüne efendim..."

Eğer bu saldırılardan olumlu sonuç alınırsa, bazı generallerin istediği gibi nükleer silah kullanmaya gerek kalmazdı.

Çin Ateşi

10. BÖLÜM

101. Hava İndirme Tümeni ve diğer askeri kuvvetlerin kararı olan, Kentucky, Fort Campbell Askeri Üssü'ndeki ani hareketlilik, üstün kilometrelerce ötede pusuya yatmış olan Çin komando takımının dikkatini çekmişti. Teleskopik dürbünler, çok uzak mesafelerden, yeterince görüntü sağlıyordu. Komando ekibinin başındaki komutan sevinçle cep telefonunu çıkardı ve General Wu'yu aradı. Kısa bir telefon görüşmesinin ardından bekledikleri hareketin gerçekleştiğini öğrendiler. Amerikan ordusu, Çin saldırısına beklenen tepkiyi vermek üzereydi. İlk tepki Çin genelkurmayı tarafından, acil müdahale güçlerinin yola çıkarılması olarak tahmin edilmişti ve bunda başarılı olduklarını anlıyorlardı. Aynı saatlerde aynı hareketlilik Kuzey Carolina'daki Fort Bragg Askeri Üssü'nde konuşlanmış 82. Hava İndirme Tümeni için de geçerliydi.

Her iki üstün belli bir uzaklıkta Çinli komandolar, uzun süre önce sızdıkları siperlerde üs hareketliliğini gözlemliyorlardı. Çin

komandolarının hepsi, hava savunma füzelerini hazır halde bekletiyorlar ve olası bir Amerikan saldırısı başlamadan bitirmek istiyorlardı.

101. Hava İndirme Tümeni'nin mütevazı komutanlık binasında garip bir heyecan vardı. Profesyonel askerler ifadesiz yüzlerle hazırlıkları kontrol ediyorlar ve bir an önce askerlerini görev bölgelerine yetiştirmek üzere acele ediyorlardı. 101. Hava İndirme Tümeni doğrudan doğruya California'daki Fort Irwin Ordu Eğitim Komutanlığı'nda bulunan 11. Zırhlı Süvari Tugayı ile birleşecek, daha sonra da değişik kollardan Los Angeles'in içine sızacaklardı. Verilen emir kesindi. Ne olursa olsun 101. Hava İndirme Tümeni Los Angeles'tan çekilmeyecekti. Askerler böyle bir göreve hazırlıklı değillerdi. Kendi anakaralarında savaşacakları asla akıllarına gelmezdi.

Komutan son bir kez tabur komutanları ile konuştu. Heyecan gitgide artıyordu. Üzerlerine giydikleri kamuflaj ve teçhizat nede niyle robot askerlere benzemişlerdi. Aldıkları hareket emriyle, dev C-5 kargo uçaklarının başına gittiler. 101. Hava İndirme Tümeni'nin erleri ve subayları dev uçaklardan içeri girmeye, silahları yüklemeye başlamışlardı.

Bu hareketlilik üssü gözlemleyen Çinli komandolar arasında da derin bir heyecan yaratmıştı. Kendi aralarında gürültülü bir şekilde konuşuyorlar ve operasyonun son anda suya düşmemesi için çevrelerini gözetliyorlardı. Elli kişi kadardı. Farklı bölgelerde ağaç kovuklarında günlerce yaşadktan sonra belirledikleri bu alana gelmişlerdi. Bu bölgede pek yaşayan yoktu, ama kötü şansa yalanmamak için dua ediyorlardı.

Burak Turna

Bir süre soma hepsinin heyecandan çılgınlık atmasına neden olan sesi duydular. Şimdi çok uzakta pistte C-5 kargo uçağı kalkmak üzere hazırlanıyordu. Uçağın içinde yaklaşık üç yüz paraşütlü komando vardı ve hemen arkasında aynı sayıda asker taşıyan iki uçak daha vardı. Tam teçhizatlı ilk tabur bu üç uçakla ileri harekât bölgesine taşınacaktı.

"Üç uçağın da havalanmasına dikkat etmeliyiz. Üçünü de düşürmek zorundayız. Eğer bunu yaparsak, Amerikan karşı saldırısı daha başlamadan bitmiş olacak. Bu verebilecekleri en önemli cevap çüktü."

"Komutanım, uçakların kimi havalanıp kimi üstte kalırsa ne yapacağız?"

"Eğer kalkmamış bir uçak olur da pistte durursa ona da havan atışı yapacağız. Amaç bu saldırıyı durdurmak."

"Emredersiniz komutanım..."

İlk uçak piste gelmiş ve harekete geçmişti. Uçak, kaldırılabileceğı ağırlık limitinin en üst sınırına dayanmış haldeydi. Bu durumda kalkışı gerçekleştirmesi riskli bir işti. Ve uçma hızına geldiğinde ön tekerleklerini havaya dikip motorlara daha fazla güç verdi. Uçak havaya asılıp yükselmeye başladı.

Çin komandoları da uçakları gözlemlerken elleri terliyor ve uçağın kalkmasıyla heyecanları en üst seviyeye ulaşıyordu.

İkinci uçak da piste gelmiş ve hareketlenmişti. Biraz sonra iki uçak gökyüzünde ağır ağır tırmanıyordu. En eğitimsiz gözler bile uçakların ağır yüklerle boğuştuğunu anlayabiliirdi.

Her ne kadar güneşli bir gün olsa da kasvetli bir hava vardı.

Nükleer Darbe

Üçüncü uçak harekete geçtiğinde, ilk uçak bir hayli yükselmişti. Komandoları idare eden komutan, karar vermekte zorlanıyordu, ama bunu yapması gerekiyordu. Bir uçağı bile kaçırmaması yolunda kesin emir vardı. Emri uygulamak zorundaydı.

Elini kaldırdı ve göz temasını hiç kaybetmediğı komandalara hazır emri verdi. On kadar asker uçaksavar füzelerini omuzlarına koyup radar algılayıcılarını açtılar.

İşte o anda gökyüzüne açılmış olan C-5 Galaxy uçaklarının kokpitlerinde radar kilitlenmesini haber veren alarmlar çalmaya başladı. Kokpitin içinde ani bir şaşkınlık yaşandı. Her şey çok kısa bir süre içerisinde gerçekleşiyordu. Pilotlar birbirine bakıp bunun bir arızadan kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamaya çalıştılar. Bu mümkün değildi. Amerika'nın en güvenli askeri bölgesi içinde radar güdümlü bir füze tarafından kilitlenilmek gibi bir olasılık yoktu.

O sırada telsizlerden gelen bir uyarı heyecanlanmalarına neden oldu. İkinci uçağın pilotları radardan kilitlenme sinyali aldıklarını ve bu durumun bir arızadan kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamaya çalıştıklarını belirtiyorlardı. İlk uçağın pilotu, kendilerinin de aynı durumda olduğunu söylediğı anda üsteki hava kontrolörleri hemen acil durum sinyali gönderdiler. İlk uçak biraz yana yattı. Kaçınma manevrasını gerçekleştirmeye çalışıyordu. Her iki uçaktan da ışıldaklar fırlatıldı. Elektronik karıştırıcılar devreye sokuldu. Bunlar bir saldırı karşısında yapılan hareketlerdi, ama sinyaller kesilmemişti.

Çinlilerin yeni geliştirdiğı portatif radar sayesinde aynı anda birden fazla omuzdan atılan radar güdümlü füze hedefe kilitlenbiliyordu. Amerikalıların, Çinlilerin mikro elektronikte bu kadar

Burak Turna

gelişmiş olduğunu bilmemeleri Çinlilerin de işine gelmişti. Portatif bir radarın sadece bu amaç için geliştirildiği ise bir sırı.

Çinli komutan ateş emrini verdiğinde komandolar rahatladıklarını hissettiler. Stresleri sona ermişti. Tetikler çekildi ve bir anda yerden havaya atılan füzeler gerilerinde beyaz dumanlı bir iz bırakarak sesin üç kat hızıyla yükseldi.

İlk uçağa atılan beş füzedен ikisi savunma önlemleri nedeniyle hedefi şaşırp boşluğa doğru savrulmuştu. Diğer üç füze uçağın kanat ve motorlarına çarpıp patladı. İlk patlamayla uçağın dış cephesinde bir delik açılmış ve bazı parçalar içeride bulunan askerlerin üzerine saplanmıştı.

C-5'in içinde ani bir panik başladı. Amerikalı paraşütcü komandolar korkuyla ayağa kalkıp içgüdüsel olarak delikten uzaklaşmaya çalıştılar. Bağırıyor ve dua ediyorlardı. Tam bir can pazarı yaşıyordu. Uçak şiddetli biçimde sarsılıp irtifa kaybetmeye başlamıştı. Pilot kokpitinden pek çok alarm sesi geliyordu. Pilotlar herkese düşüş için hazırlanmalarını söylediler. Askerler uçağın kenarlarına tutunuyordu. Ölümün gölgesi yüzlerinde belirmeye başlamıştı. Birbirlerine bakarken, artık beyninsel iletişimlerinin tamamen kesildiğini hissediyorlardı. En yakın arkadaşlar bile birbirlerini tanımıyor ve kendi canlarını kurtarmak için ne yapacaklarını düşünüyordular. Hepsi de varlıklarını sürdürüp sürdüremeyecekleri sorusuna olumlu cevap verebilmek için umutsuzca çırpıyorlardı.

İkinci uçağa atılan dört füzedен birinin hedefi şaşıp ve diğer üç füze uçağın burnuna, kanadına ve kuyruğuna isabet etmişti. İkinci uçak daha ağır durumdaydı. İlk uçak bir kavis çizip kanadı yanar halde alana doğru burnunu döndürmeye çalışıyordu. İkinci

Nükleer Darbe

uçak ise dengesiz bir biçimde aşağı doğru gidiyordu. İkinci uçağın içindeki askerler şok geçiriyorlardı ve öleceklerini düşünerek, dua etmeye çalışıyor, ama başaramıyorlardı.

Bir anda ikinci uçak büyük bir patlamayla yere çakıldı ve tamamı aynı anda alevler içinde kaldı. Üç yüz Amerikan paraşütcü komando ölmüştü.

Birinci uçak piste doğru burnunu döndürdüğü andan itibaren kontrolü tamamen yitirip piste doğru düşmeye başlamıştı.

Üçüncü uçak ise durmuş ve geri dönmek üzere harekete geçmişti. Ancak ilk uçak hızla üçüncü uçağın üzerine doğru geliyordu.

Çinli komutan neredeyse ağlayacaktı. Üçüncü uçağı ellerinden kaçırdıklarını düşünürken bir şey olmuş ve ilk uçak üçüncü uçağa doğru yönelmişti. Çok fazla zaman yoktu. Komutanlarının ikinci bir emriyle Çinli komandolar havan toplarının başına geçti ve üçüncü uçağı ateş altına almak üzere hedefleme mermilerini fırlattılar. Mermiler uçaklardan belli bir uzaklığı düşü. Bu sırada yerdeki uçağın arka kapakları açılmış ve askerler panik içinde uçağı terk etmeye çalışıyordu. Piste itfaiye araçları ve askeri polis cipleri çıkmıştı. Bu sahneye havan mermilerinin eklenmesi, ortalığın kıyamet günü gibi hissedilmesine neden olmuştu. Uçağı terk etmeye çalışan askerler öfke içerisinde mermilerin geldiğı yöne doğru koşmaya başladılar.

Bu sırada ilk uçak büyük bir hızla hâlâ boşalmakta olan uçağın üzerine çakılmıştı. Meydana gelen patlama kulakları sağır edecek seviyede idi. Oluşan alev topu onlarca metre yükseğe ulaşmıştı.

Havanların geldiğı yöne koşan askerler bu patlamanın etkisiyle yaralanarak yere serilmişlerdi.

Burak Turna

Çinli askerler sevinçten havaya zıplıyor ve birbirlerini tebrik ediyorlardı. Yüzlerinde garip bir duygusuzluk vardı. Komutanları dürbünle bakarken yaptığı işin sonuçlarından gurur duymıyor, bine yakın askerin bir dakika içerisinde ölmesiyle ortaya çıkan manzaranın altında eziliyordu. Ama savaş buydu işte; genç insanların alev toplan içerisinde birer ruha dönüşmesinin diğer tarafa sevinç yarattığı ve ölümcül döngünün sürekliliğiyle birilerinin politik hedeflerinin gerçekleşmesinin karşısı.

101. Hava İndirme Tümeni bir savaşçı alayını kaybetmişti. Amerika'nın Çin operasyonuna sert bir şekilde cevap verme hayali de bu şekilde sona eriyordu. Bu harekâtın bir daha tekrarlanması şu an için imkânsızdı. Los Angeles'ı almak hayal olmuştı. Gökyüzüne ulaşan dumanlarla sesler 101. Hava İndirme Tümeni'nin karargâhına geldiğinde tam bir çok yaşandı. Öfkeli bağırışlar ve küfürler sardı her yanı. Askerler olay yerine doğru koştular. Silahlarını da yanlarına almışlardı, ama hâlâ bir yerlerden havan mermileri geliyordu.

Sürekli hazır bekletilen ve yeni tatbikattan dönmüş olan Apache helikopterlerine emir verildi. Hızla füzeleri ile donanan yirtıcı kuşlar havalandılar. Ancak bu da tehlikeliydi, çünkü karşılarında hava savunma füzeleriyle donanmış bir düşman vardı.

Apache'ler yere birkaç metre yükseklikten çok tehlikeli bir uçuş gerçekleştirerek komandoların yerini belirlediler. O kadar alçaktan uçmuşlardı ki, birisi yere çarpıp parçalanmıştı. Diğerleri portatif radara yakalanmadan hedefe ulaşmıştı.

Şimdi Çinli askerlerin can pazarı başlamıştı. Üzerlerine atılan onlarca roket ve top mermisinin etrafı saçtığı ölümcül parçacıkla-

Nükleer Darbe

rın bedenlerinde açtığı derin yaralar nedeniyle ölüerken, sadece gökyüzünde dolaşmakta olan yirtıcılara bakabilişlerdi.

Apache saldırısı sona erdiğinde elli Çinli komando, dar bir bölge içerisinde ölü olarak yerde yatıyordu.

Aynı sıralarda Kuzey Carolina'daki Fort Bragg Üssü yakınında da benzer bir komando birliği konuşlandırılmış durumdaydı. Bu bölge, Kentucky'ye göre daha fazla yerleşim birimini barındırıyordu. Çin saldırısı başladığından beri insanlar daha tedirgin ve temkinli davranıyorlardı.

Çinli komandolar üssün hayli uzağında konuşlanmışlardı. Ağaçlık bir alandaydılar. Buradan üssü değil, uçakların kalkış rotasını rahatlıkla gözlemleyebiliyorlardı. 82. Hava İndirme Tümeni'nin ilk kargo uçağı kalktıktan sonra, Kentucky'deki vuruş gerçekleşmişti ve bu durum hemen Fort Bragg Üssü'ne bildirilmişti. Bunun üzerine dev kargo uçağı uyarılarak Çinlilerin menziline girdikten sonra geri dönüş manevrasına başlaması sağlanmıştı. Çinli komutan durumun farkına vardı ve bütün askerlerin uçağı kilitleyip saldırmasını emretti.

Dev kargo uçağında da az önce yaşanan anlar yaşandı. Uçağın savunma sistemleri yine alarm sinyalleri verdi ve biraz sonra Çin füzeleri yağmur gibi uçağı yöneldi. Aynı anda birden fazla füze uçağın farklı noktalarında patladı. Uçak havada paramparça olmuştu ve Amerikan askerleri aşağıya doğru yağmur gibi iniyordu.

Haberler, stratejik komutanlıkta günlerini geçiren Başkan ve generallerin ortasına bomba gibi düşmüştü. Gelen raporlar dehşet vericiydi. Amerika'nın savunma girişimleri boşa gitmiş ve büyük

Burak Turna

kayıpla noktalanmıştı. Aynı girişimlerin bir daha yapılabilmesi için zamana ihtiyaç vardı, ama bu süre içinde Çin, hareketi sona erdirebilir, Batı Amerika'da Çin'in kontrolü altına girebilirdi.

Hemen toplantı yapılmıştı. Kimse ilk sefer toplantıya geldiği gibi değildi. Artık gömlekler buruşmuş, saç baş dağılmıştı. Amerika yediği çok baskının etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Başkan, bu çok kötü bir durum. Olay tahmin ettiğimizden çok daha derin boyutta. Çin'in içimize bu kadar girmiş olması... Tanrım... İnanılır gibi değil."

"İşte beyler, ilahi bir kadere doğru gidiyor gibiyiz. Garip şeyler hissediyorum. Sanki en kötüsü başımıza gelecek gibi." Başkan bu sözleri söylerken boş gözlerle uzakta bir noktaya kilitlenmişti.

"Sayın Başkan, yıllardır yaptığımız modern silah yatırımlarıyla basit bir şeyi göz ardı etmişiz: Ordumuz ne kadar etkin olursa olsun, ordular yerine kullanılacak pek çok silah vardır."

"Evet, bu bize şunu öğretmeli; ince teknolojiler belki basit şeyler savaşlarını kazanabilir, ama stratejik varoluş her zaman için ağır silahlardan geçer..."

"Ama bunları düşünmek için artık çok geç. Mobil tugaylarımızın ne hale geldiğini gördük. Şu anda ülkenin batısında otoriteyi sağlayabilecek durumda değiliz. Ağır kuvvetlere ihtiyacımız var, ama elimizde ağır kuvvet yok. Zira bunların hemen hemen hepsi yurtdışındaki bölgelerde başka ülkeleri korumakla görevli."

"Evet... Bizim yapmamız gereken şey nedir? Bana onu söyleyin... Bu adamlara etkili bir karşılık veremezsek ne olacak. Ülke topraklarının bir kısmında hâkimiyetimizi kaybetmiş mi olacağız." Başkan enerjisini ve sabrını yitiriyordu.

Nükleer Darbe

"Efendim... Eğer otorite kaybı olursa sizin başkanlığınıza son verip yerinize acil durum hükümeti getirilmesi ve topraklarda otoritenin tekrar sağlanması durumu ortaya çıkar. Bu da daha fazla kaos demektir. Ancak nükleer seçenek her durumda masada olmak zorunda."

"Evet... Sanırım nükleer seçeneğe yaklaşıyoruz. Ama bu çok kısıtlı olmalı."

"Efendim, kısıtlı davranmak, yani işi yarım yapmak bize büyük bedeller ödeatabilir. Çin'i yok etmeliyiz. Ve bize yapılacak saldırılara karşı hazır olmalıyız."

"Tanrım, bu noktaya nasıl da getirdik her şeyi?"

"Doğu toplumlarının teknolojik geri kalmışlığını sömürmek için biraz fazla uğraştık sanırım. Ve kendimize fazla güvendik."

"Bu noktaya gelmemeliydi. Her şey basit olacaktı. Modern ordularla onları denetim altına alıp yönetecektik."

"Bir şeyi unuttuk sanırım..."

"Kültürü... Karşımızdaki insanlar binlerce yıllık bir kültüre sahipler. Biz ise birkaç yüz yıl... Bunun fark yaratacağını bilmeliydik."

"Bütün bunlar hani safsataydı. İnsanın evrimi bütün tarihi geçersiz kılacaktı..."

"Basit anlamda ifade etmek gerekirse, bu teorimizin hiçbir önemi kalmadı efendim..."

"Ne demek yani, hepsi bu kadar mı? Teori işe yaramadı ve o zaman haydi dünyayı yok edelim mi diyoruz?"

"Efendim bu tamamen sivil otoritenin elinde. Biz emirleri uyguluyoruz ve bunu yaparken de düşünmeyiz."

Burak Turna

"Demek öyle. Emirleri uygularsınız ve bunu da düşünmezsiniz öyle mi? Bu sizce bir askerın verebileceği bir cevap mı? Ve her şeyden önce insanlığa sığıyor mu?"

Herkes susmuştı. Bu konuşmalar gerçekten de saçmaydı. Burada bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu bilmiyorlardı. Sigara dumanı odanın içine çok fazla dolmuştu belki de. Veya... Kahve çok eskimişti. Bayat kahve içmek onların doğru karar vermesini engelliyor olabilir miydi? Generaller ve odadaki herkesin aklından anlamsız somlar geçiyordu.

Eğer nükleer savaş olursa otomobil yarışları ne olacak?

Eğer nükleer savaş olursa, dünya güzelliğ yarışmasını kim kazanacak?

Çin'e teslim olursak, adlarımızı Çin isimleriyle mi değiştireceğiz?

Odanın içindeki telefonun çalması onları kendilerine getirmişti. Birbirlerine anlamsız gözlerle bakmaya başladılar. Savaşı yönetemediklerini fark etmişlerdi. Sanki bunu yapmalarını istemeyen bir gücün etkisi altına girmiş ve nükleer silah kullanma kararı almaları için zorlanıyorlardı.

Başkan yorgun adımlarla odadan çıktı. Dinlenmeye gittiğini hepsi biliyordu. Generaller umutsuzca da olsa bir şeyler yapmak için uğraşıyorlardı. Amerikan Ulusal Muhafız Birlikleri'nden gelen bilgileri derleyip son durumun analizini çıkarmaya başladılar. Eldeki güçlerle ne yapabilirlerdi ona bakacaklardı. Bu arada Doğu Amerika'daki askeri güçleri bölgeye sevk etmeden önce üslerin etrafını araştırıp güvenlik önemi almalıydılar. Savaşın başından beri fazla kayıp verilmiş ve sürekli geri gidilmişti.

Nükleer Darbe

Türk Öfkesi

11. BÖLÜM

Ankara'daki bakanlar gelişmeler karşısında dehşete kapılmışlardı. Hükümet hemen toplanmış ve Avrupa'da yaşanan kaostan yeniden hortlamasıyla ortaya çıkan güvenlik sorununu görmeye başlamıştı. Rus ordusuna bağlı birliklerin Avrupa'da başlatıldığı operasyonlar, NATO'nun çöküşünü başlatıyordu. Bunu görmek için müneccim olmaya gerek yoktu.

Hükümet toplantıyı kısa kesmek zorundaydı. Ankara'dan gönderilecek yeni kuvvetlerle Avrupa'daki askeri varlığın güçlendirilmesi gerekiyordu. Rus ve Türk ordusunun, demokratik yönetimlerin tekrar başa gelmesi amacıyla gerçekleştirdikleri askeri harekât, Fransız ve İngiliz hükümetlerinin bu iki ülke askerlerinin derhal Avrupa topraklarından çekilmesini istemesiyle yeni bir döneme girmişti.

Bakanlar kendi aralarında konuşurken başbakan hızla içeriye girdi, etrafına fazla bakınmadan masasına oturdu. Önünde bekle-yen mesajlara ve raporlara göz attı.

Burak Turna

"Beyler... Avrupa'daki savaş daha da kötüleşecek. İngilizler Fransa'nın savunması için asker gönderiyor ve herkesi silah altına alıyor. Fransızlar, kendi topraklarından içeriye tek bir yabancı asker girmesi durumunda tüm Avrupa'ya nükleer silahla saldıracakları tehdidinde bulunuyor. Durum hiç iç açıcı değil. Ancak kuvvetlerimize yardımcı ek birlikler yollamalıyız. Zira Fransa'daki aşırı sağ kontrol altına alınmazsa oraya gidiş nedenlerimiz asla ortadan kalkmaz."

"Sayın başbakanım, bakan arkadaşlarla az önce yaptığımız konuşmalarda, hedefimize ulaşmak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmamaya karar verdik. Avrupa bizim için gerçekten önemli. Avrupa'nın demokratik olmayan güçlerin eline geçmesine izin veremeyiz. Bu nedenle, ordaki askeri varlığımızı güçlendirmeliyiz."

"Başbakanım, ben de bakanımızın sözlerine katılıyorum. Fransa'nın tehditleri boş. Nükleer silah kullanamazlar. Öyle bir şey olursa Rusya da kullanır ve Avrupa yok olur. Bu da dünyanın sonu demektir."

Başbakan gözlüğü'nün üzerinden bakanlara baktı.

"Gerçekten de kullanamayacaklarını mı düşünüyorsunuz?" Fransızlar zeki değiller, bunu düşüneyebilirler.

Bakanlar birbirlerine baktılar. Bu sorunun cevabının hayır olduğundan emindiler, ama şu anda Fransızların içinde bulunduğu durum hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bu sefer onları Ruslardan koruyacak kimse yoktu ve bu kez Rusların yanlarında Türkler de vardı.

"Efendim, bu çok mantıksız olur. Kendi varlıklarına son vermeyi nasıl düşünürler."

Nükleer Darbe

"Eğer diğer durumda olmayı da varlıklarının yok olması olarak algırlarlarsa bunu yapmamaları için bir neden var mı?"

"Başbakanım, Çinlilerin Amerikan anakarası üzerindeki harekâtı da gerilimi iyice artırdı. Çinliler Amerikan ordusunu durdurmuş diyorlar. Amerikalılar sanırım kötü bir baskın yediler. Ne yapacakları belli değil. O tarafta da bir nükleer silah kullanma olasılığı yok mu sizce?"

"Bakin arkadaşlar, bir dünya savaşının ortasında var olmaya çalışıyoruz ama şunu kabul etmeliyiz ki, böylesine geniş çaplı cüretkâr bir savaş, bir kez başladıysa sonuçlarının ne olacağını asla önceden bilemeyiz."

"Evet efendim, haklısınız ama biz bu felaketin olacağını düşünerek harekete geçmemizlik yapamayız. Rus kuvvetleri Fransa sınırına doğru yürüyecek. Bu güce biz de katılmalıyız. Kim bilir belki Viyana'nın da aşırı sağdan kurtarılması gerekir... Hah hah ha ha..."

Bakanlar da bu sözlerle güldüler. Tabi ki, demokrasi için her şeyi yapmaya hazırız insanlık...

"O zaman bir tümen asker daha gönderiyoruz. Bu tümeni dağıt komando tugaylarından oluşturacağız. Ayrıca bir zırhlı tugay da Rusya üzerinden demiryoluyla bölgeye hareket edecek. Çok acil bu planın yürürlüğe konulmasını istiyorum."

"Peki sayın başbakanım genelkurmay hazırda kuvvetleri bekletiyor. Hemen harekâta başlayacağız. Türk kuvvetlerinin Fransa operasyonuna katılması konusunda hemfikiriz herhalde... Eğer Rus kuvvetleri Paris'e yürüyüp burdaki demokratik güçleri tekrar başa geçirmek isterse biz ne yapacağız?"

"Biz de Paris'e yürüyeceğiz."

"Baş üstüne efendim..."

12. BÖLÜM

Avrupa'daki Türk Kuvvetleri Komutanlığı'na atanan Tümgeneral Hakan Çapan, 18. yüzyıl Alman mimarisinin en güzel örneklerinden birisi sayılabilecek, büyük bir konakta karargâh kurmuştu. Bu konağın içindeki insanlar, faşist güçlerle yapılan çatışma sırasında Türklere yardım ettikleri gerekçesiyle öldürülmüştü. Hakan Paşa da bu nedenle bu binaya gözü gibi bakıyor ve buradaki işleri bitip de geri döndüklerinde vârislerine onurlu bir görevin mekânını bırakmak istiyordu.

Rus General Yuri Seferov, Rus bir baba ve Kırgız Türkü olan bir annenin dördüncü çocuğuydu. Avrupa'daki Rus kuvvetlerinin tamamını, neredeyse destek kuvvetleriyle beraber dört yüz bin askeri temsil ediyordu.

"General biz son hazırlıklarımızı yaptık. Artık, Fransa'ya doğru ilerleyeceğiz. Türk kuvvetlerinin nerde ve nasıl yer alacağı üzerinde konuşmak istiyorum. Bu operasyon çok tehlikeli olacak.

Nükleer Darbe

Fransız ordusu bir hayli güçlü. Üstelik aşırı sağcılar destekliyorlar sanırım."

"Sayın Seferov, bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorum. Bu harekât için kötü şeyler hissediyorum. Dün gece düşündüm. Şu an konumuz iyi ama yine de bu savaş olmamalıydı."

"Sayın general belki de öyle ama bizi köşeye sıkıştıranlar onlardı. Rusya'yı çevreleyip yok etmeye kalktılar. Siz de aynı duruma düştünüz."

"Evet... Büyük bir güç harekete geçti ve şimdi burdan çıkarsak her şey altüst olur. Yapacak fazla bir şey yok. O zaman Türk tümenleri olarak biz güneyden Fransa sınırına hareket edeceğiz. Sanırım Fransızların dikkatini dağıtırsak, kuzeyden yaklaşacak Rus kuvvetleri her şeyi kontrol altına alabilir."

"Evet general, bu fikrinize katılıyorum. Trenle bize katılacak olan zırhlı tugayın da sizinle olmasını sağlamalız. Böylece otuz beş bin kişilik bir güce kavuşursunuz; bu da herhangi bir şekilde kanatlardan ani darbeler almanızı engelleyecek savunma kuvvetini tutmanıza ve yeterli bir darbeyle karşınızdaki Fransız-İngiliz kuvvetlerini alt etmemizi sağlar."

"Peki Alman ordusunun bize katılması söz konusu mu?"

"Alman ordusu şu anda iki fraksiyon arasında dağılmış durumda. Ancak Demokratik Almanya'yı destekleyen birliklerin zaten bizim yanımızda olduklarını söylemiydim. Rus ordusunun pek çok ikmal sorununu Alman teknolojisi ve organizasyon yeteneği sayesinde çözdük."

"Almanların bizi anlaması güzel. Demokrasinin olmadığı bir Avrupa geçmişte bize çok kötü deneyimler yaşattı. Bu nedenle bir daha bunun olmasına izin veremeyiz. Zaten akli başında bütün

Burak Turna

Avrupalılar bu operasyonu destekliyor, zira onlar da biliyor ki, aşırı sağın akıldışı söylemlerine kapılmış bir Avrupa ülkesi en sonunda işi savaşa götürecektir. Biliyorlar ki bizler, Doğu toplumlari, sonunda, mutlaka geldiğimiz yerleri sahiplerine bırakıp gideriz."

"O zaman gereken emirleri hemen yazıp birliklere yollayalım. Birkaç gün sonra harekâta başlamalıyız."

Aynı dakikalarda, Paris'te İngiliz ve Fransız genelkurmaylarının üst düzey generalleri **bir** araya gelmişlerdi. Toplandıkları saray, medyanın ya da dış ülkelerin pek bilmediği küçük bir dinlenme sarayıydı. Fazla gösterişli değildi. Şu anda ihtiyaç duydukları en son şey gösteriştii zaten.

Fransızlar son derece gergindiler. İngiliz generaller meslektaşlarını sakinleştirmek zorunda kalıyorlardı. Bir süre sonra her iki ülke hükümetlerinden bazı bakanlar onlara katıldı. Bakanların rahat davranışları son derece dikkat çekiyordu. Askerlerin davranışları ise bir hayli ateşliydi.

"Sayın bakan söndürün şu puroyu. Fransa saldırı tehdidi altında siz hâlâ puro içmekle meşgulünüz. Sivillerin bu aptalca duyarsızlığı olmasaydı bugün bu noktalara gelinmezdi."

İngiliz bakan şaşırmişti. Fransız generalin sözleri tokat gibiydi.

"Sayın general, burda aynı cephe de olması gereken iki insan olarak bulunuyoruz. Son derece basit bir konuda bu kadar gerilsek daha zorlu konularda ne olacağını düşünmek bile istemiyorum."

İngiliz bakanın kadını tavrıları Fransız generali daha da kızdırımtı.

Nükleer Darbe

"Burda topraklarını savunacak olanlar bizleriz. Sizin yollayacağınız otuz bin askerle kurtulmayacak Fransız toprakları."

"Eğer istemiyorsanız... Bu arada unutmayın, Fransızlar savaşmayı bilmeyen bir millet."

"Lütfen sakin olalım beyler." Bir başka Fransız general araya girerek olaya müdahale etti.

"Beyler, burda çok önemli bazı kararlar almak zorundayız. Rus kuvvetlerinin harekete geçtiği ve kendilerine saldıran bazı küçük komando gruplarını dağıttığı haberlerini almaktayız. Türk destek kuvvetleri de kendilerine yolu kapatmak isteyen bir Alman panzer birliğini tamamen yok etmiş. Sanırım Fransa'ya karşı başlayan harekâta bir hayli ciddiler. Bunun böyle olmaması için onları uyardık ama Fransa'nın aşırı sağda olmasını kabul etmeyeceklerini belirttiler."

"Ruslar, Varşova Paktı dağıldıktan sonra planlarını pek fazla değiştirmemiş olmalılar. Sadece nükleer saldırıyla başlamak yerine konvansiyonel saldırıyla başladılar. Nükleer silahlarının da hazır olduğundan hiç şüphemiz yok..."

"Beyler, şunu unutmayın ki, Rusların argümanı aslında bizim Müslümanları ortadan kaldırmak için başlattığımız saldırının argümanı ile aynı. Bu kartları gördüklerini belli eden bir söylem. Şunu belirtmeliyim ki, dünyanın doğusuna karşı başlattığımız saldırı geri püskürtülmüş görünüyor."

"Esas amaç hiçbir zaman Müslümanlar değildi. Esas amaç Çin ve Rusya'nın çevrimiydi. Bu ülkelerin etrafı Müslüman ülkelerle dolu olduğu için onları uyandırmadan yapılacak tek savaş biçimi Müslümanları hedef almaktır."

Burak Turna

"Her ne olduysa oldu ve sonuç ortada. Plan bozuldu beyler... Büyük plan bozuldu. Ve büyük plan bozulduğunda, dünyanın değişmesi gerekeceğini biliyorsunuz. Plan bozuldu, öyleyse dünyayı yeniden şekillendirmek lazım."

"Bu korkunç bir fikir."

"Ne demek istediğimi nereden biliyorsunuz ki?"

"Sanırım anlıyorum demeye çalıştığınızı..."

"Ne demeye çalışıyorum?"

"Nükleer saldırıya bizim başlamamızı istiyorsunuz."

"Henüz bundan bahsetmedim."

İngiliz bakan, önündeki içkiden bir yudum aldı. Ortam biraz sakinleşmişti. Karanlık bir enerji üzerlerine kapanıyordu ve onları rahatlatıyordu. Büyük savaşın yarattığı gerginlik yavaş yavaş dağılıyordu. Bunun nasıl olduğunu sorgulamadılar. Kendilerini iyi hissettiren duyguya hemen kapıldılar.

"Nükleer saldırı..." Fransız generalin kulağına mantıklı gelmişti bu sözler. Bir an içi titredi, bahsettiği şey insanlığın varoluşuyla ilgili bir konuydu. Nükleer silahların bir kez kullanılmaya başlandığında, bunun sonunun gelmeyebileceğini biliyordu. Eğer her iki taraf da bu silahlara sahipse kendine karşı yapılacak bir saldırıda mantığını tamamen yitirmesi işten bile değildi, zira alev dolu mantar bulutları insan algısının ötesine geçebilecek bir manzara yaratıyordu.

"Rus kuvvetlerine bir nükleer saldırı Avrupa'da önemli kirlilik yaratır. Kaldı ki bize cevap vermeleri de yüksek bir olasılık."

"Peki o zaman Türk saldırı koluna nükleer silah kullanalım. Bu durumda, Ruslar ciddi olduğumuzu görecektir ve geri çekileceklerdir. Hem Türkleri vurduk diye, bize nükleer silahla saldırımları

Nükleer Darbe

diye bir durum da söz konusu olmayacaktır. Hatta sadece Türk birliğini vurmakla kalmayıp Türk şehirlerini de nükleer silahla yerle bir edebiliriz."

Toplantı salonundakiler birbirlerine baktılar. Şeytani bir fikrin yavaş yavaş hayata geçtiğini hissediyorlardı. Bunun böyle olacağını kimse tahmin etmiyordu, ama nükleer silahı mutlaka kullanmalıydılar. Ruslardan önce Türklere karşı kullanmak daha tehlikesiz bir yoldu. En azından, etkisine girmeye başladıkları karanlık düşünce bulutunun içinde bu yanılama kapıldıklarının farkında değildiler.

"Çin'in Amerikan topraklarına saldırmasını nasıl karşılıyorsunuz? Garip şeyler oluyor. Amerikalılar karşı cevap veremiyorlar bile."

"Amerikalıların beklediği mutlaka bir şey vardır. Yani buna izin vermiş olamazlar, söz konusu olan Pearl Harbor değil, bütün Batı Amerikan toprakları."

"Bu savaşın hangi boyuta geleceğini bilmiyorum. Ancak, kendi saldırgan politikalarımızın bu duruma geleceğini öngörmeliydik. Belki daha zeki ve barışçıl politikalar olabilirdi..."

"Bunu daha önce düşünmeliydiniz."

Fransız general ayağa kalkıp odanın içinde bir tur attı.

"Fransız ordusuna topyekün saldırıya geçme emri vereceğim. Hedef Rus ordusu olacak. Türk birliğini de uyaralım. Eğer üzerimize gelirlerse nükleer silah seçeneğini değerlendiririz."

Toplantı sonunda, herkesin suratına korku dolu bir ifade oturmuştu. Karar. verici konumda olanlar, sanki bugünkü kararların tarihin başka bir noktasında verilmiş olduğu izlenimine kapılmışlardı.

Avrupa'nın Yıkımı

13.BÖLÜM

Türk tümenleri Stuttgart ile Freiburg arasındaki bölgede konuşlanmıştı. Dağlık bir alan olduğu için savunmaya müsait bir bölgeydi.

Rus kuvvetleri, Ren Nehri ile Aachen arasındaki geniş alanlara yığılmıştı... Alman ordusunun bazı destek birlikleri Rus kuvvetlerine ikmal sağlıyordu. Almanya içinde zaman zaman her iki ülkenin kuvvetleri de silahlı direnişçi birliklerle mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Türk stratejik tümeni en önde yer alıyordu. Gerilerinde ise dağ komando tugaylarından oluşturulmuş dağ tümeni vardı. Bu tümen, saldırı başladığı anda helikopterlerle düşmanın gerisinde bırakılacaktı. Tarihin en büyük helikopter saldırısının yapılması için yüzlerce Rus helikopteri bölgeye gönderilmeye devam ediyordu. Bu istihbaratı alan Fransız Genelkurmay'ı, Türk kuvvetlerinin karışındaki cephe hattına uçaksavarları yığmıştı.

Aslında Rus birliklerinin istediği olmaktaydı. Fransızlar Türk kolunu çok ciddiye almışlar ve güçlerini neredeyse ikiye bölmüşlerdi. Hatta İngiliz Kraliyet Muhafızları Alayı da Türk birliğinin hemen karşısında yer alan Strasbourg şehrinin korunması için yerleştirilmişti.

Yüzbaşı Kenan, dağ komando tümeninde yer alan 2. Tabur 7. Bölük'ünü yönetiyordu. Askerleriyle birlikte bölgedeki dağlık alanda sürekli keşif yapıyorlardı. Yüzbaşı Fransız karşı saldırısı olursa nasıl savunma yapmaları gerektiğinin planlarını oluştuyordu. Böyle bir emir olmamasına rağmen her zaman yaptığı gibi geleceğe dair değişik olasılıkları hesaplayıp ona göre önlemler alıyordu.

Kenan yanında sürekli olarak en iyi İngilizce bilen kısa dönem erini dolaştırırdı. Murat da yüzbaşının yanından ayrılmaz ve hem onun koruyucusu hem de çevirmeni olarak çalışırdı. Etrafta çok sayıda Rus subayı vardı. Türk kuvvetleri ile Rus kuvvetleri arasında bağlantıyı sağlıyorlardı. Ayrıca Alman yerel kuvvetlerinden bazı personel de orada bulunuyor ve Almanların zarar görmesini engellemek üzere gözlemcilik yapıyorlardı.

Yüzbaşı Kenan ve Murat, öncü Türk kuvvetiyle aralarındaki acil bir durumda derhal mayınlanabilecek zemini inceliyorlardı.

"Komutanım, bu araziyi mayınlamak fazla uzun sürmez, bu şekilde Fransız karşı saldırısını durduramayız. Rus kuvvetlerinin acil desteği gerekir."

"Oğlum burayı savunmak zorundayız. Eğer savunmamız zayıf olursa Fransızlar cesaretlenip hücumla kalkabilir."

"Komutanım hani değişmişti savaş biçimleri. Al sana cephe savaşı işte."

Burak Turna

"Savaşın değiştiği yerde görülmüş. Cephe savaşı hiç değişmez. Çünkü savaşı çıkaran şey karşılıklı cephelerin olmasıdır."

Murat biraz düşündü. Komutanı zeki bir adamdı doğrusu.

"Olayı iyi kavramışsınız komutanım."

"Uzayda bile savaş savaştır. Uydular karşılıklı dizilir ve birbirlerine ateş etmeye başlarlar. Kim daha güçlüyse kazanır. Bu kuralı değiştirecek bir teknoloji gelişme olacağını da sanıyorum."

Küçük bir tepenin yamacında, küçük siyah bir kovuk gördü Yüzbaşı Kenan.

"Gel şuraya bakalım. Ne yuvası o öyle."

"Komutanım pek yuva gibi durmuyor."

İki asker kovuğun kenarına yaklaştı. Önünü kapatmış olan otlan temizlediler. Karanlık kovuğun içinden gelen hafif bir esinti yüzlerine çarptı. Birbirlerine baktılar. Yüzbaşı Kenan eliyle kovuğun kenarını zorladı ve parçalar koparttı. Birkaç darbeden sonra bir insanın girebileceği kadar büyümüşü kovuk.

Yüzbaşı Kenan el fenerini çıkarıp endişeli gözlerle içeri daldı. Hemen arkasından da Er Murat silahını doğrultarak girdi. Karanlığın içinde kayboldular.

İçerisi zifiri karanlıktı, Kenan'ın feneri bile aydınlatamıyordu o karanlığı. Kör adımlarla yürürlerken, genişleyen bir mağaraya doğru sürüklendiklerini fark etmişlerdi. Ve ilerledikçe karanlık daha da artıyordu. Burası gerçekten de sonunun nerede bittiği bilinmeyen bir tünelidi.

"Oğlum burası nasıl bir yer ya? Şuraya baksana buranın ucu kim bilir nereye gidiyordu?"

"Komutanım isterseniz daha fazla ilerlemeyelim. Garip kokular geliyor içerden. Sanki leş kokuları gibi."

Nükleer Darbe

"Bu tünel bana insan yapımı gibi geldi. Burası belki de doğal olarak oluşmuş bir açıklık. Ama neden buraya gereksinim duyulduğunu öğrenmek isterdim."

"Belki de Fransız hatlarının gerisine doğru giden bir tüneldir burası."

"Bunu anlamak istiyor muyuz? Asla geri dönemeyebiliriz."

"Evet Murat, haklısın. Ancak buranın yerini aklında iyi tut. İçimde bir his, bu tüneli hatırlamanın bize yarar sağlayacağını söylüyor. Nasıl olacağını bilmiyorum ama öyle işte. Hadi şimdi çıkalım hemen."

"Evet komutanım. Hatırlayacağım."

Türk kuvvetlerinin kilometrelerce ötesinde Rus 6. Motorize Tümeni'ne bağlı piyade kuvvetleri, kamyonlarla ilerliyorlardı. Yüzlerce değişik türde Rus zırhlı aracı ve tankı, sanki bir daha geri dönmeyecekmiş ya da hiç ikmal almayacakmış gibi, araçların üzerini yiyecek, cephane ve yakıtla doldurmuştu. Yağmur yağacak olsa bütün zırhlı kuvvetler oldukları yerde kalır ve toprağa gömülürdü. Ancak havanın durumu öyle bir olasılığa ihtimal vermiyordu. Çoğu zaman askeri operasyonların seyriyi hava durumu belirlerdi. Bugün şans Doğu kuvvetlerinin gibi görünüyordu.

Rus General Seferov kurmaylarıyla yaptığı son hazırlıktan sonra askerlerin arasında dolaşmaya çıkmıştı. Genç Rus askerlerinin yüzünde yorgunluk ve sıkıntı vardı. Uzun süren savaş, gittikçe daha çok derine çekiyordu Rus kuvvetlerini. Savaşın nerede, nasıl ve hangi amaca ulaşıldıktan sonra biteceği konusunda kesin bir şey

Burak Turna

söylenmiyordu. Bu nedenle askerler asla geri dönemeyecekleri duygusuna kapıldığından moral bozukluğu içindeydiler.

General Seferov tankların arasında yürüyordu. Yanından geçtiği askerlerle tokalaşarak, onlarla kısa konuşmalar yapıyordu. Bira-razdan Fransa'ya saldırıracaklardı. İlk önce Nans'i ele geçirip orada tutunmak ve ondan sonra da Paris'e görkemli bir giriş yaparak, Avrupa'da demokrasi dışı güçleri görevden uzaklaştırmak niyetindeydiler. İşte o zaman savaş sona erebilirdi. Tabi bu savaş hiç olmayabilirdi. Fransız faşist hükümeti istifa ederse de savaşın olmayacağı garantisini vermişti Ruslar.

Oysa son dakikalara doğru böyle bir gelişmenin olmayacağı aşikardı.

Topçu bataryaları, birkaç dakika içinde Fransız hatlarına binlerce ağır top mermisi yağdıracak ve Rus Hava Kuvvetleri'nin yoğun saldırısı altında tank kuvvetleri şiddetli bir saldırıya başlayacaktı.

Moskova ile sürekli bağlantı halindeydiler. Zaman dolmuştu ve Fransızlarla İngilizlerin savaşıacağı kesinleşmişti.

General Seferov son kez devlet başkanıyla görüştü. Avrupa'da demokrasinin kesin biçimde kurulması için gereken saldırı başlamak durumundaydı.

General karargâh çadırına gitti. Topçu bataryalarına emir verildi. Çok kısa bir süre sonra derin bir gürültü kulakları doldurmayı başladı. Sesin yoğunluğu her saniye daha da çok artıyordu. Bir an geldi, hatlarda saldırıyı bekleyen askerler sanki ses kulaklarını patlatıncaya kadar atacak zannettiler.

Nükleer Darbe

Yüzlerce farklı silahtan çıkan mermi Fransız hatlarına doğru inmeye başladı. Yere iyice gömülmüş olan zırhlıların ve askerlerin üzerine bombalar düşerken siperler kavruldu. Fransızlardan cevap gelmemişti. Beş dakika süren ilk Rus ateşinin ardından bir süre sessizlik yaşandı. İnsansız uçaklar Fransız siperlerinin üzerine yollandı ve atışların sonucuyla ilgili tahminler yapıldı. Aynı zamanda uydular da sürekli görüntü kaydediyordu. İkinci dalga top ateşi başladı. Rus silahları hiç durmadan ateş ediyordu. Sesler Türk birliklerine kadar ulaşmıştı. Tümgeneral Hakan ile General Seferov telefonda görüşmüşler, Türk topçusu da Fransız kuvvetlerine mermi yağdırmaya başlamıştı.

Bir süre sonra Rus siperlerinin yakınlarında şiddetli bir patlama oldu. Etrafa yüzlerce öldürücü metal parçacık dağıldı. Fransızlar ateş etmeye başlamışlardı. Şimdiden üç ordunun topçu ateşinin sesi birbirine karışmıştı. Gökyüzünde beliren Rus savaş uçakları çok yükseklerde Fransız ve İngiliz savaş uçaklarıyla çarpıştıyordu. İlk vurulan uçaklar birliklerin üzerine doğru yanarak düşmeye başlamıştı. Dakikalar içinde onlarca uçağın yere çakıldığını görebiliyordu askerler. Travmatik anlardı. Genç askerler kendilerini silahların ortasında korunmasız hissediyordu. General Seferov hücum emrini verdi. Rus tankları bulabildikleri bütün boşluklardan sürüler halinde Fransız hatlarına yaklaşırlarken, onlarca tanksavar füzesinin aynı anda üzerlerine geldiğini gördüler. Ön saflardaki tanklar birer birer ateş topu haline gelip savaş dışı kaldı. Rusların karşılığı sert oldu. Ağır Kamov saldırı helikopterleri cesur bir saldırıyla yere çok yakın uçarak Fransız tanksavar mevzilerinin bazı- larını yok etti. Ve Rus tankları saldırıya devam ettiler.

Burak Turna

Fransız hatları zorlanmaya başlamıştı. Modern çağın savaşını sadece oyun makinelerinden bilen askerler, topçu ateşinin oluşturduğu şok dalgalarını sarsılan sınır sistemlerinin yarattığı etkileri şaşkınlıkla fark ediyorlardı.

Patlayan her Rus bombası etrafa daha önce duyup hissetmedikleri maddeler ve parçalar yayıyordu. Patlamanın ardından ortaya çıkan manzara karşısında şok yaşayan askerler etrafta çılgınlık atarak dolaşmaya başlamıştı.

Rus roket birliklerinin küçük metal bilyelerini geniş bir alana yayan salvo roket atışı en fazla kayba neden oluyordu. Bu kadar çok ateşe direnmek imkânsız gibiydi. Fransız ordusu aynı şiddetle karşılık veriyordu. Ancak Rus hatlarında meydana gelen kayıplar hemen telafi ediliyordu.

Ortality yoğun bir duman ve sis kaplamıştı. Fransızların Ruslara karşı ördüğü etten duvar dağılmaya başlıyordu.

General Seferov durumu gözden geçirmek için Tümgeneral Hakan Çapan'ı aradı. Hakan Çapan'ın telefonundan da yoğun bir topçu ateşi duyuluyordu. Aynı zamanda o seslere eşlik eden yoğun bir zırlı araç hareketliliği de duyulabiliyordu. Türk zırlı tugayı yavaş yavaş saldırı pozisyonuna geçiyordu. Fransız ve Türk topçusunun düellosu da artık dayanılmaz hale gelmişti. Her iki taraftan da kayıp vardı ve artık bu dengenin bozulması gerekiyordu. "Hakan Paşa, burdaki hatlarda çatlaklar olduğunu görebiliyorum. Biraz soma TU-160 Blackjackler gelecek ve Fransız hatlarına birkaç yüz ton bomba atacak. Sınıırım artık önümüzde bir engel yok. Kısa sürede şehirleri düşürebiliriz."

Nükleer Darbe

General Seferov'un söyledikleri Tümgeneral Hakan'a mantıklı gelmiyordu artık. Bu savaşın gidişatı iyi değildi. Ellerinde nükleer silah bulunan iki ülkenin askerlerini yenmek üzereydiler ve bu yenilginin sonuçları bütün dünya için bir felakete dönüşebilirdi. Hakan Çapan, Mustafa Kemal'in o ünlü sözünün amacını yeni yeni anlamaya başlamıştı. Çünkü ya bütün dünyada barış olurdu ya da bütün dünya yok olurdu. Savaşları birkaç bölgeyle sınırlı tutmak imkânsızdı. Birer virtüs gibi çoğalıyordu ateş çemberleri. Sonra kendine kızdı, bunu neden daha önce düşünmemişti? Belli ki, binleri dünyanın bütün güçlerini provoke edip birbirine düşürmek ve bundan çıkar sağlamak istiyordu. Savaşın heyecanı içinde her şey sona eriyordu, mantık, akıl... Sadece vahşi öldürme duygusu.

"General Seferov bu savaşta kazanmamız için nükleer silahları da yenmek zorunda kalabiliriz. Hazır mısınız?"

"Buna nasıl hazır olabiliriz. Bu ihtimali düşünmemeliyiz... Eğer bu silahları kullanırlarsa kendileri de yok olur."

"Peki ya bu yenilgiyi yok oluş olarak görürlerse..."

"Bilemiyorum düşünmemeliyiz, yoksa kaybederiz..."

"Belki de düşünmezsek kaybederiz. General Seferov bu savaşta mutlaka durdurmalıyız... Eğer durdurmazsak..."

"Sen iyi misin tümgeneral, artık ok yaydan çıktı. Kazanmak zorundayız. Ben saldırı emrini veriyorum, sen de o kanattan yüklen. Böylece ilk kimin kanadı kırılırsa diğer kanadı çembere alıp tamamen yok ederiz."

Hakan Paşa, kendisini büyük tarihsel bir sistemin içinde kısılmış gibi hissetti. O an neler olacağı aslında çok önceden belirlenmişti. Artık yapacak bir şey yoktu. Tarih zaman paketleri halinde işliyordu

Burak Turna

ve bu zaman paketlerinden birisinin içine girdiniz mi artık çıkışı yoktu. Tarih, zamanın kara deliklerinden oluşuyor olmalıydı.

"General Seferov o zaman siz saldırın. Biz sizin etkinizle ilerleyelim, burda sayımız az, zırlılılar saldırıya hazır. Siz hattı yararsanız önümüzdekileri hemen dağıtırız, sorun olmaz."

"Tamam Hakan Paşa. Umarım iyisindir."

"Ben iyiyim, umarım sorun olmaz."

"Olmayacak, hiçbir şey olmayacak..."

O sırada Akdeniz'de dolaşan Fransız nükleer denizaltısı, olası bir Rus savaş gemisi ya da denizaltı tehdidinden uzak durmak için bütün cihazlarını susturmuş bekliyordu. Fransız ve İngiliz Genelkurmay'ı son anda bir karar değişikliği yapmıştı. Rus kuvvetlerini nükleer silahlarla vuracak ve Türk kuvvetlerini de esir almaya çalışacaklardı. Çünkü ilk saldırıda ana tehdit yok edilmezse, karşı saldırıda kendilerinde bulunan avantaj tamamen ortadan kalkmış olacaktı.

Fransız nükleer denizaltısına zaman zaman Rus kuvvetlerinin ağırlıklı olarak bulunduğu bölgelerin koordinatları gönderiliyordu. Bu koordinatlardan biri seçilerek tek bir atışla tamamen yok edilecek ya da hiçbir işlevini yerine getiremez hale getirilecekti. Hemen ardından Rusya'ya ateşkes ilan edilmesi çağrısı yapılacak ve Türk kuvvetlerinin teslim olmasını talep edeceklerdi.

Ancak geri sayım henüz başlamamıştı. Rus saldırısı başlar ve Fransızların kaybedeceği kesinleşirse bunu yapmaları kaçınılmaz olacaktı. Denizaltındaki askerler, bu kez bir tatbikatta olmadıklarını

Nükleer Darbe

ve ciddi bir savaşın içinde, hep korktukları silahı kullanabileceklerini düşündükçe, denizin karanlığının ruhlarına sızdığını hissedebiliyorlardı.

Denizaltı komutanının kulağı telsizdeydi. Her an emir verilebilirdi ve bu emre hemen uyacağına da şüphe yoktu.

General Seferov artık kendisiyle baş başaydı. Son darbeyi yapmalıydılar. Az önce Hakan Paşa'nın söylediklerini düşündü, ama elinin altındaki güç yaptığı şeye devam etmesi gerektiğini söylüyordu. Avrupa'nın göbeğine kadar yüz binlerce adam sokmuşlardı ve artık geriye dönüş yoktu.

Saldın emrini vermesine artık çok az bir süre kalmıştı. Son hazırlıkları kontrol etmek üzere dışarı çıktı. Öncü kuvvetlerin saldırıları devam ediyordu. Topçu ateşi hatlarda derin yarıklar meydana getirmişti ve bazı Fransız birlikleri bu ateşe maruz kalmamak için geri çekilmeye bile başlamıştı. Gökyüzünde görünen blackjack bombardıman uçakları, iki orduyu da kaçınılmaz bir kadere doğru sürükleyecek gibiydi.

Fransız askerleri gökyüzüne baktılar. Çok sayıda büyük uçak bombaları bırakmaya başlamıştı. Gerçekten de, hava savunma füzelerinin yapabileceği pek bir şey yoktu. Saniyeler sonra dev bombalar siperleri dövmeye ve savunma hatları yavaş yavaş sıradan hatlara dönmeye başladı. Ön siperlerde yer alan Fransızlar çoktan paralanmıştı. Geriye kalan askerler ise düzensiz bir şekilde geri çekilmeye başlamışlardı. Bu durum arkadaki hatları da etkiliyordu. Küçük bir Türk komando birliği, gecenin acımasız savaşçıları gibi

Burak Turna

donanmış, Fransız hatlarına sızmışlardı. Korkudan oraya buraya kaçışan Fransız askerlerine baktılar. Birliğin komutanı olan yüzbaşı deneyimli askerleriyle göz göze geldi. Fransızlar uzun süredir bir dersi hak etmişti.

Askerler gerilip silahlarını hazırladı. Ve yoğun bir ateşe başladılar. Türk silahlarından çıkan alev çekirdekleri Fransız askerlerini yere yıkmaya başladı. İlyce şaşkınlaşan genç ve eğitimsiz Fransızlar yüzlerce metreden duyulan acı dolu haykırışlarla kıvranmaya başlamıştı. Kopan kollarını elinde taşıyorlar, belden aşağısı paralanmışlar... Ortalarda delirmiş gibi koşuşan bir Fransız albayı Türk komandosunun keskin nişancı tüfeğinde, hedef haline geldiğini bilmiyordu. Asker tetiğe bastı. Mermi albayın göğüs kafesini koparıp vücudundan çıkarmıştı...

Sürekli olarak kurmay heyetine akan raporlar, durumun kötüye gittiğini gösteriyordu. Fransız ve İngiliz generallerinin, bu kötü durumda kurtulmak için akıllarına tek bir seçenek geliyordu.

Yoksa, istemedikleri bir sona doğru mu gidiyorlardı?

Nükleer Darbe

14. BÖLÜM

Lider evdeki geniş salonda kanepeye oturmuş viskisini yudumluyordu. Düşünceleri karmakarışık. Kendisinde değil gibiydi. Kapının önünde Hamdi Hoca'yı görünce şaşırmıştı.

"Nasıl çıktın Hamdi Hoca? Ben çıkarılmanı söylememiştim." "Rica ettim. Sana bir şeyler söylemek istiyorum." "Yoksa dönmeyi kabul mu ediyorsun? Benimle sonsuzluk şehrine gelecek misin?"

"Hayır. Ama sana bir şey söylemek istiyorum. Yanlış bir şey yapıyorsun. Bunu yapmanız gerekmez. Dünyayı böyle bir yer haline getirmeniz gerekmez."

"Hamdi Hoca keşke haklı olsaydın. Hani hep şu üzerine kitaplar yazılan komplolar var ya... İşte sana onları anlatayım. Zaten dünyanın sayılı zamanı kaldı. Bak hoca, dünyayı yönetmek için ülkeleri yönetmen gerekmez. O ülkeleri kullanmanın başka yolları da vardır ve bu yöntemler binlerce yıldır kullanılıyor. İnsanların bir arada olması onları güçlü yapar hoca, ama o gücü likidite eder-

Burak Turna

sen, ellerinin arasından kayıp gider. Peki güç nereye gider biliyor musun? Doğru yerde durmasını bilenler ellerine. İşte o gücü likidite eden şey, adı üzerinde paradır. İnsanların gücünü simgelere dönüştürürsün ve artık o gücün farkına varamazlar. Çünkü beyinleri artık bizim algıladığımız şeyi algılayamaz olur. Onlar güç yerine simgenin peşinden gider. Aslında bu bir seçim meselesidir. Ve sonra o gücü alır yoğunmaya başlarsın. Organizasyonlar şirketler ve ticareti kullanırsın. Sıvı hale, yani para haline gelmiş olan güç her yere sızabilecek haldedir. Her şeyi satın alabilirsin zira herkes simgelerin peşindedir. Oysa onların tek başına bir anlamı yoktur. Sonra ülkeleri etkileyen insanların içine sızarsın, ruhlarını yavaşça ele geçirirsin ve sana benzemeye başlamalarını sağlarsın. Ve onlardan senin dediklerini yapmalarını istersin. Bunu da yaparlar..."

Lider konuşurken kendinden geçmiş gibiydi, pencereden uzaklara bakıyordu.

"Hamdi Hoca, gücü bir kez ele geçirdin mi bırakması çok zordur. Bir süre sonra güç seni değiştirir, artık o seni kullanır hale gelir. Ona itaat etmeye başlarsın. İnsanların ruhlarına sirayet edersin. Onların kararlarını etkilersin. Göremeyecekleri bir uzaklığı hedef alır ve o yönde planlarını uygulamaya koyarsın. Bunu herkes yutar, en zekisi bile... Artık devlet olduklarında da aralarında pek çok sorun oluşur. Her iki tarafı da desteklersin. Her iki tarafı da düşman olarak kabul edersin, önemli olan senin nihai amacındır. Ve bu amaç için, onları savaştırırsın. Önce Batı ve Doğu arasında düşmanlık yaratır Doğu'yu baskı altında tutarsın. Yıllar sonra Doğu buna karşılık verir ve Batı'ya saldırır. Sonra bir bakmışsın ki, Batı yenilmek üzere... Ama nükleer silahlan olduğunu hatırlatırsın. Nükleer silah bir kez seçenek haline geldi mi gerisi kolay. Böy-

Nükleer Darbe

lece nükleer silahla karşılık vermelerini sağlarsın. Ve sonra hepsi ortadan kalkar. Hem Batı'nın köle olmuş, tembel ruhu, hem de Doğu'nun sana karşı olan ruhu. Dünyayı yeniden var etmek için işe sıfırdan başlarsın. Artık tek devletin krallığında, sonsuz bir galaksi imparatorluğuna dönüştürebileceğimiz bir dünya vardır elimizde. Sıradan insanlar bunu hiç düşünmezler. Onlar yıldızlara bakıp aşk şiirleri yazarken sen o yıldızlara hükmetmek istersin. Bundan daha romantik ne olabilir yeryüzünde. Zamanın sana vurduğu zincirleri kırarsın, artık yaşamın sonsuz bir anlamı vardır. Senin yaşamında senin yaşamından daha büyük bir amaç vardır. O amaç, hem duygusaldır hem akılcı. Ancak mükemmel bir amacın çatısı altında güç ile sorunsuz yaşamaya başlayabilirsin."

Hamdi Hoca gerilmişti. Ancak bunu ona belli etmek istemiyordu.

"Evet, senin söylediklerin aslında nefsin ve şeytanın en berak, en insanlaşmış hali. Söylediklerini duyduktan sonra şuna emin oldum. Bu dünyanın tamamı ile beraber öbür tarafa gitmek, kalıp seninle yıldızlara doğru giden bir yolculuğu başlatmaktan daha doğru."

"Beni anlamamı beklemiyorum. Benim bedenim zaten yaşlı. Güce hizmet ederek, bedenimin efendiler gibi değişime uğrayıp sonsuzluğa dönüşmesi için çabaladım ama olmuyor. Sanırım yeterince kararlı bir hizmetkâr olmadım."

"Size inanmıyorum. Onca insanın hayatının yok edilmesini sağlayacak bir plan yapıyorsunuz ve hâlâ birilerine hizmet etmediğinden yakınıyorsunuz. Kim bu efendiler?"

"Hoca, onca insan diyorsun ama bir de benim açımdan bak olaya. Benim umurumda olduğunu mu sanıyorsun o insanların.

Burak Turna

Hiçbiri umurumda değil. Ben zaten onların ürünüyüm. Sıradan insanların, benden daha az suçlu olduğunu mu düşünüyorsun? Kendine bak, yakınındakilere, her gün aklından geçen düşünceleri bir tart ve benim neden güçlü olduğumu düşün. Bu tamamen yanılğı, tamamen. Aslında ben yokum, sadece sıradan insanların günahlarının bütünüyüm. Benimle, güçle ortak olmak için o kadar istekli ki, en sonunda bu onların yok oluşuna neden olacak. Aslında kötü bir şeyin bütünü iyiliğe yol açacak. Onlar ortadan kalkınca benim gücüm de tamamen bitecek ve dünya sıfırdan kurulurken mutlak bir ahlak çatısı altında birleşeceğiz. Benim belirleyeceğim bir ahlak çatısı altında. İşte görüyorsun ya, şiddete, haksızlığa ve adaletsizliğe düşün zavallı ve kişisiz sıradan insanın bana verdiği gücü görüyorsun."

"Bana bak, lider misin efendi misin kendini her ne salak kavramla tanımlıyorsan, elime fırsat geçtiği anda seni durdurmak için her şeyi yapacağım. Bunu asla unutma..."

"Unutmam, Hamdi Hoca, merak etme, istiyorsan öleceksin. Benim için soran yok..."

Nükleer Darbe

Zor Görev

15. BÖLÜM

Oğuz yıllardır Kanada'da inşaat mühendisliği yapan Şahin Bey'in evinde sıcak çayını yudumlarken, kısa bir süre sonra içine gireceği savaş ortamını düşünüyordu. Televizyon hep açıktı ve Avrupa'daki savaştan, Çin'in Amerikan topraklarına saldırmısından, Ortadoğu'daki şiddetli çatışmalardan başka bir şey duymak mümkün değildi. İçi sıkılıyordu. İnsanlığın şiddete olan düşkünlüğünü sorgulamaya başlamıştı. Artık yaptığı işi bırakmaya karar vermişti. Biraz huzur istiyordu. O huzura kavuşup kavuşamayacağını bilmiyordu. Gideceği yerde, Wu'nun yanında belki serseri bir kurşun tarafından öldürülecekti. Bir savaşçı olması dolayısıyla anlamsız bir ölüm istemezdi. Her şeyi sorguladığı gibi bunu da sorguluyor, neden savaşçıyım ben, diye düşünüyordu. Savaşın ağırlığı dünyaya fazla gelmeye başlamıştı. 21. yüzyıl, savaştan başka bir şey üretmez olmuştı. Sanki dünya kötü bir sona doğru götürülmeye çalışılıyordu. O ise inatla buna karşı çıkıyordu.

Şahin Bey her gün olduğu gibi işine gitmiş, tek başına yetiştirmeye çalıştığı kızı **Emel'i** Oğuz'a emanet etmişti. Emel **sürekl**

Burak Turna

Oğuz'un kendisiyle oynamasını istiyordu ama Oğuz çok istemesine rağmen, kafasındaki düşüncelerden sıyrılıp onunla bir türlü oynamıyordu. Beraber televizyon seyredelerken Emel sürekli ekrana bakıp yüzünü asiyordu.

"Oğuz Amca, neden hep savaşıyorlar?" diye sordu.

Oğuz, onun yüzüne baktı. Verebileceği bir cevap yoktu.

"Canları sıkılıyor değil mi, oyun oynasalar aslında, savaşmak zorunda kalmazlar."

Bu düşünce Oğuz'a mantıklı gelmişti. Ancak insanların kendi hayatlarını bir oyun olarak görmeleri ve onu istedikleri gibi özgürce oynama olanakları hiç olmamıştı, olacaktı gibi de görünmüyordu.

"Oğuz Amca, biz neden kuşlar gibi özgür değiliz?"

Bu soru Oğuz'u tam kalbinden vurmuştu. Kendisini yarım hissetti. Zayıf ve güçsüz. Aslında Emel'in soracağı hiçbir soruya verebilecek yanıtının olmadığını düşündü. Güç çılgınlığına kapılmış insanların dünyalarında Emel yoktu ve dolayısıyla onun sorularının da bir yeri olamazdı.

Ayağa kalkıp biraz dolaştı. Kötü duygularla oluşan negatif enerjisini ona ulaştırmak istemiyordu.

Pencerenin yanına gittiğinde, temkinli bir biçimde eve yaklaşmakta olan siyah bir araç gördü. Biraz sonra evin karşısındaki kaldırımda durdu. Bir süre içeriden dışarısının gözetlendiğini hissetti. Ve kapı açıldı.

Kapıdan ilk olarak Karabey çıktı. Oğuz, onu hemen esmer teni ve sert bakışlarından tanıdı. Daha sonra Tuğrul indi ve Atti-la'nın topaç bedeni göründü.

Nükleer Darbe

Oğuz çocuk gibi sevinmişti. Hemen kapıya gitti. O kapıya çıkınca diğerleri de onu görmüştü. Yüzlerindeki gülümseme çok uzaktan fark edilebiliyordu.

Evin önünde karşı karşıya geldiklerinde birbirlerine sarıldılar. Koca adamlar utanmasalar neredeyse çocuk gibi ağlayacaklardı. Oğuz hemen onları evin içine soktu.

Uzun bir süredir görüşmediklerinden birbirlerine bu süreçte yaşadıklarını anlattılar. Hepsisi de savaş ortamı nedeniyle bir araya bir buraya savrulmuşlardı. Türkiye'de ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde amaçsızca dolaşıp gizli bütçeden aldıkları paralarla geçinmişlerdi.

Oğuz'un Rüya'yı elinden kıl payı kaçırmış olmasına hepsi de çok üzülmüştü. Oğuz artık rahat olabiliirdi. Rüya Amerika'da ise mutlaka bulacaktı. Bir araya gelmişlerdi ve ellerinden hiçbir şeyin kurtulmayacağını biliyorlardı.

Hemen yemeğe oturdular. Bir an önce yola çıkmaları gerekiyordu ama Emel'in evde yalnız kalmaması için babasının gelmesini bekleyeceklerdi. O gelir gelmez rüzgâra karışıp yok olacaklardı ortadan. Hemen Wu'nun yanına gitmeleri gerekiyordu. Bölüm 18 artık kendi inisiyatifinde hareket ediyordu. Ankara'daki merkez onların hiçbir sözüne inanmamış ve rapor etmemişti. Artık sonunun ne olduğunu bilmedikleri bir yolculuğa kendi istekleriyle çıkıyorlardı. Bu yolculuk, onlara görev ilk verildiğinde belirlenmiş gibiydi. Wu ile buluşup onunla beraber olmalıydılar. Oğuz böyle söylüyordu ve o söylüyorsa yapılmalıydı. Daha önce bunu denemiş ve kanıtlanmışlardı.

Şahin Bey eve döndüğünde dört adamın da hazır olduğunu gördü. O kendisine düşeni yapmıştı. Ülkesinden gelen bu isteğe hayır diyememişti. Hiç tanımadığı bu adamların yüzlerindeki ifa-

Burak Turna

deden garip bir sevgi okunuyordu. Onları sevmiştii, Emel de öyle. Baba kızı arkalarından el salladılar. Sanki Emel bir daha asla onları göremeyeceklerini biliyordu. Gözlerinden birkaç damla yaş dökülmüştü.

Yol uzundu. Üstelik tehlikeliydi de. Kanada toprakları savaşın dışında kalmış bir vaha gibi görünüyordu. Kanada, Amerikan flize savunma sistemi projesine katılmayarak belki de bu kargaşadan kurtulmuştu. Yolda yanlarından geçtikleri insanların hiçbirinin yüzünde yaşamın parlaklığını göremiyorlardı.

Arabada uzun bir süre sessizlik hâkim oldu. Ağzına kadar çeşitli silahlarla dolu bir araçla kimsenin aklına gelmeyen bir savaşın içine doğru bilinmezlik içerisinde gidiyorlardı. Oğuz'un aklında bir tek Rüya vardı. Başına neler geldiğini bilmiyordu ama onu mutlaka kurtaracaktı.

Karabey, Oğuz'a baktı. Gülümsedi.

"Kumru gibi ne düşünüyorsun Oğuz? Ne bu hal?"

"Karabey baksana... bu boktan sıkıcı ülkede yollara düşmüştüz, anlamsız bir savaşın içine doğru sürükleniyoruz. Hiç iyi şeyler hissetmiyorum. Bu çatışma dünyanın yok olmasına yol açabilir."

"Yok daha neler be Oğuz." Attila da sessizliği bozmuştu. Karından konuşuyor gibiydi. Biraz kilo almıştı, ama bu ona çevikliğinden bir şey kaybettirmemiş olmalıydı.

"Attila, senin bu aptalca iyimserliğine hayranım. Baksana Çin askerleri Amerikan topraklarına dolmuş. Şu an tahmin edemediğimiz bir çatışma sürüyor. Ve görüldüğü kadarıyla bu işin sonu nükleer füzelere son bulacak."

Nükleer Darbe

"Umarım bu olmaz. Dünyanın sonu gelebilir. Nükleer bir savaş kaldırarak durumda değil dünya..." Tuğrul arabayı kullanırken yoldan gözünü ayırmıyordu, ama sanki yola da bakmıyordu. Bakışları önündeki panoramayı aşırıp giden bir keskinlikteydi. Oğuz, **Tuğrul'un** gözlerine baktı. Tuğrul kilitlenmiş gibiydi. Neler yaşamıştı kim bilir? Oğuz Bölüm 18'in aynı şeyleri hissettiğini düşünüyordu.

Attila bir yandan atıştırırken, bir yandan da konuşuyordu. "Ya Oğuz, biz şimdi bu Çinliyle ne halt edeceğiz? Adam psikopat belli ki, bütün harekâtı onun yürüttüğünü söylemiştin. Bizi ne yapacak emrinde on binlerce iyi yetişmiş asker var."

"Bu klasik savaş tanımlarının dışında bir şey... Bu bir savaş değil aslında... Bir var olma mücadelesi. Birileri dünyayı umursamıyor. Birileri bu dünyanın yok olmasını umursamıyor."

"Ama nasıl olur yahu, ulan onlar da bu dünyada yaşamıyorlar mı?"

"Attila, çok farklı şeyler hissediyorum. Çok kötü planlar... Dünyayı gözden çıkarmış olabilirler."

"Ne ya? Şaşmalama... Dünyayı gözden çıkarıp ne yapacaklar? Başka gezegene mi gidecekler?"

Dördü de birbirine baktı. Oğuz'un suratındaki ifadede hoşlanmamışlardı. Uzun yıllardır içinde bulunduğu stresli yaşamı dolayısıyla ufaktan sıyrılmaya başladığını düşünmüşlerdi. Ama ona ulaşmamak daha iyiydi. Bunu ilk tanıştıklarında öğrenmişlerdi.

"Bakın, bu yaşadıklarımızı anlatsak kimse inanmaz. Bütün bunların çok saçma olduğunu düşünürler. Ama hepsi doğru." **Tuğrul** sanki kendi kendine konuşuyordu. Ağır bir hava vardı arabanın içinde. Yolda kimscekler yoktu ve son hız gidiyorlardı. Biraz sonra deniz kenarına gelmiş olurlardı. Oradan bulacakları bir tekney-

Burak Turna

le Amerikan tarafına geçip soma o belalı savaşın içine kadar gideceklerdi.

"Sanırım Wu bizden sıra dışı bir şeyler yapmamızı isteyecek." Oğuz yolu kesen ağaç dizilerine bakıyordu.

"Nasil yani? Bundan sıra dışı daha ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum, belki de o savaş ortamında bir operasyon yapmamız gerekecek. Ve eminim bu operasyon her şeyin birleştiği bir noktaya yönelik olacak. Şunu hissediyorum, Wu bütün olayın altında yatan nedeni bildiği gibi yaptığı operasyonun o neden ortadan kaldırılmadan bir sonuca varmayacağını da biliyor... Bu nedenle benden, bizden yardım istedi. Kendi ekibinin anlayamayacağı şeyler olmalı, geçen sefer başıma gelen o garip sıra dışı olayın etkisine karşı bağışıklık kazanmış bir insana ihtiyacı var belki de..."

Aracın içinde soğuk bir rüzgâr esti. Böylesine şiddetli bir savaşın içinde dört adamın ne yapabileceğini kimse bilmiyordu. Bu yaptıkları her ne ise, askerlikten öte bir şeydi. Fantastik romanlarda dev ejderhayla savaşmaya giden şövalyeler gibi görüyorlardı kendilerini.

Artık uzakta deniz görünüyordu ve ufukta kara bulutlar toplanmıştı. Burada rüzgâr daha sert esmeye başlamıştı. Kıyıda bir liman kasabası vardı. İnsanlar televizyonlarının başına geçmiş, hemen yanı başlarında devam eden kıyamet tamtamlarını haberlerin ruhsuz anlatımından izlemeye çalışıyorlardı.

Bölüm 18'in kullandığı araç kasabanın boş yollarından geçerken, yol kenarında sadece insani ihtiyaçlarını gidermek için sokağa çıkmış huzursuz bakışlarla karşılaşıyorlardı. Deniz kenarına geldiklerinde araçtan indiler. Hepsi kendilerine ait olan çantaları sırtlandılar. Bakışları o kadar sertti ki, kimse onlara sorun çıkartmayı düşünmezdi.

Nükleer Darbe

Oğuz bu düşüncelerle birlikte teknelerin olduğu limana doğru ilerledi. Diğerleri araçlarının etrafında beklemeye başladılar. Biraz sonra Oğuz'un yanına gelen bir Kanadalıyla konuşmaya başladığını gördüler. Aralarındaki tartışmanın çok kızıştığını hissediyorlardı. Adamın Oğuz'un tekliflerini reddettiği anlaşılıyordu. Adam sırtını dönüp gidecekken Oğuz, onun omzuna dokundu. Adam arkasını döndü ve bu sefer Oğuz, onun kolundan tuttu.

"Allaaah, bizimki psikopata bağlanmaya başladı," dedi, Attila.Oğuz, adamın kolunu bırakmadı. Sanki istediği cevabı alana kadar o kolu bırakmayacak gibiydi. Adam da bunu anlamış olmıyordu. Biraz sonra Oğuz, Kanadaliya yüklü miktarda para ödedi ve karşılığında beyaz, orta boy bir teknenin limandan ayrılmak üzere hazırlanmasını istedi. Bölüm 18'in diğer üyeleri Oğuz'a karşı kışkırtıcı ve hayranlık karışımı bir duyguyla tekneye doğru yürümeye başladı. Uzak bir noktadan onları izleyen polis otosuna ise hiç aldırmadılar. O adamlar ya da daha fazlası gelse de hiç şansı olmazdı. Oğuz'un gitmeleri gerektiğini söylediği yere gideceklerdi.

Tekne yola çıktığında ortam biraz daha yumuşamıştı. Deniz rahatlatıcı havası içlerine dolmuştu, ama bu hiçbir şeyin değiştiği anlamına gelmiyordu. Sadece tekrar karaya ayak basacakları zamana kadar içleri rüzgârın ve suyun enerjisiyle dolacaktı. Oğuz teknenin ucuna gitti, orada derin bir sessizliğe gömülüp içindeki savaşıyı çağırma başlamıştı. Tekneyi Attila kullanıyordu, Karabey ve Tuğrul kıç tarafa geçmiş sohbet ediyorlardı. Sonra hep beraber silahlarını çıkarıp elden geçirdiler. Ellerinde fazla mermi yoktu, ama gittikleri yerde buna ihtiyaç duyacaklarını düşünmüyorlardı. Ne de olsa savaşın içine gidiyorlardı.

16. BÖLÜM

Hakan Paşa'nın komutasındaki Türk askerleri, karşı cephedeki Fransız askerlerinin üzerine yağın bombaları izleyebilecek durumda değildi. Rus stratejik bombardıman uçakları, Fransız ordusunun en sert hattı kurduğu bölgeyi ateş denizine çevirmişti. Siyah dumanlar Fransız mevzilerini kaplamıştı. Etrafı görmek mümkün değildi. Türk askeri güçleri ileri harekâta geçti. Ön saflardaki bazı Fransız mevzilerine geldiklerinde, gördükleri manzara karşısında mideleri bulandı. Bedenler birbirine karışmıştı. Türk askerleri cesetlerin yanlarından saygıyla geçti. Rus topçusunun yoğun ateşi devam ediyordu. Dev mermilerin üzerinden geçişini duya-biliyorlardı.

Tümenin en önündeki birlik 2. Tabur'a bağlı 7. Bölük'tü. Yüzbaşı Kenan ve Murat, bölüğün başında ilerliyordu. Korku filmlerindeki en kötü sahneler bile bu görüntüler karşısında güzel kaldı. Ve bu sahneleri sindirmek gerçekten çok zordu. Onları takip eden Türk askerleri zırlı araçların arkasında ilerliyordu. Bir an

önce Strasbourg'a giden yolun başında önlem almalıydı. Bu yolu onlar açacak ve Rus kuvvetlerinin şehri alması için gereken hazırlıkları yapacaklardı.

Yüzbaşı Kenan, duman nedeniyle tamamen is içinde kararan birliğine baktı. Henüz kayıp vermemişlerdi. Ve şu ana kadar Fransız direnişi onlara kadar erişmemişti.

Tok bir silah sesi duyular. Bölük yere yattı hemen. Murat, yüzbaşının yanına gelip siper aldı. Havada keskin bir yanık ceset ve toprak kokusu vardı. Sert toprağa kendilerini attıklarında içleri sızlamıştı. Biraz ötedeki yaralı Fransız askeri onlara ateş ediyordu. Yüzbaşı hiçbir askeri vurulmadığı için sevinçliydi. Silahını doğrulttu ve yaralı Fransızın acılarına son verdi.

"Komutanım, Strasbourg yolu çok zorlu geçecek. Ben bu yolu kolay geçebileceğimizi sanmıyorum. Bazı kuvvetler her tarafa mayın döşeyerek geri çekildi. Bu ele geçirdiğimiz siperleri almak için tekrar saldırabilirler." Murat nefes nefese ve heyecan içinde konuşuyordu. Yüzbaşı Kenan ise, etrafına bakıp bu delikten askerlerini nasıl sağ çıkartırım, diye düşünüyordu. Ufukta ağaçlık bölgeler, düzlükler vardı. Her taraf ölümcül tuzaklarla dolu olmalıydı ve Strasbourg kenti de mutlaka kendisini savunacaktı.

"Murat hemen ileri topçu kontrolörü çağır bana..."

"Emredersiniz komutanım?"

Murat koşarak gitti. Bir süre sonra telsizle hedef koordinatlarını topçu ve hava birliklerine ileten astsubayla birlikte geldi.

"Hemen şu karşı tepenin arkasına topçu ve hava saldırısı istiyoruz."

Astsubay haritasını çıkarıp koordinatları belirledi. Kendi bulundukları noktayı, olası dost kuvvetlerin bulundukları noktaları

Burak Turna

işaretledikten sonra hedefin üzerim çizdi ve gereken bilgileri Türk topçu birliğine yolladı. Bir dakika içinde top mermileri tepenin arkasına yağmaya başladı.

"Söyleyin ateşi kessinler..."

Astsubay ateşin kesilmesini talep etti. Son merminin ardından cephe tam bir sessizliğe bürünmüştü. Tepenin üzeri patlamalarla simsiyah olmuştü. Tepenin arkasından ise yoğun bir duman yükseliyordu.

Yüzbaşı Kenan, Murat'ı yanına alarak tepeye doğru yürümeye başladı. Böyle riskler almayı seviyordu. Tek başına gitmeyi yeğlerdi, ama Murat'ın gözlerinde de kendisinininkine benzer çılgın bir ifade vardı.

"Komutanım, o tepenin arkasında ne var sizce?"

"Bilmiyorum Murat. Ama içimden bir ses bu tepenin ele geçilmesi gerektiğini söylüyor. Böylece uzun bir süre Strasbourglu bu tepenin arkasında konuşlanacak askerlerle vurabiliriz." Uzun bir süre yürüdüler, telsizle sürekli bağlantı halindeydiler. 7. Bölük öncü kuvvetydi ve bu nedenle de en tehlikeli işleri yapmak zorundaydı.

Tepeye yaklaştıklarında kesif bir duman kokusuyla karşılaştılar. Tepenin arkasından gri ve sarı renkli dumanlar çıkıyordu. Hızla kimyasal silahlara karşı kendilerini koruyacak elbiselerim giyip telsizle karargâhtan kimyasal silah belirleme aracı istediler. Zırhlı aracın hızla ileri atıldığını çok uzaktan görebiliyorlardı.

Tepeye tırmanmaya başladılar. Ellerindeki kimyasal madde cihazında bir şeyler ötmeye başlamıştı. Birbirlerine baktılar. Dehşet vardı yüzlerinde. Tepeye doğru yürümeye devam ettiler.

Nükleer Darbe

"Hayvanlar! Sanırım kimyasal silah kullanacaklar," dedi Murat.

Tepenin en üst noktasına çıkıp aşağıya doğru baktılar. Tepenin diğer tarafı top mermileriyle delik deşik olmuştü. Üç noktadaki Fransız havancıları yerlerde yatıyordu. Üç havan noktası hazırlanmıştı ve her an ateş etmeye hazır haldeyken gafil avlanmışlardı.

"Murat, dikkat et. Adamlar bize karşı kimyasal başlıklı havan mermileri kullanacaklarmış. Sanırım ellerindeki bazı mühimmat burda patlamış ama daha çok var patlamayan."

"Kahretsin! Hemen burdan uzaklaşalım komutanım, bu iş çirkeleşmeye başladı."

"Bu çok normal oğlum, dünya savaşı yapıyoruz burda, adamlar her şeyi ama her şeyi kullanabilirler..."

Bu sırada kimyasal silah aracı yanlarına gelmişti. Araçtakiler hemen gerekli analiz çalışmalarına başladılar. Bölgede fazla kimyasal bulguya rastlanmadı. Sadece birkaç mermi patlamış olmalıydı, ama bunlardan onlarcası kullanılmış olsa Türk tümeni büyük kayıp verebilirdi.

Nükleer Hayalet

17. BÖLÜM

Çin Devlet Başkanı Hu güvenlik komitesini acil olarak topladı. Sinirler gergindi. Generallerin ağzını bıçak açmıyordu. Herkes işine o kadar odaklanmıştı ki, toplantının amacını tam olarak anlayamamışlar ve hemen işlerinin başına dönmek istiyorlardı. Amerikan anakarasına inen Çin kuvvetlerinden her saniye onlarca yeni ve önemli bilgi kırıntısı geliyordu; bu konularda mutlaka acil bilgi alışverişine, fikir teatisinde bulunmak gerekiyordu.

"Biliyorum, hepiniz son derece gerginsiniz, başlattığımız bu hareket hakkında hiçbir fikriniz yok. Ama bunu yapmak zorunda olduğumuzu da biliyorsunuz. Amerika bizim can damarlarımızı ele geçirmeye başlayarak bizi buna mecbur bıraktı. Aslında bu yaptığımız bir bakıma kendimizi savunmadır ve en iyi kendini savunma da saldırarak olabilir."

"Devlet başkanım, efendim, saldırımız başarıyla gerçekleştirildi. Amerikan sahillerindeki şehirlere inanılmaz başarılı girişler yapıldı. Kahraman Çin komandoları, Amerikan kuvvetleri çok üstün

olmasına rağmen onları ilk anlarda yenilgiye uğrattı ve karada köprü başlan oluşturdu. Milis kuvvetlerimizle birleştikleri yerlerde ise tamamen denetimi ele geçirdiler. Ancak, biliyorsunuz, Amerikan ordusunun esas kuvvetleri doğu tarafında ve bu bölgelere gerçekleştirdiğimiz saldırılarda çok fazla başarılı olunamadı. Yani canavarın inindeyiz ama canavar yaşıyor ve bütün silahları elinde. Bize ne karşılık vereceklerini bekliyoruz. Eğer nükleer bir saldırı olursa ordaki kuvvetlerimiz tamamen imha olur."

"Bunu yapabileceklerini sanmıyorum, kendi topraklarını kirletmek istemeyeceklerdir. Bu nedenle konvansiyonel kuvvetlerini kullanacaklardır."

"Zaten kullanıyorlar devlet başkanım. Çok şiddetli çatışmalar oluyor. Kayıplar yüksek. Ancak kesin rakamlar yok ortada."

"Peki bize nükleer silahlarla saldırırlarsa..."

"O zaman en kötü senaryo gerçekleşir. Biz de onlara nükleer saldırı gerçekleştiririz. Kuzey Kore de bu salvoya katılacaktır. Ayrıca Amerika'nın Kuzey Kore'ye ve İran'a da nükleer silah kullanacağından hiç şüphem yok. Tabi, Avrupa ülkeleri de kendilerine saldıran Rus ve Türk kuvvetlerine saldırırlardır."

"Tam bir zincirleme kıyamet senaryosu..."

"Ama olasılığı hayli yüksek. Bunun gerçekleşmemesi için Amerika'nın kaybettiğim kabul etmesi gerekiyor."

"Bunu yaparlar mı?"

"Bilemiyoruz. Amerika'nın kaybettiğini kabul etmesi ile dünya üzerindeki etkinliği tamamen ortadan kalkacaktır. O zaman tek süper güç olarak biz, Çin Halk Cumhuriyeti ortaya çıkacaktır."

Hu Jintao masadan kalktı. Bu çok sık yaptığı bir şey değildi. Bedeni çok yorgun düşmüştü. Aslında içinde duyumsadığı hisleri

Burak Turna

neniyle, psikolojik bir yorgunluk vardı üzerinde. Yaşadıkları küçümsenecek şeyler değildi; ülkesine yönlendirilmek istenen bir göktaşından kurtulmuşlardı, yani öyle olduğunu umuyorlardı.

"Unuttuğunuz bazı şeyler var. Farkında olmadan dünyanın sonunu getiriyor olabiliriz. Amerikalılar, dünyayı esir almış çılğınlar gibi davranıyor. Hep öyle davrandılar. Şimdi ise biz onlardan kurtulmaya çalışıyoruz. Adamlar ellerindeki silahı ateşleyebilirler."

"Sayın başkanım... Ancak bu durum sonsuza kadar devam edemezdi. Ve bence biz en doğrusunu yaptık. Amerika'nın süper güç olarak imajını ortadan kaldırdık. Şimdi ise var olma mücadelesi veriyorlar. Kendi topraklarında savaşmak zorundalar. Bu daha önce olmamıştı ve şimdi bunun şokunu yaşıyorlar."

Hu konseye dönüp baktı. Konsey üyeleri onun bu düşünceli hali karşısında huzursuzluğa kapıldı. Belki de böyle büyük bir operasyonu yönetebilecek durumda değildi. Ama artık ok yaydan çıkmıştı ve geri dönüşü yoktu. Çin ordusu, her şeyle hazır olmalıydı.

"General Wu ne diyor. Onlar en çok tehlikede olanlar. Bir anda nükleer silahlarla yok edilme tehlikesi ile karşı karşıyalar."

"Başkanım... General Wu, çatışmaları nerdeyse tam içinden yönetiyor. Amerikan ordusunun bu saldırıyı beklediğini rapor ediyor. Batı Amerika'da çarpışacak düşman bulmakta güçlük çektiklerini ve genelde dağılmış durumundaki millî muhafız güçleri ile savaşıklarını belirtiyor. Amerikan Hava Kuvvetleri'nin başlarını çok ağrıttığını ve deniz kuvvetlerinin de onlara yolladığımız ikmal gemilerine çok kayıp verdiğini belirtiyor. Bunlar doğru tespitler. Ancak doğal gelişmeler. Biz de sürekli yeni yollar keşfederek kuvvetlerimizi ikmal etmeye çalışıyoruz. Zaten Amerika içinde daha

Nükleer Darbe

önceden oluşturduğumuz ikmal merkezleri iş görüyor, ama çabuk tükeniyorlar."

"General Wu her şeyin yolunda gittiğini düşünüyor demek..."

"Aslında başkanım, tam olarak böyle denemez. General Wu bu savaşın istediğimiz sonucu getiremeyeceğini, zira yaptığımız işgal hareketinin son derece yetersiz kaynaklarla gerçekleştirildiğini düşünüyor. Ancak bir asker olarak elinden geleni yapacağını söyledi."

"Ne, elinden geleni yapmak mı? General Wu bu savaşta kazanamazsa, Çin'in ne duruma düşeceğini hesaplıyor mu acaba?"

"General Wu ile bizzat telefonda konuştum efendim. Sesinde bir tür psikolojik yorgunluk hissettim."

Hu düşünceli gözlerle çevresini süzdü.

"Ne demek istiyorsun? General Wu'yu görevden almamız mı gerekiyor sence?"

"Efendim, bu aşamadan sonra böyle bir şey yapmamız mümkün değil. Çünkü çatışmalar o kadar yoğun ki... anladığımız kadarıyla General Wu, orduyu başarıyla idare ediyor ve askerleri de onun için savaşmaktan son derece memnun..."

"Peki. Açıkçası ben de şu anda bir general değişikliği olmasını istemem. Beyler unutmayalım, bu aldığımız karar... yani Amerika'nın ortadan kaldırılarak dünyanın rahatlığa kavuşturulması projesi, Çin ulusunun binlerce yıllık bir kültür olarak, ayakta kalma savaşının bir yansımasıdır."

Generallerden birisi ayağa kalktı ve odanın içinde dolaştı. Son derece sessizdi. Sessizliği sanki odadaki diğer titreşimleri de yutuyor gibiydi.

Burak Turna

"Amerika'nın dünya üzerinde uyguladığı aşırı yayılcı politikanın bize bunu yaptırmış olmasına hâlâ inanamıyorum... Bazen tüm bunların bir oyun olabileceğini düşünüyorum. Yaptığımız operasyon tarihin akışını değiştirebilecek nitelikte. Ama saldırdığımız ülkenin elinde bu dünyayı ortadan kaldırarak kadar etkili silahlar var. Evet bizim de elimizde var, ama bütün dünyayı yok ettikten sonra savaşmanın ne anlamı var ki?"

Dışişleri'nden sorumlu danışman elindeki kalemle oynarken söze girdi.

"Şeytanın avukatlığını yapmam gerekseydi, ya dünya bir nükleer savaşın içine düşerse diye sorardım." Ve hemen sustu. Bir anda odaya derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Dünyanın en büyük ordularının birini yöneten insanlar birbirlerine derin ifadelerle baktılar.

"Eğer dünya bu şekilde var olacaksa, olmamasında bir sakınca var mı acaba?"

Herkes kapıda duran kadına baktı. Bu Hu Jintao'nun yeni sekreteri Lina'ydı. Onun kendine has bir kişiliği vardı. Hu Jintao, Mandy Wang ile yaşadığı sorundan sonra, Lina'nın garip kişiliğine tolerans gösteriyordu, ama vatansever olduğundan hiç şüphe duymuyordu.

"Gel buraya sevgili Lina... Söyle bakalım bu yaşlı adamların görmediği ne var?" Bunları söylerken son derece şefkat doluydu. İlişkilerinin sıcaklığı kimsenin gözünden kaçmamıştı.

"Sayın liderlerim! Benim babam Vietnam'da öldü. Bu konudaki duyularımı biliyorsunuz. Düşüncem odur ki, eğer dünya tek bir gücün egemenliği altında yaşayacaksa, dünya diye bir yer olma-

Nükleer Darbe

sın daha iyi. Ben tek bir gücün altında değil, bütün kültürlerin bir arada var olabildiği özgür bir dünyada yaşamak istiyorum..."

Hu başını sallıyordu. Lina gelip onun yanına oturdu ve başını eğdi. Lina çok zeki bir bilgisayar ve yazılım mühendisiydi. Matematik konusunda Çin'de onunla yarışabilecek çok az insan vardı. Ama kendisi bir o kadar da alçakgönüllü ve kadınsıydı.

"Evet artık biraz da stratejik konulara dönecek fena olmayacak," dedi Hu. Aslında bu, kesin bir emir anlamına geliyordu. Lina elindeki dosyayı masaya bırakıp onu dinlemeye başladı. Hu matematiksel mantığın da işin içinde olması gerektiğini düşündü. Bu nedenle zaman zaman kendine fazla güvense de Lina'nın varlığında hoşnuttu. Oysa Mandy Wang olayından sonra bazı generaller buna karşı çıkmıştı.

Hu elini kaldırdı. "Söyle bakalım Lu Huan bir nükleer savaş patlak verirse ne yapacağız?"

Lu Huan ayağa kalktı. Zıpkın gibiydi. Etrafindakilere güven veren bir havası vardı ve nükleer savaş başlasa bile ona bir şey olmamış izlenimi uyandırıyordu insanlarda. Duvarda asılı duran haritaların önüne gelince durdu.

"Sayın konsey, bir nükleer savaş durumunda vurabileceğimiz yerlerin ve onların vurabileceği yerlerin harita üzerinde işaretlenmiş halini burda görebilirsiniz."

Duvardaki harita pek iç açıcı değildi. Çin'in tamamı kırmızı alan içerisindeydi ve Amerika'nın bazı belirli yerleri kırmızı içine almıştı.

"Lu Huan bu haritaya bakarsak hiçbir şey yapmadan bu toplanıyı sona erdirmek en iyisi gibi duruyor." Hu Jintao gülüyordu. Bu hayra alamet değildi.

Burak Turna

"Efendim, ben de konunun buraya gelmesini istiyordum aslında. Zira görüyoruz ki Amerika'nın bize saldırması durumunda tamamen yok oluruz ve bizim saldırımız tam bir etki yaratamıyor. Üstelik unutmayalım ki, füze savunma sistemleri bazı füzeleri vurabilir ve bu durumda etkimiz daha da az olacaktır. Yani nükleer bir savaşın sonunda bizler yok olurken onlar varlıklarını sürdürürler. Bu nükleer bir savaşta beklenen şey değildir. Eğer biz yok olcağsak onlar da ortadan kalkmalı öyle değil mi?"

"Sayın başkan!" Lina birden ayağa fırladı, heyecanlanmıştı.

"Sizler oyun teorisini bilmiyor musunuz? Hani şu Amerikalıların geliştirdiği ve filmlerde de tema olarak kullandığı ekonomi teorisi. O teori Nobel Ekonomi Ödülü'nü de aldı. Ve o teoriye göre kazan kazan mümkün yani bir nükleer savaşta her iki taraf da kazanabilir."

"Tam olarak neler söylemek istediğini açıklar mısın Lina? Bu matematiksel saçmalıklardan ben pek fazla anlamıyorum."

"Efendim durum şu ki, eğer kazan kazan mümkünse sadece kazanmak da mümkündür ve diğer tarafın kazanması engellenebilir. Yani biz nükleer silahla kazanabilirken onlar kazanamayabilirler. Bu kaybettikleri anlamına gelmez. Yani teorik olarak bu böyle ve bu savaşta kazanamamaları kaybetmeleri demek."

"Ööf, çok uzatmadan sadede gel. Ne yapmamız gerekiyor. O konuda bir fikrin varsa söyle yoksa zamanımızı alma."

"Efendim, sadede hemen geliyorum. Çok net bir çözüm önerisi sunacağım size."

"Nedir hemen söyle."

"Bu konseyin yaptığı plan belki de tarihte denenmiş en çüretkâr saldırıydı. Ama bir eksiği vardı..."

Nükleer Darbe

"Ne diyorsun sen küçük hanım... Konseye saygısızlık mı ediyorsun?" Generallerden birisi kendini tutamamıştı.

"Sus biraz adam..." Hu sinirlendi. Ve general de sakinleşti.

"Lütfen bunu saygısızlık olarak almayın. Şunu demek istiyorum. Eğer nükleer savaşı ilk önce biz başlatır ve doğru yerleri vurursak Amerika'daki savaşı kazanırız. Böylece Amerikalılar da varlıklarına devam ederken nükleer bir savaş, tehlikesi ortadan kalkar. Yani biz kazanırız ve aslında kazan kazan durumu oluşmuş olur."

Odada bir uğultu oldu. Generaller şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Bunu hiç düşünmemişlerdi. Bunu düşünmek için bir adım sonraki matematiksel evreye geçmeleri gerekiyordu, ki bunu sağlayan Lina olmuştu.

"Lina, yani bize Amerika'ya, önleyici bir nükleer saldırı gerçekleştirmemizi mi öneriyorsun?"

"Evet efendim aynen bunu öneriyorum. Ve ben de kendi naçizane çalışmalarımı bunun nasıl yapılacağı üzerine akıl yürüttüm."

"Bak sen, demek hedefleri de sen seçiyorsun..."

"Efendim ben sadece kilit noktaları söylemek isterim, gerisi size kalmış. Bana kalırsa vurulması gereken yer Kuzey Amerika Uzay Havacılık Savunma Savaşları Operasyon Merkezi..."

Lu Huan başını sallıyordu. Olumlu anlamda. Bu kızın zeki olduğu her halinden belliydi.

Hu Jintao, Lu Huan'a baktı.

"Evet efendim Lina'nın söylediği yer son derece mantıklı ve zaten hedeflerimiz arasında yer alıyor..."

Lina söze girdi hemen.

Burak Turna

"Burda unuttuğumuz bir şey var. Bu merkez Çin ve Rus nükleer saldırı riski en aza indiği için yeni yapılan yerüstü binalarına taşındı. Bu nedenle önemli personeli saldırıya açık konumda. Daha önceden Cheyenne Dağı'nın içinde yer alıyordu. O dağın içinde yer alan tesislerin iki, üç kilometre yakınına bir termonükleer füze atsak bile bir işe yaramazdı. Ama bir an önce saldırabilirsek, o zaman onlar önlem almadan bu merkezi ortadan kaldırabiliriz. Bence o tesisi hemen bu hafta sonu vurmalyız. Gereken hazırlıkları yapalım. Ardından da birkaç önemli noktaya daha nükleer saldırı düzenler ve Amerika'yı teslim alırız."

Hu, komutanlara baktı. Komutanlar da birbirlerine bakıyorlardı. Aralarında konuşmalar oldu. Birden bu düşünce çok mantıklı gelmişti. Hu Jintao, konseyin kendi arasındaki konuşmalarda olumlu bir havanın esmesi nedeniyle memnundu. Bu memnuniyetini Lina'ya gülen gözlerle bakarak ifade etti. Genç ve zeki kadın, bu kadar çok yaşlı ve bilge adamın arasında fikrinin kabul edilmesinden dolayı gurur duyuyordu. Lina, Amerikalılar tarafından öldürülen babasının intikamını alacağına yemin etmişti ve işte şimdi yeminini yerine getirmek için eline bir fırsat geçmişti. Her ne kadar içinden bir ses bunu yapma diyorsa da, yıllardır biriken öfkesi onu bunu yapmaya zorunlu kılıyordu ve bir yandan da matematiğin ölümcül denklemleri mantığını ikna ediyordu. Tam olarak ne olduğunu bilemiyordu, ama duyguları mı matematiğe hükmediyordu yoksa matematikten çıkan sonuçlar mı duygularını ateşliyordu. Buna tarih karar verecekti.

Hu'nun sesi kederliydi.

"Bunu yapmamız gerekiyor sanırım."

Nükleer Darbe

Lina onlara bir daha baktı, matematiğin gücünü bir kez daha gördü. Doğru ile matematiksel gerçeklikler farklı şeyler olmalıydı belki de.

"Evet efendim sanırım Lina haklı. Eğer bu saldırıyı başlattıysak, bunun bir sonraki adımı da budur. Çok mantıklı..."

Generallerden biri ayağa kalktı.

"Durun. Belki de hata yapıyoruz."

Lina aniden irkildi ve generale göz göze geldi. General sanki onun aklından geçenleri okumuştur.

"Lina'nın babası Amerikalılar tarafından öldürüldüğü için kin duyuyor olabilir. Ve bu söylediklerinin mantıklı olduğu anlamına gelmez."

Lina içinin burkuluğunu hissetti ve korktu. Şimdi garip bir şekilde beyninin diğer yarısı düşüncesini savunmasını gerektiğini söylüyordu ona.

"Saygıdeğer general! Bu işe duygularımı karıştıracağımı sanmıyorum. Ben de insanım, tabi ki böyle bir olasılık var. Ama yapılması gereken neyse onu kabul ederiz. Ve sonrasında duygularımızı kontrol ederiz. Kimse memnun değil, ama içinde bulunduğumuz savaş her an Çin'in ve dünyanın yok olmasıyla sonuçlanabilir. O zaman ne yapıp yapıp bunu engelleyecek şekilde hareket etmeliyiz. İşte bu noktadan bakınca ortaya gidilecek tek bir yol çıkıyor."

General suskunlaşmıştı. Hu Jintao ile bakışları karşılaşıncaya kadar oturdular. Karar alınmış gibiydi.

Bir hafta sonra Amerika'ya nükleer silahlarla saldırılacaktı.

18. BÖLÜM

Lider kapının önünde belirdiğinde Hamdi Hoca duasını yeni bitirmişti. Rüya ise camdan önünde ağaçların üzerinde yükselen dağlara ve ovalara bakıyordu. Ne kadar da huzurlu görünüyordu dünya. Rüya buğulu gözlerini bir noktaya dikmişken Lider'in oda-ya girdiğini fark etmedi. Ama içeride esen karanlık rüzgârı hissedince dönüp ona baktı. Lider'in gözleri gri gibiydi. Garip bakıyordu. Sanki bu dünyadan değil karanlık bir dünyadan bakıyordu ona. Bu dünyanın sıradan güzellikleri onun için hiç önemli değilmiş gibi geliyordu.

Hamdi Hoca, Lider'in geldiğini görünce Rüya'nın yanına gitti. Genç kadının bu garip ve hasta kişilikli insandan korktuğunu biliyordu. Rüya'nın yanına gelince elini omzuna koydu. Rüya da onu kolundan tuttu.

Lider onların bu halini görünce güldü.

"Bakıyorum da gitgede bahirinizle yakınlaşıyorsunuz..."

Rüya başını çevirdi. Bu yaşlı zombinin enerjisinden hiç hoşlanmıyordu; yüzü gitgede bir insandan çok erimeye yüz tutmuş bir uzaylı yarattığı andırıyordu.

"Lider... Kendini bu isimle çağırma'yı seven bir insanla... Bilmiyorum konuşacak fazla bir şeyimiz yok. Rüya burda benim yanımda gayet iyi. Onunla kavgaya edeceğimi ya da başka bir şey yapacağımı mı bekliyordun. Boşuna bekleme. Birileri bizi burdan kurtarıncaya kadar hiçbir şey olmayacak. Sadece o an geldiğinde senin yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum..."

"Hah haa... Bakın... bana bakın..." Şimdi gözlerinde şeytani bir pırıltı vardı. Bu adam kendisine ya da yaptığı şeye ölesiye güveniyordu. Gözlerinden kibir ve gurur okunuyordu.

"Ne siz, ne de başkası hiçbir şeyi değiştiremez. Buna gücünüz yetmez. Hedefime ulaşacağım. Ve hedefim..."

Rüya ve Hamdi Hoca bir an için dikkat kesildiler.

"Biliyorsunuz işte. Nükleer bir savaş çıkarmak ve bu savaşın sonunda; ben ve seçilmiş insanlardan oluşan toplum tekrar yeryüzüne çıktığında, artık temiz bir dünyaya gözlerimizi açacağız."

"Aptal adam..."

"Sen çok oluyorsun Hamdi Hoca... Sen çok oluyorsun! Sen de artık kendine geleceksin ve benim emrime gireceksin. Bu şerefini nasıl reddedeceğin. Bunu yapıyorum, çünkü buraya kadar gelme becerisini gösterdin. Eğer kabul etmiyorsan..."

"Kabul etmiyorum aşağılık herif. Allah senin cezasını versin..."

"Bana bak Hamdi, seni yok etmemem için hiçbir sebep yok tamam mı?" Bunu söylerken ağzından salyalar fışkırmıştı Hamdi Hoca susmuştu. Adanı ilk başlardaki mantıklı görünen çılgınlık yerine daha da kötü dengesiz bir manyaklık haline bürünmüştü.

Burak Turna

"Ne o korktun mu?"

"Hayır ne korkacağım senden. Sadece Rüya'nın üzülmesini istemiyorum."

"Aslında ben de tam bu konuyu konuşmak istiyordum. Rüya meselesini. Sanırım onunla bir hayli yakınlaştınız ve artık onu korumak için elinden gelen her şeyi yaparsın. Öyle değil mi?"

"Umarım bunu sınamaya kalkmazsın."

"Kalkacağım, hem de nasıl..."

Lider aksak adımlarla Rüya'nın yanına geldi. Narin görünüşlü kız ondan uzaklaşmak istiyordu, ama Lider, onu kolundan tutup yere doğru fırlattı. Bir anda sinirlerine hâkim olamayan Hamdi Hoca Lider'in üzerine atladı. Ona sert bir şekilde vurunca Lider garip sesler çıkararak yerde yuvarlanmaya başladı.

O sırada kapıda korkunç görünüşlü iki adam belirdi. Kapı genişliğinde ve silahlı adamlardı. Hamdi Hoca'ya yaklaştılar. Birisi bir karate darbesiyle hocayı yere "yuvarladı. Rüya'yı saçlarından tutup sürüklemeye başladılar. Onun güzel kızıl saçları ellerinde kalacak gibiydi. Hamdi Hoca ayağa kalkarak arkalarından koşup atladı. Diğer adam bir döner tekme ile Hamdi Hoca'yı tekrar yere savurdu.

Lider de bu sırada ayağa kalkmıştı. Burnundan kan geliyordu.

"Sen benim için bir yüz karasısın. Gebereceksin seni yaşlı bunak!"

"Göreceğiz bakalım. Köpek seni..." Daha başka şeyler de söyledirdi, ama terbiyesi müsait değildi.

"Alın bunu da işkence odasına götürün. Orda gereken sorgulama tekniklerini uygulayın. Bakalım ne kadar dayanabilecek bizim sorgulama tekniklerimize...."

Nükleer Darbe

Rüya ve Hamdi Hoca birbirlerine baktılar.

Adamlar Rüya'yı sürüklemeye devam ederken, hemen kapıda beliren başka iki adam da Hamdi Hoca'nın kollarından tutup uzun süredir İlyas'ın tutulduğu katta başka bir odaya götürdüler.

Karanlık, ıslak ve iğrenç kokulu bir yerd. Az önce kaldığı halı döşeli konforlu yerden sonra rahatsız ediciydi. Ortadaki geniş alan dört tane hole açılıyordu ve kuşkusuz bu hollerdeki kapıların ar-
dında birileri vardı. En son kapıdan sızlanmayla inleme arası bir ses duyuldu. Hamdi Hoca bu sesi tanıdı. İlyas'tı o.

"İlyas!"

Hamdi Hoca'nın bağırmasıyla beraber sesler biraz daha artmaya başladı. Adamlar Hamdi Hoca'yı açık bir kapıdan içeri sokarken güldüler...

"Onu merak etmesen iyi olur. Birazdan onun yaşadıklarını sen de yaşayacaksın. Onun acısını uzun bir zamana yaymıştık, ama sana her şey acımasızca uygulanacak. İlyas bizlere katılmayı reddetti ve şu anda beyinsel tüm faaliyetlerini en alt seviyede sürdürebilecek durumda."

"Sizden korkmuyorum. Bana ne yaptığınız umurumda bile değil."

"O kız... Onu da kullanırsız gerekirse. Senin gözlerinin önünde başına kötü şeyler geldiğini görmek istemezsin değil mi? Dedğim gibi birazdan buraya gelecek olan adamla anlaşmaya bak. En kötüsüdür. Sana o kadar çok kuru acı çektirebilir ki, sen bile bu kadar acı potansiyelinin nasıl olduğuna şaşırsın."

"Bu yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz hiç merak etmeyin..."

"Sus ve karanlıkta bekle.. Birazdan sana işkence yapacak kişi gelecek.."

Burak Turna

Kapı Hamdi Hoca'nın yüzüne kapandı. Karanlık ve nemli bir ortamdı. Hamdi Hoca ne yapacağını düşündü. Bir ara köyün itfaiyesi olarak görevlendirilmişti. Yangınlara koşardı. Aslında görül-
düğünden çok daha çevik ve kuvvetliydi. Az önce Lider bunu anlamış olmalıydı.

Bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü. Mutlaka buradan kaçmak için bir yol bulmalıyım. Koridorda ayak sesleri duymaya başladı. Hemen kapının dışındaki görevliye bağırdı. Acıyla kıvranıyordu.

Kapının önünde beliren adamın koyu bir teni ve hafifçe belli olan yaralı bir yüzü vardı. Teni çok bozuk ve sert görünüyordu. Adamın elleri de yaptığı işi ele verecek kanıtlarla doluydu...

Hamdi Hoca'nın yanına geldi. Onun kalp krizi geçirdiğini düşündü. Hemen kapının dışındaki görevliye bağırdı. Adam telaşla içeriye girdi.

"Bu adamın ölmesine izin vermemeliyiz, yoksa Lider bizi mahveder..." dedi işkenceci.

"Haklısın!"

Hamdi Hoca'yı hızla havaya kaldırdı adam ve hücrenin dışına sürükleyerek çıkardı. Tam bu sırada Hamdi Hoca, adamın belindeki silahı kavrayıp çekti. Hızlı hareketlerle kendini holün ilerisine atıp silahı onlara doğrulttu.

İki adam şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemeden bir süre birbirlerine baktı.

"Sizi beyniniz ahmaklar sizi. Açın ulan şu kapıyı hemen. İlyas'ı dışarı çıkarın, yoksa beyninizi uçururum," diye bağırdı Hamdi Hoca.

Nükleer Darbe

Güvenlik görevlisi ellerini havaya kaldırıp İlyas'm kapısına gitti ve kapıyı açtı. İlyas'ı da sürükleyerek dışarı çıkardı. Hamdi Hoca İlyas'ın durumunu görünce tüyleri diken diken oldu. Genç adam bir hayaletle dönüşmüştü. Hiçbir şeye tepki verebilecek durumda değil gibiydi. Görevli onu yere bırakıp ellerini tekrar kaldı-rarak işkencecinin yanına geçti.

"Bak yaşlı adam, hiçbir yere gidemezsin. Hatta beş dakika içinde buraya bir sürü silahlı adam gelir ve sen hiçbir şey yapamazsın.

"Öyle mi, en azından deneriz... Şimdi yürüyün şu hücrenin içi-ne doğru bakayım."

İki adam da onun dediklerini yaptı. Hamdi Hoca bir süre hücrenin kapısında durdu. Ne olacağı belli değildi. Belki de gerçekten birazdan ölecekti. Görevliden anahtarları aldı. Elindeki silahı yüzüne anlamsızca bakan işkenceciye doğrulttu ve ateşledi. Tok bir ses çıktı. Yüzü dağılan işkenceci yere düştü. Güvenlik görevlisi, hocanın kendini kaybettiğini düşünüp üzerine atladı, ama kalbine giren mermiye engel olamadı. Ellerini önünde kenetleyip Firavun pozisyonunda yere yıkıldı. Hamdi Hoca, onun bu duruşuna bakıp gülmüsendi. Her yerde aynı mı olmak zorundasınız, diye düşündü.

Koridorun ortasında yatan İlyas'ın yanına koştu. Gözlerine baktı. Gözleri açıktı, ama içinde canı yokmuş gibi duruyordu. Ne hale gelmiş böyle, diye düşündü Hamdi Hoca. Rüya... Rüya'yı bulmalıydı. Bu yaptığını öğrendiklerinde ilk olarak Rüya tehlikeye girecekti. İlyas'a bir kez daha baktı ve onun kollarının altından tutarak merdivenlerden yukarıya taşıdı. Evin dev antre bölgesine çıkı-yordu merdivenler ve etrafta kimsecikler yoktu. Sessizlik vardı evin içinde. Lider uyuyor olmalıydı. Böyle bir durumda nasıl olur

Burak Turna

da uyuyabilirdi ki? İlyas'ı antrede bir dolabın yanına sürükledi ve silahını dikkatle kavrayarak üst kata çıktı. Rüya'yı koyabilecekleri tek oda vardı orada. Geçen zaman içerisinde evi tanımışlardı. Hemen odanın kapısına gitti ve tıklattı. Rüya diye seslendi. Rüya'nın kapıya yaklaşıp kulağını kapıya dayadığını hissedebiliyordu.

"Hamdi Hoca!" Kısık sesinde heyecan ve kaygı vardı.

"Rüya, seni kurtaracağım. Bir saniye bekle."

Hamdi Hoca anahtarları hızla denedi ve kapı açıldı. Rüya hemen boynuna atladı. Onu gördüğüne sevindiği her halinden belliydi.

"İlyas'ı da alıp hemen burdan gitmeliyiz..."

"Hamdi Abi, nasıl oldu bu ama..." Gözleri Hamdi Hoca'nın elindeki silahtaydı.

"Neyse boş ver şimdi. Eğer konuşacak kadar yaşayabilirsek anlatırım sana."

Sessizce aşağıya indiler. Garipti, ortada hâlâ kimseler yoktu. Kim bilir belki de herkesin kapalı kapılar ardında olduğu düşünceyi rahatlatıp güvenliği boş vermişler ya da bir yere gitmişlerdi. Rüya, İlyas'ı görünce sarsıldı ama hemen toparlandı. İlyas'ın kollarına girdiler. Onu sürükleyerek dışarı çıkardılar. Gece karanlığı çökmek üzereydi. Uzun yolun kenarında ağaçlar diziliydi ve bu yoldan dışarı çıkabilecekleri konusunda emin değildiler. Çıksalar bile nereye kadar gidebilirlerdi ki? Denemeden bunu bilemeyeceklerdi.

Rüya bu kadar uzun süre sonra özgür kalmış olmanın verdiği güçle İlyas'ı taşıyabiliyordu. Hamdi Hoca'nın da kendisine olan güveni gelmiş ve fiziksel olarak gençleşmiş gibiydi. Ağaçların arasına girip yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra sık ağaçlıklar onla-

Nükleer Darbe

ra ormanda oldukları izlenimi verdi. Ama bu fazla sürmedi. Bir duvarın kenarına geldiler. Duvar, üzerinden atlayabilecekleri kadar alçaktı. Sanki bir mucizeyi yaşıyorlardı, umut bütün damarlarına hücum etmişti. Duvarın diğer tarafına İlyas'ı geçirmeleri çok zor olmuştu, ama başarmışlardı. O an için başaramayacakları hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Hamdi Hoca uzaklara doğru baktı. Bir kaç kilometre ileride bir kasabanın ışıkları görülmüyordu. O kasabada kendilerine yardım edecek birilerini bulabilirlerdi.

Rüya'nın yüzü gülmeye başlamıştı. Hamdi Hoca, ona baktıkça gençliğini hatırlıyordu. Hadi canım o kadar da yaşlı sayılmazdı aslında...

Kasabaya doğru hareket ettiler. Saklanarak ilerliyorlardı. Yoldan ayrılmak istemiyorlardı. Belki polis ya da onun gibi bir şey görebilirlerdi. Bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda şüphe liydiler.

19. BÖLÜM

"Kara göründü!" Oğuz sevinçle zıplamıştı. Ne zaman karayı görse sevinirdi. Bu tıpkı askerden dönmek gibiydi. Hayatın zorluğu ya da sıkıcılığı önemli değildi; nasıl ki askerden dönmek insanı sevindirir, bu da öyle bir şeydi. Oğuz askerden hiç dönememişti ve hiç dönemeyecekti. Şimdi gördüğü bu kara parçasından da dönemeyeceği konusunda şüpheleri vardı.

Burası küçük bir sahil. Tekne kıyıya yaklaşınca hemen karaya atladılar. Artık tekneyle işleri kalmamıştı. Onu kıyıda bırakıp karanın içlerine doğru yürümeye başladılar. Karabey aniden dönüp teknenin içine, yanan bir kağıt bıraktı ve tekrar yanlarına koştu. Biraz soma arkalarına baktıklarında tekne alevler içerisindeydi. Oğuz, Karabey'e baktı.

"Psikopatlık yapma lan!"

Gülüştüler. O tekneyi yakmanın ne anlama geldiğini hepsi biliyordu. Sert esen rüzgâr Pasifik Okyanusu'nun tuzlu kokusunu burunlarına taşıırken içlerindeki burukluğu atmaya çalışıyorlardı.

Nükleer Darbe

Kendi kavgaları değilmiş gibi gelen bu savaş artık kişisel mücadele alanları olmuş gibiydi. Artık sadece Türk vatani için değil dünya için savaşan birer savaşçıydılar.

Neye karşı savaşacaklarını bilmiyorlardı. İçlerindeki inançtan başka tutunabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bir savaşçı inançtan başka neye tutunabilirdi ki zaten.

"Oğuz, planımız nedir? Şu an dünya savaşının en sıcak cephesinin ortasındayız. Ne yapacağımıza karar vermeliyiz?"

"Bunu ancak Wu ile konuştuğumuz zaman öğrenebileceğiz. Zaman çok dar, Wu, bana büyük bir şeyden söz etti. Eğer bu görevi başaramazsak dünyanın başına geleceklerden emin değil. Bu savaş mutlaka durdurulmalı."

"Bunu Bölüm 18'den başka yapabilecek kimse yok muymuş yaa." Attila sızlanmaya başlamıştı yine. Bu kararın acıklığını gösteriyordu.

"Attila, sen çok konuşma canım. Bak görüyorsun isimiz başımızdan aşkın. Yere yıkman gereken birileri çıktığı zaman ben, sana haber veririm tamam mı canım." Tuğrul, Attila'nın sırtına vurdu.

"Tamam ulan ben karışmıyorum. Ne isim var burda yaa, bana hedef gösterin, birileri saldırıns bana, kılıçla falan savaşmak istiyorum."

"Bu tam manyak," dedi Oğuz. Hepsini biraz gevşemeye çalışıyordu. Zaman zaman Oğuz'un gözleri doluyordu. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı ve neden olduğunu hiç anlayamıyordu. İnşallah hayırlı bir nedeni vardır, diye düşündü. Ama bunu düşünür-

Burak Turna

ken bile bilinçaltının derinliklerinde bazı gerçekleri sezinliyordu. Bu düşünceleri görev sona erene kadar asla belli etmeyecekti.

"Wu'ya ulaşmak için ne yapacağız?" diye sordu Karabey.

"Bilmiyorum, aslında yapılacak şey belli. Öntümüze çıkan ilk çekik gözlü askerlere buraya ne için geldiğimizi söyleyeceğiz ve onlar da bizi doğrudan Wu'ya götürecekler."

"Oğuz inşallah bu fikir doğrudur. Düşünsene kendi hayatı için ölümüne savaşıp insanlarla karşılaşmış onlara el sallayarak bizi Wu'ya götürmelerini söyleyemeyiz değil mi?"

"Karabey aslında haklısın. Bu o kadar da kolay olacak bir şey değil ama yapacak başka bir şey de yok."

"Doğru, haklısın. Hemen bir araç ele geçirip içerilere doğru gidelim. Çinliler çok uzakta olamaz. O kadar uzaktan gelip Amerika'yı işgal etmek gerçekten çılgınlık. Zaten bunu ancak Çinliler yapabilirlerdir."

"Hadi lan biz de yaptık onu zamanında. Belki de bizden görmüşlerdir."

"Tabi canım ne demezsin, Bölüm 18 olmasaydı zaten dünya barış dolu bir yer olacaktı öyle değil mi?"

"Hadi şuraya bakın..."

Anayolun kenarına çıkmışlardı. Etrafta kimsecikler yok gibiydi. Ama yolun ilerisinde kendilerine doğru son hız gelen bir kamyonet gördüler. İyi bir şeye benziyordu. Ama bu bölge Amerikalılar için çok tehlikeli olmalıydı. Şu anda yakınlardaki her Amerikalı teknik olarak düşman hatlarının gerisinde demekti."

Kamyonet onlara iyice yaklaştığında neden hızlı gittiğini anladılar. Çünkü onu başka bir kamyonet takip ediyordu ve bu takibin amacının çok iyi niyetli olmadığı açıktı.

Nükleer Darbe

Silah sesleriyle birlikte görevin aktif olarak başladığından emin oldular. Kalp atışları hızlanırken hepsi silahlarına davrandı. M-16'lar doluydu. Attila bir seferde FN makineli silahını üzerine geçiriverdi. Bütün bu olup bitenler saniyeler içinde gerçekleşiyordu. Kamyonet onları silahlı görünce yavaşladı. Bu beklemedikleri bir şeydi. Kamyonetteki kişi onları Amerikalı sanmıştı. Kamyonet yanlarına yaklaştığında daha da şaşırdılar. Bu genç bir kadındı. Korkudan bembeyaz kesilmişti. Oğuz hemen kadının yanına gidecek onu kolundan çekip arabadan çıkardı. Kadının sesi çıkmıyordu. Kulaklarının yanından bir mermi geçti. Kadının peşinde bir kamyonete dolmuş Çinli milisler vardı. Çinliler de Bölüm 18'i Amerikalı zannetmişti. Oğuz bir saniye içerisinde ne yapması gerektiğine karar verdi. Silahını doğrultup Çinlilerin olduğu kamyonete ateş etti. Attila da onu takip ederek gayet soğukkanlı bir şekilde yaklaşık yüz mermi sıktı. Delik deşik olan kamyonet yoldan çıkarak taklalar atmaya başladı. En sonunda durduğunda içeriden hiç ses gelmiyordu. Ama yakınlarda başkalarının da olduğundan hiç şüpheleri yoktu.

Oğuz, kadını sarsarak kendisine getirmeye çalıştı. Bu çok zordu. Çok kötü şeyler yaşadığından emindi. Söylediklerinden çıkarılabildiği kadarıyla tüm ailesi yok edilmişti. Yapılabilecek fazla bir şey yoktu. O kamyonete ihtiyaçları vardı. Kadını yol kenarında bırakıp Çinlilerin geldiği yoldan gitmeye başladılar. Kadına en azından bir şans vermişlerdi. Yol kenarında duran yanmış araçlar ve parçalanmış bedenleri görünce aslında ona ne kadar büyük bir şans vermiş olduklarını anladılar.

Manzara korkunçtu. Çin ordusu burada bir köprü başı oluşturabilmek için hayli acmasız davranmıştı.

Burak Turna

Küçük bir kasabaydı burası. Amerikan filmlerinden herkesin aşına olduğu türden; sessiz görüntüsünün altında pek çok suçu, çılgınlığı ve sorunu barındıran, bunu zaman zaman seri katil haberleri ile dışarı sızdıran bir kasaba. Ama şimdi her şey değişmişti. Kasabanın evleri alevler içerisindeydi. Gerçek bir askeri saldırının ortasında kalınca neye uğradığını şaşırmış olmalıydılar. Sinema karesine benzeyen hayatları bir anda altüst olmuştu. Kim bilir nereye dağılmışlardı. Belki de bir esir kampı vardı. Ama bu olasılık imkânsızca yakındı. Böylesine hızla yürütülen yarı gerilla tipi bir askeri saldırı ana hedefine ulaşana kadar hiçbir ağırlığı taşıyamazdı. Kuşkusuz kaçamayanların kurtulma şansı olamazdı.

Oğuz kasabanın hemen kenarında konuşlandığı tepeyi gösterdi.

"İşte şu tepenin üzerine çıkarsak belki ne tarafa gitmemiz gerektiği konusunda daha tutarlı bilgilere sahip olabiliriz. Burada, tehlike altında olduğumuzdan, çok hızlı hareket etmeliyiz. Her an bir roketle vurulabiliriz."

"Evet... Haklısın Oğuz. Şuraya bakın... Gökyüzünde daireler çizerek uçan bir cisim var."

"Evet, bu bir Amerikan casus uçağı. Demek ki karşı tarafta hâlâ bir hareketlilik var ve kendisini savunmak için bazı önlemler almış. Ancak yapılan saldırı o kadar ani ve o kadar öldürücü olmuş ki, hiç beklemedikleri de ortada."

Tepenin en ucuna geldiklerinde onları iki katlı lüks bir ev karşıladı. Eve hiçbir şey olmamıştı. Bu çok garipti. Sanki buraya kimse uğramamıştı.

Arabadan inip evin kapısına gittiler. Hiçbir iz yoktu. Sanki her şeyin dışında kalmıştı burası. Oğuz evin kapısını itince yavaşça

Nükleer Darbe

açıldı. Silahlarını hazırladılar ve nişan alarak içeriye girdiler. Bu en iyi yaptıkları işti.

Oğuz antreden salona geçti. Gün ışığı sızıyordu içeriye. Sıcak yemek kokusu alıyorlardı. Garip bir kokuydu. Geyik etiymi belki de. İlk olarak kokuyu Atilla almıştı. Yavaşça mutfığa doğru ilerlediler.

"Hoş geldiniz..."

Hepsi bu ses üzerine irkilip siper aldılar.

"Merak etmeyin silahım yok ve buraya gelecek kimseye de ateş etmeyi düşünmüyorum. Eğer beni öldüreceklerseniz, bunu hemen yapın. Çok da umurumda değil."

"Amerikalı mısınız?"

"Evet. İspanyol asılıyım, ama Amerikalıyım. Bilmiyor musunuz, bu toprağa ayak basan herkes Amerikalı olabiliyor. Siz de öyle sayılırsınız."

"Burda ne yapıyorsunuz?" Oğuz silahını yorgun görünen İspanyol adama doğrulttu. Garip davranıyordu.

"Siz ne yapıyorsunuz? Bu savaştan kaçacak bir delik aramıyor musunuz? İşte ben de o nedenle burdayım. Adım Carlos. Bir sabah kalktığımda her tarafın pis Çinliler tarafından ele geçirildiğini gördüm. Ve kaçtım. Hayatımda ilk kez kaçıyorum. Şehrimden çok uzaklara geldim. Burasının neresi olduğunu tam olarak bilmiyorum bile. Ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Birçok şey yaşadım. Ben Carlos, eski çete reisi, yeni ruhani insan."

"Çok garip davranıyorsunuz... Bir şey mi oldu?"

"Daha ne olsun. Hayatım değişti ve ben bu değişimle nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum."

Burak Turna

Karşılarında savaş travması geçiren bir adam vardı. Büyük ihtimalle pek çok çatışma görmüş ve sıyrılıp kaçmayı başarmıştı.

"Bak Carlos... Biz Çinlileri arıyoruz."

"Çinlileri mi? Aramanıza gerek yok ki... her yerdelere, bütün batı kıyısı boyunca asker çıkartmış durumdalar. Buraya önceden gönderdikleri milisler de her yerde. İnanılmazdı. Bunu nasıl başardılar hâlâ anlamıyorum. Yıllarca gizli birlikleri buraya sivil olarak göndermişler. Ve o milisler bir sabah kalkıp düzenli ordu haline geliyorlar... Her yeri, polis karakolların milli muhafız birliklerini basıp yok ediyorlar."

Karabey başını şaşkınlıkla sallıyordu.

"Bu Çinliler de amma yamanmış be. Ulan vallahi biz bu adamlara zamanında iyi çektiirmişiz. Şimdi ordan aldıkları deneyimle bak burda neler yapıyorlar."

"Carlos... Bize tam olarak yerlerini göstermelisin." Oğuz sinirlenmeye başlıyordu. Şu anda kimsenin ruhsal bunalımıyla uğraşacak durumda değildi.

"Üst kata çıkın. Ordaki küçük pencerelerden bakın. Tepenin diğer tarafı görünecektir."

Oğuz ve Tuğrul koşarak üst kata çıktılar. Karabey, Carlos'un üzerine gözlerini dikmişken Atilla da buzdolabını karıştırmakla meşguldü. Tabi Karabey de vergisini almayı ihmal etmiyordu. Yemek bulununca yenmeliydi, bir daha asla yemek yeme şansı bulamayabilirlerdi.

Oğuz pencereden dışarı baktı. Tepenin diğer tarafı geniş düzlüklerden oluşmaktaydı. Ve düzlüğün her yanından du-

Nükleer Darbe

manlar yükseliyordu. Ve evet onları görebiliyordu. Küçük gruplar halindeki Çin askerleri ve milisler bölgede kontrolü sağlamışlardı.

"Gitmeliyiz."

"Daha yeni yemek yemeye başlamıştık. Ayıp ettiniz ama..."

"Nereye gidiyoruz Oğuz?"

"Çin askerleri tepenin diğer tarafında."

"Yanlarına nasıl gideceğiz. Savaşın en sıcak anları. Bizi düşman zannedip riske girmeden havaya uçurabilirler."

"İçimizden biri beyaz bayrakla yanlarına gidip onlarla konuşabilir."

"Hayır olmaz, hiçbirinizi tehlikeye atamam..."

Hepsi bir anda kafalarını Carlos'a çevirdiler. Adam bir şeyler olduğunu anlamıştı. Durumu açıkladılar.

"Hayır, olmaz. Bu adamlarla yüz yüze gelmemek için elimden geleni yaptım. Şimdi bana kendi ayaklarımla onların yanına gitmemi mi söylüyorsunuz? Kesinlikle olmaz. Ya beni öldürürlerse..."

"Bak Carlos, eğer onlar seni öldürmezse yaşarsın, ama girmezsen seni ben öldürürüm."

Carlos, Oğuz'un gözlerinin içine baktı. O bakışların derinliğindeki ateş parıltılarından korktu. Kaderine razı olması gerektiğini biliyordu. Ve öyle de yaptı. Beraber kamyonete atlayıp tepeye gittiler. Carlos'a beyaz bir bayrak alarak yürümesini söylediler. O da çekingen adımlarla yürümeye başladı. Bu sırada nöbetçilerden biri onu görerek komutanına haber verdi. Birliğin komutanı olan yüzbaşı ve yanındaki subaylar elinde beyaz bayrakla gelen adama baktılar. Tehlikeli' görünmüyordu. Carlos yanlarına gelerek durumu açıkladı. Carlos geri geldiğinde Çinlilerin silahlarını bırakma-

Burak Turna

lan karşılığında gelmelerine izin verdiklerini söyledi. Ve sonra Carlos yanma diğerlerini de alarak geri döndü.

"Bu işten sıkılmaya başlıyorum. Git gel git gel... Bu ne yaa?"

"Yaşadığın için sevinmelisin. Sarı saçlı ve beyaz tenli olsaydın seni gördükleri anda indirirlerdi bence..."

Oğuz birliğin komutanı olan yüzbaşıyla karşı karşıya geldiğinden gerçek bir asker gibi selam verdi. Yüzbaşı biraz şaşırılmıştı.

"Siz bir askere benziyorsunuz..."

"Bizi buraya General Wu çağırdı. Onunla acilen görüşmemiz gerek."

"Bu çok ilginç. Şimdi sizin özel bir suikast birliği olduğunuzu düşünmem için birçok nedenim var."

"O zaman onu arayın ve bizden bahsedin."

Yüzbaşı telsizin başına giderek bir süre konuştu. Konuşma bittiğinde yanlarına gelerek, "General Wu, sizi çağırdığını bildiriyor. Şimdi size bir araç ve iki asker vereceğim. Beraber oraya gideceksiniz. Burdan otuz kilometre kadar, kuzeydoğu yönünde hareket edeceksiniz," dedi.

"Ya ben ne olacağım?" diyerek Carlos söze girdi.

"Sen?... Sen onlardan değil misin?"

"Ee hayır değilim. Kasabada karşılaştık ve onlar da beni bu tehlikeli iş için kullandılar."

"Sen de iki kilometre kuzeydeki esir kampına gideceksin. Orda senin gibi bir sürü insan var. Canın sıkılmaz." Yüzbaşı gülerken askerler Carlos'un koluna girmişlerdi bile. O çırpınırken Oğuz da ne yapalım der gibi omuzlarını kaldırdı. Oğuz ve arkadaşları araçlara doğru ilerlerken Carlos arkalarından küfür ediyordu.

Nükleer Darbe

General Wu harekât cadırının içinde sürekli gelip giden subaylarla iletişim halindeydi. Harekât cadırının yeri sürekli olarak değiştiriliyordu. Amerikalılar bütün güçleriyle subay kadrosunun yerini belirlemeye çalışıyordu. Bunun için casus uydular ve uçaklar kullanıyorlar, ama Wu'yu yakalayamıyorlardı.

Bazı alt düzey subaylar, Amerikalılar tarafından öldürülmüştü, ama Amerikan ordusunun batı kıyılarındaki yapılanması sivil uçak darbeleri ve milis saldırılarıyla öylesine yara almıştı ki, doğu kıyılarında bulunan stratejik askeri güç, batı tarafını geri almak için uğraşıyordu. Teknik olarak batı Amerika'da askeri üstünlük Çin tarafındaydı. Ama Amerikan saldırıları sürekli kayıp verdiriyordu. Çin'den gelen ve asker taşıyan gemilerin yarısı denizaltılar tarafından vurulmuştu. Bu nedenle hâlâ kıyı başlarının kesin bir biçimde tutulduğu söylenemezdi. Amerikan Deniz Piyade Kuvvetleri küçük gruplar halinde sürekli Çin kontrolindeki bölgelere sızıyorlardı ve zaman zaman kurdukları pusularla Çin Komando Birlikleri'ni yok ediyorlardı. Bu acımasız bir savaştı.

Wu'nun yeni kurulmuş olan harekât cadırındaki iletişim subayları Çin'den yeni bir mesajın geldiğini söylediler. Bu alışıldık durum Wu'yu heyecanlandırmıştı. Bir şeyler sezinlemişti.

"Şifresi çözüldü mü?"

"Evet efendim." Subay şifresi çözülmüş olan metni önüne getirip koydu. Her birlikte yer alan şifre kutusu sayesinde gelen mesajlar Amerikan kontrolüne girmeden çözülebiliyordu, ama bu tehlikeli bir yoldu. Çünkü Amerikalılar bu şifre kutularından birini ele geçirdikleri anda iletişimi kontrol edebilirlerdi. Henüz bunun farkına varamamışlardı. Ayrıca birliklere pusu veya saldırı anında

Burak Turna

şifre kutusunu yok etme emri verilmişti. Saldırı altındaki birliklerin şifreli emir alması mantıklı değildi zaten.

Wu metni okudukça yüzüne karanlık bir bulut çöküyordu sanki. İster istemez subaylar da onun bu halinden etkilenmişler ve sessizce yüzüne bakmaya başlamışlardı. Wu metni okudu, bir sigara yaktı ve oturdu. Oturmaktan çok çökmüştü. Düşünceleri bir tek yere yoğunlaşmışken, çadıra giren asker Türk komandolarının geldiğini haber verdi. Bir an Wu'nun yüzündeki endişe dağılır gibi olmuştu.

Oğuz ve arkadaşları çadırdan içeri girince Wu gülümseyerek kollarını açtı ve Oğuz'a sarıldı. Bu hareketi kendisinden sonra en kıdemli askerin Oğuz olduğunu gösteriyordu. Çinli subaylar bu durumu hemen hareketlerine yansıtılar.

"Wu, bu hayatımda aldığım en garip davetti. Beni dünya savaşının ortasına davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Oğuz... İnan sana ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"Yüz bin askerle dünyanın süper gücünü işgal ediyorsun ve sonra benden yardım mı bekliyorsun?"

"Düşündüğün gibi değil. Bu iş dünyevi bir savaş olmaktan çıktı. Garip ruhsal bir kötülük dalgası haline geldi. Burda bana sadece sen yardım edebilirsin."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Bu sırada diğerleri de yerlere oturmuş, bu garip tartışmayı izliyorlardı.

"Sizden istediğim bu savaş sona erecek vuruşu yapmanız..."

"Bu nasıl olacak söyler inisin?"

Nükleer Darbe

"Oğuz daha önce yaptıklarını biliyoruz. Eğer o göktaşının durdurulmasında bana yardım edebildiyse, bunu da yapabilirsin. Daha öncekini Çin için istemiştin ama bu sefer dünya için istiyorum."

"Dünya için mi? Ne olacak söyle bana."

"Siz gelmeden hemen önce bir mesaj aldım. Çin'den geliyor..."

Tam beklediğim şey olacak. Doğrusu ben bu olacakları önceden görüp seni çağırmıştım. Şimdi de buraya gelmeni haklı kılacak bir nedenim var."

"Neymiş o?"

"Nükleer Savaş..."

Herkesin başı bir anda Wu'ya döndü. Bu adam neler söylüyordu böyle?

"Ne demek istiyorsun? Bir nükleer savaş mı başlamak üzere? Beni buraya nasıl getirirsin. Arkadaşlarımı da çağırdım. Ve şimdi bir nükleer savaşta hepimizin öleceğini mi söylüyorsun?"

"Oğuz... Eğer planımı uygulamazsak, bir nükleer savaş çıkacak. Ve biliyorsunuz sonra nelerin olacağını. Bu nükleer savaş bütün insanlığı ortadan kaldırabilir. Zaten siz Avrupa'daki savaşın içindedesiniz ve onlar da hazır bekliyorlar."

"Kahretsin, bu durumdan kurtulmanın bir yolu var mı peki?"

"Bir hafta içinde Kuzey Amerika Uzay Havacılık Savaşları Operasyon Merkezi Cheyenne Dağları vurulacak. Ve sadece orası değil. Batı kıyılarına yakın bölgelerde konuşlanmış olan bazı büyük askeri kolordu merkezleri de... Bu yapılırsa Amerika'nın tıpkı Japonya gibi pes edeceğini düşünüyorlar."

"Allah'ım bu ne büyük bir felaket..."

Burak Turna

"Ama o merkezi sen ele geçirirsen, Amerikalılar devam etmeyebilir. O merkezi ele geçirip yok etmelisin. Böylece nükleer silah kullanma şansımızı ortadan kaldırmış olursun. Amerika'nın bütün faaliyetleri ordan yönetiliyor ve şu anda da yer üstünde çalışıyorlar. Yani içeri girip orayı ele geçirmeniz için her durum uygun."

"Tabi orayı koruyan binlerce asker dışında..."

"Bu da senin işin Oğuz. Eminim oraya girmenin bir yolunu bulursun..."

"Peki ya başaramazsak?..."

"O zaman dünya bir nükleer savaşa sürüklenecek. Ve sanırım bazıları bu savaşı istiyor. Bu savaş sayesinde dünyanın nüfusu sıfırlanacak, ama buna hazırlıklı olanlar dünyayı ele geçirmeye çalışacaklar. Bunu başaracaklar da. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmayacak. Biz kurtulsak bile nükleer kirlilik nedeniyle hiçbir yere hareket edemeyeceğiz. Hareket edersek de yok olacağız ya da kanserden öleceğiz."

Oğuz, Karabey, Attila ve Tuğrul'un yüzünde gülümseyen bir ifade yakaladı. Buraya gelirken nasıl bir belanın içine gireceklerini bilerek gelmişlerdi. Oğuz arkadaşlarının kendisine asla hayır demeyeceklerini, bile bile de olsa onunla ölüme gideceklerini biliyordu. Peki ya kendisi? Kendisini suçlu hissediyordu. Çünkü o Rüya'yı bulmak ve onunla mutlu olmak istiyordu. Bu savaşın olmasını istemiyordu. Nükleer bir patlamanın çekirdeğinde var olup kızmamak istemiyordu...

"Wu... Onlarla konuşmalıyım. Bu işi tek başıma yapamam... Peki sen bu süreçte ne yapacaksın?"

Nükleer Darbe

"Ben de Pekin'in nükleer saldırısı başlatmasını engellemeye çalışacağım..."

"Peki anlıyorum. Eğer yardıma ihtiyacımız olursa..."

"Bir komando birliğini helikopterleriyle beraber hazır tutacağım. Hepsi de ölmek üzere istediğin yere istediğin biçimde saldırıya hazır olarak bekleyecekler. Gerekirse onları yem olarak bile kullanabilirsin. Asla çekinme... Dünyanın kurtuluşu senin ellerinde..."

Oğuz başını öne eğdi. Beyni çok hızlı çalışmaya başlamıştı yine. Bölüm 18 ile göz göze geldi. Hepsi de sabırsız gibiydi. Her ne yapılacaksa hiç düşünmeden yapılmalıydı. Ölümün kıyısında uzun düşünmek, iyi sonuç vermiyordu.

Burak Turna

Kapan

20. BÖLÜM

Pentagon yetkilileri gözlerini gökyüzünden alamıyordu. Bu cüretkâr ve cesurca bir saldırıydı. Çin ordusunun bu kadar kesin, net ve doğrudan bir saldırıya kalkışması için aklını kaybetmiş olması gerekiyordu.

"Bu çılgınlığı nasıl durduracağımız konusunda hemen şimdi bir çözüm istiyorum ve bu çözümün birkaç gün içinde uygulanabilir olması gerekiyor."

Kimse başkanı bu kadar sinirli görmemişti. Sinirliden de öte, garip bir duygusalılık hali içerisindeydi. Belki de bu, yaşadığı anları hiç yaşamamış olma isteğinin dışa yansımasıydı.

"Sayın başkan elimizden geleni..."

Savaş bakanı sözünü bitiremeden Başkan ağzından köpükler saçarak bağırды.

"Elinden geleni değil Tanrı'nın belası adam! Hemen çözmeni istiyorum. Bu ülkenin yok olan gururunu kurtaracak bir hareket bekliyorum senden..."

Nükleer Darbe

"Efendim, bu odada yaptığımız savaş planlarını biliyorsunuz. Savaşın gururu yoktur ve biz onu uzun süre önce zaten bir kenara bıraktık."

"Bana bak sen ne demek istiyorsun? Seni hemen savaş bakanlığı görevinden alıyorum..."

Savaş bakanı gözlerindeki şeytani gülümsemeyi gizlemekte zorlanıyordu...

"Sayın bakan, Türklerin bir atasözü vardır. Dereyi geçerken at değiştirilmez derler... Bence bu atasözüne göre hareket etmek iyi olur. Silah sanayi, uluslararası politik destek konularında size yardımcı olabileceğim çok alan var. Bence bir kez daha..."

"Tamam kes sesini." Başkan, genelkurmay başkanının sert bakışları altında kararından çabuk dönerek daha da zor durumda kalmaktan kurtardı kendisini. Bir an acı bir gerçeğin farkına varmıştı. Aslında Amerika bir süredir kendi içinde yönetiliyordu. Başkan olarak emirlerinin pek de anlamı kalmamıştı. Ama bundan kimsenin haberi yoktu. Kendisi bile farkında olmadan devlet sistemi kararlar alıyordu. Bundan rahatsızdı, orada birilerinin neler yapabileceği konusunda kafasında soru işaretleri vardı. Emirleri yerine getiremediğinden beri efendiler de ona ulaşmıyorlardı. Çin'i yok etmesi gerekiyordu, ama bunu başaramamıştı. Bütün planları altüst olmuştu. O aşağılık gölge savaşçılar bir yerlerden çıkıp her şeyi mahvetmişlerdi.

"Sayın Başkan... Artık Çin'e yapılacak Nükleer Darbenin zamanı geldi. Görüyorsunuz başka hiçbir alternatifimiz kalmadı..." Genelkurmay başkanının sesi kaygılı ve kederliydi. Ancak böyle bir kararın alınması gerekiyordu.

Burak Turna

"Bunu yapmak istemiyorum... kendi topraklarımı nükleer silahlarla vurmak istemiyorum."

"Sadece bu değil... Bütün düşman bloku nükleer silahlarla temizlemeliyiz..."

"Nasıl? Sen neden bahsediyorsun?"

"Efendim, teknik olarak savaş bitirecek silahlara sahibiz. Bunları kullanmaktan bahsediyorum. Topraklarımızdaki Çin kuvvetlerinin bulunduğu bazı bölgelere nükleer silahlarla taktik saldırılar düzenlemeyi ve burdan açılacak yarıklardan sokacağımız stratejik hava indirme kolordumuzla tüm düşman unsurları temizlemeyi öneriyorum."

"Asker sen neden bahsettiğinin farkında mısın? Bu kıyamet senaryosu..."

"Efendim, bu konuda haklısınız... Bir asker olarak eğer ülkeyi kurtaracak olan kıyametse, onu da karşılamaya hazırım."

Başkan irkilmmişti. Bu adam savaşın başında bu kadar saldırgan değildi, diye düşündü. Savaş uzadıkça bir şeyler değişmişti. Nükleer silahların savaşçıların bilinçaltında yarattığı güç kirlenmesi nedeniyle onları çektiğini düşünüyordu. O gücü kullanmak istiyorlardı. Bunu yapmak için can atıyor olmalıydılar. Bir kez daha bu duygudan irkildi... ama... ama kendini efendilere affettirmeliydi.

Diğer generaller ve bakanlar, Başkan'ı izlerken aslında ne karar vereceğini biliyorlardı. Hatta bundan emindiler. Çünkü kararlar çoktan verilmişti. Birileri matematiği hazırlamıştı.

"Bu hayatımın en zor anı... Her karan verebilirdim, verdim de... Ama kendi ülkemizi nükleer silahla vurmak..."

Nükleer Darbe

"Başkan, kesinlikle sizi temin ederim ki bu bilinmeyecek... Çin'in bizi nükleer silahla vurduğunu düşünecekler... Ve bu sonuza kadar gizli olarak kalacak..."

Başkan köşeye sıkıştığını düşündü ama bunu belli etmedi. Sanki karşıdaki insanlarda bir karar birliği oluşmuş gibi görünüyordu. Kendisi efendilerin etkisinde olduğu için mi acaba onların yanında hissetmiyordu kendisini.

"Tamam onaylıyorum... Nükleer saldırı emri verilmiştir. Tüm nükleer silahlar hazırlansın. Gereken çalışmayı yapın. Ne zaman saldırıyı başlatırsınız?"

"Bir hafta bize yetecektir... Tam bir hafta sonra dünya bize saldırı yapmanın ne demek olduğunu öğrenecek..."

21.BÖLÜM

Hamdi Hoca ve Rüya, İlyas'ı taşımakta zorlanıyorlardı. Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ kendine gelememişti. Hamdi Hoca sürekli arkasına dönüp takip edilip edilmediğine bakıyordu. Bütün bu olaylara ve adam öldürdüğüne hâlâ inanamıyordu. Ama sonunda oradan kaçmışlardı.

Az ileride bir kasabanın ışıkları görünüyordu. En azından bir süre için saklanıp İlyas'ın kendisine gelmesini bekleyebilirlerdi.

Birkaç yüz metre ötede yeni çitlerle çevrili bir ev vardı, tki katlı lüks bir evdi ama kimse yaşamıyormuş gibi görünmüyordu. Evin sadece üst katında ışık yanıyordu. Zayıf ölü bir ışık.

Oraya gitmekten başka çareleri yoktu. Evin çitlerini aşip kapısına geldiler. Çevreye kulakları sağır eden sinir bozucu bir sessizlik hâkimdi. Kapıya önce yumuşak yumuşak sonra sert darbelerle vurmaya başladılar.

Kapı sert bir şekilde açıldı. Karşılarına uzun boylu, ince yapılı, yuvarlak gözlükleri olan dökülmüş beyaz saçlarıyla yaşlı bir adam

Nükleer Darbe

çıkmişti. Yaşına rağmen ayakta dimdik durabiliyordu ve kapısına gelen davetsiz misafirlerin görüntüsünden pek hoşlandığı söylenemezdi.

"Kimsiniz siz, bu saatte neden beni rahatsız ediyorsunuz?"

"Yardıma ihtiyacımız var... Lütfen..."

Adam gözlüklerinin arkasından sert bakışlarla gelenleri süzdü. Rüya'yı görünce şaşırdı. Bu güzel kızın yanlarında ne işi olabildi. Ayrıca hiçbiri de çok tehlikeli görünmüyorlardı.

"Fazla kalamazsınız ve eğer yasadışı bir şey yaptıysanız sizi asla korumayacağımı bilmenizi isterim..."

"Sağ olun..."

İçeri girdiler. Antreyi geçince küçük bir salona vardılar. Şömine yanıyordu. Aslında hava soğuk değildi. Şöminenin yanında bazı kâğıtlar vardı. Adam kâğıtları yakıyor olmalıydı.

Hamdi Hoca, İlyas'ı kanepeye yatırdı. Adam hâlâ saykılıyordu. Rüya, İlyas'ın yanına oturup gözkapaklarını kaldırdı. Gözleri ışığa tepki veriyordu.

"Daha iyiye gidiyor..."

Hamdi Hoca, Rüya'ya bakıp gülümsedi.

"Tabi ki iyileşecek..."

"Evet... Artık ev sahibine bir açıklama yapsanız iyi olur. Burda yaralı bir adam var ve sizler yabancısınız... ne o yoksa terörist falan mısınız?"

"Bakın... Bizi uzun süredir bir evde zorla tutuyorlardı. Bu adamlar bir çeşit şeytan tarikatı gibiler... Dünyayı nükleer bir savaşa sürüklemek istiyorlar..."

Burak Turna

"Bu saçmalık... Dünya savaşının içindeyiz ve topraklarımızı Çinliler istila etmişken nükleer silahın kullanılacağını pek zannetmiyorum."

"Bu adamların nasıl insanlar olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok. Kasabanın içindeki büyük malikânede yaşıyorlar..."

"O malikâne mi? Saçmalamayın, orda sadece zavallı yaşlı ve zengin bir adam yaşıyor. Arada sırada gelen ziyaretçiler dışında kimsesi de yoktur."

"Komşularını kandırdığı ortada. O adamın nasıl biri olduğuna inanamazsınız. Bodrum katında işkence odaları ve özel işkencecileri var. Hemen polisi aramalıyım. Bize yardım etmeleri gerekiyor..."

"Buna gerçekten emin misiniz?"

"Başka sizi nasıl inandırabilirim ki?"

"Biraz bekleyin lütfen..."

Yaşlı adam yavaş adımlarla içeriye gitti. Hamdi Hoca ve Rüya birbirlerine baktılar. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Adamın davranışlarında bir gariplik vardı. Onları dostça karşılamıştı ama... Ya casusla veya o da onlardan biriye...

Saniyeler geçmek bilmiyordu. En sonunda adam holde belirdi. Üzerinde siyahı alacalı gibi duran bir kıyafet vardı. Bu adam az önceki yaşlı adama hiç benzemiyordu.

"Bakın... Beni anlamanızı beklemiyorum. Yabancı olduğunuz her halinizden belli. Ben de bu adamı çok uzun zamandır izliyorum. Neden dersenez... Ben Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nde uzun yıllar paralı askerlik yaptım. Ve şunu gördüm. Aslında Amerikalı-

Nükleer Darbe

lar esir alınmış bir millet. Birtakım akıldışı düşüncelere saplanmış insanlar, benim insanlarımı kandırıyor."

"Bu konudaki görüşlerinize saygı duyuyorum. Açıkçası benim sizin iç politikanızla ilgili söyleyebileceğim bir şey yok. Tek bildiğim, her şeyin İlyas'ı tanıma ile ilgili olduğu. O bu kötülükleri sezdii ve birileri de bunu anladı. O ilk başından beri ölümle pençeleşiyordu."

"Tahmin edebiliyorum. Her ne kadar ruhsal dünya ile aram çok iyi değilse de, bu garip adamların bazı ruhsal güçlerle hareket ettiklerini anlayabiliyorum. Yoksa sıradan insanlar üzerinde bu kadar baskı kuramazlardı."

"Peki siz kimsiniz, ne yapmak istiyorsunuz?"

"Ben çok uzun yıllar Klux Klan'ın bu bölgedeki şefiydim. Garip, o zamanlar kendimi vatansever olarak görüyordum. İnsanlar arasında ayrımcılık yaparak ülkeme yararlı olduğumu sanıyordum. Sonra bir gün her şeyi anladım. Birileri bu ülkenin gücünü dışarıya doğru kullanırken, içeriye doğru da kullanmayı akıl etmişti ve bunu acımasızca yapıyordu."

Hamdi Hoca ve Rüya, adama bakakaldı. Bu sırada İlyas'ın inlemeleriyle kendilerine geldiler. İlyas gözlerini yarı açmış, etrafında olup bitenleri anlamaya çalışıyordu. Yaşlı adam, bir bardağa sıcak bir sıvı doldurdu. Kokusu nane yaprağıyla zencefil karışımı bir şeydi. İlyas'ın burnuna yaklaştınca, İlyas yüzünü buruşturdu, biraz zorlamayla ağzından birkaç damla immeyi başardılar.

Biraz sonra İlyas iyice kendine gelmiş ve belli belirsiz birkaç kelime konuşmaya başlamıştı. Daha çok yaşadığı travmanın etki-

Burak Turna

siyle, hücrede yaşadığı hayallerden bahsediyordu. Anlamsız, birbirinden kopuk cümleler...

İsminin Dave Crocket olduğunu öğrendikleri adamla derin bir konuşmaya dalan Hamdi Hoca, gözücuyla Rüya'yı takip ediyordu. İlyas'la çok yakından ilgileniyordu ve onun bu yakın ilgi nedeniyle kısa süre sonra kendine geleceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Dave, seninle birlikte gelmeyi çok istiyorum ama arkadaşları-mı yalnız bırakmaktan da çekmiyorum."

"Haklısın Hamdi Hoca, ama orayı sen biliyorsun ve o adamlarla mücadele edip ellerinden kurtulabildin. Eğer bana yardım edersen o kötülük yuvasını basıp yok edebiliriz."

"Bunu yapabileceğimize gerçekten inanıyor musun? Çok güç-lüler. Çok fazla silahları var..."

"Onların gerçek gücü senin bu düşüncelerin. Kendilerini güçlü gösteriyorlar ama, aslında hiç de güçlü değiller. Bunu sen ispatladın. O kaleden kurtuldun, hem de kendi adamlarını öldürerek."

"Evet... aslında doğru söylüyorsunuz ama Rüya ve İlyas... Onlar bana emanet. Bensiz hayatta kalamazlar..."

"Hamdi Hoca, artık savaş zamanı. Burda dinlerin savaşından değil, insanla şeytanın savaşından bahsediyoruz. Benim çilginlikla-rımın karşılığını ödeme zamanım geldi. Ve ne gariptir ki yapmak istediğim şey için bana yardım edecek tek insan, bu gece, her şeye hazır olduğum bir anda benim evime geldi. Bu nasıl bir tesadüf ki..."

Sıcak İngiliz çayını yudumlarken Hamdi Hoca bir süre düşün-dü. Bu çay biraz kekremsiydi. Hamdi Hoca, Türk çayı ile karıştırıl-mış Seylan çayını severdi.

Nükleer Darbe

"Peki, kabul ediyorum. Köyümden çıktığımdan beri hep hayal âleminde gibiyim. Bu nasıl olur, köyde imamlık yapan bir insan na-sıl olur da burda dünyayı yok etmeye çalışan insanların karşısına çıkabilir."

"Bunun cevabını biliyorsunuz..."

"Bilmez miyim. Allah'ın hikmeti sorgulanmaz. Ne yapmam gerektiğini söyle bana."

Dave Crocket başını salladı. Ayağa kalkıp duvara monte edil-miş eski bir dolabın kilittli kapaklarını açtı. Dolabın içi silah doluy-du. Hamdi Hoca ağzı açık bakakaldı.

"Hadi, Hamdi... O silahlardan taşıyabildiğin kadarını al."

"Tamam..."

Hoca bir tabanca, bir kalaşnikof ve bir de pompalı tüfek aldı. Üzerine giydiği avcı yeleşinin cebine de bolca fişek ve şarjör koy-du.

"Bu kadcarcık mı?" Dave gülüyordu.

"Eh, yaşlanırken fazla spor yapmadık. İşte olacağı buydu. Bir gün farkında olmadan dünyayı kurtaracağımı bilseydim, o zaman gençliğimden itibaren spor yapmayı hiç bırakmazdım."

Dave gülümseyerek silahları üzerine geçirmeye başladı. En son aldığı roketatarla tam anlamıyla cephaneliğe dönüşmüştü.

"Dave sadece iki kişi miyiz?"

"Evet Hamdi. Sadece iki kişiyiz... Ama merak etme. Onlara öyle bir darbe vuracağız ki neye uğradıklarını şaşıracaklar."

Hamdi Hoca yan odaya geçip İlyas'ın yanına geldi. İlyas güç-lükle başını doğrultmuş etrafına bakmıyordu.

"İlyas, İlyas, nasılsın?"

Burak Turna

"İyi... iyiyim hocam, ne oldu bana. Hiçbir şey hatırlamıyorum..."

"Evladım eğer hiçbir şey hatırlamıyorsan, o zaman şanslısın demektir. Eğer hatırlasaydın, bu kadar iyi görünmezdin."

İlyas bitkin bir tavırla gülümsedi.

"Biz Dave ile beraber o şeytan yuvasını havaya uçurmaya gideceğiz. Eğer bunu başarabilirsek, belki o zaman bir şeyler yoluna girmeye başlar."

Hamdi Hoca'nın söyledikleri İlyas için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sadece gözlerini kapatıp başını yastığa koydu.

Nükleer Darbe

22. BÖLÜM

Amerikan Ulusal Muhafız Birliği uzun süredir dört kasabanın çevrelediği bir tepeyi savunmakla meşguldü. Çinli komando birlikleri bir tatbikat sırasında onlara saldırmıştı ve tatbikat hazırlıkları bir anda gerçek savaşa dönüşmüştü. Ancak Amerikan birliği şanslıydı. Çünkü gerçekçi bir savaş simülasyonu ve tam anlamıyla gerilla tipi bir savunma hattı oluşturdıkları anda Amerikan topraklarına saldırı başlamıştı.

Birlik komutanı Albay Casey sekiz yüz kişilik muhafız alayını Afganistan'da yaptığı gibi kayaların içine siper alıp gömmüştü. General Wu'ya sürekli olarak bu Amerikan birliğinin beklenenin üzerinde direniş gösterdiği yönünde raporlar gidiyordu.

Albay Casey rütbelerini çıkartmış ve sıradan bir asker gibi sa-vaşıyordu. Amerikan askerleri çok içindeydi. Hollywood filmlerinin etkisiyle büyümüş olan askerler, akıllarına bir gün ülkelerinin işgal edilebileceğini getirmemişlerdi hiç. Bu tür işgal haberleri te-

Burak Turna

levizyon ekranlarında görmeye alıştıkları ayrıntılardan başka bir şey ifade etmiyordu onlara.

Casey sipderin sipere geçip askerleri kontrol ediyordu. Onların motivasyonu önemliydi. Askerlerin hepsi de korkmuştu. Yardım istekleri cevapsız kalıyordu. Ne hava desteği ne de başka bir şey. Kimse dile getirmek istemese de, Pentagon'un bu direnme ceplerinden umudu kestiği her şekilde belli oluyordu.

Casey tepeyi merkez olarak almış ve etrafındaki dört kasabanın dış çeperine yerleştirdiği askerleri sürekli hareket halinde tutup kayıp vermeden savunmasını sürdürmeye çalışıyordu.

Umut gitgide azalıyordu. Binlerce Çinli komandonun toplandığı bir bölgedeydiler. Bu kasabaların ve tepelerin ele geçirilmesi gerekiyordu. Çin kuvvetleri yeterince silah ve asker toplandıktan sonra ölüm kalım savaşına gireceklerdi. Casey bunu anlamıştı. Bu bölgeyi teslim edip etmemesinin önemi yoktu. Mutlaka öleceklerdi. O zaman savaşalım, diye düşünüyordu.

"Komutanım... Havan pozisyonları belirledik. Topçu desteği olsaydı onları mihlayabilirdik.»"

"Haklısın asker, ama karşımızdakiler bize neyin yardımcı olup neyin olmayacağını çok iyi biliyor."

"Efendim, sayıları çok fazla. Ne yapabiliriz bilmiyorum. Umarım birileri yardıma gelir. Yoksa durum çok kötü. Kasabada kalmış olanlardan elli silahlı adam da bize katıldı, ama pek çok açık nokta var. Tüm çevre sarılmış durumda. Ve çok geçmeden sızmalar gerçekleşecektir."

Onbaşı bunları söylerken Çin havan pozisyonları ateş kusmaya başladı. Önce ısıklı sesleri duyuldu. Arka arkaya açıklık alana mermiler düşüp etrafa metal parçalan saçılıyordu. Bunlar hedef

Nükleer Darbe

belirleme ateşleriydi. Çinliler şimdi tam olarak havanları nasıl ateşleyeceklerini çok iyi biliyorlardı.

O sırada ikinci ateş dalgası başladı. Çin havanları yağmur gibi Amerikan askerlerinin üzerine yağıyordu. Amerikan askerleri metal bir fırtınanın içinde kalmış gibi teker teker vuruluyorlardı.

Albay Casey çaresizlik içindeydi. Kulaklarına dolan genç askerlerin bağırışlarına dayanamıyordu. Havan ateşi sürerken makineli tüfeklerin, keskin nişancıların darbeli atışlarının sesleri duyulmaya başladı.

En öndeki iki kasabadan dumanlar yükselmeye başlamıştı. Kasabadaki askerler son hızla orayı boşaltmaya başlamışlardı. Diğer iki kasabada ise çok fazla kayıp vardı.

Tepeye doğru çekilen askerleri taşıyan kamyonlardan bir tanesi uzaklardan süzülüp gelen bir duman kümesinin çarpmasıyla patladı ve takla atarak yoldan çıktı. Bu bir tanksavar füzesiydi. Büyük bir ihtimalle kamyonun içindeki askerlerin hepsi ölmüştü.

"Kasabalardaki askerler hemen tepeye çekilsinler, bu adamlar hiç yaklaşmadan hepimizi temizleyecekler."

"Peki efendim, ama bu bir işe yaramayacak. Silahlarımız bir işe yaramıyor."

"Çabuk ol, tepeye çekilmeliyiz..."

Bu sırada Çin komandoları, Amerikan askerlerinin çekilmeye başlamasını fırsat bilerek kasabalara girdi. Geride kalan askerlerle göğüs göğüse, boğaz boğaza savaşlar oluyordu.

Casey dürbünle bakarken bir evin arkasından kaçarak uzaklaşan bir asker gördü. Asker birden sendeleyerek yere düştü. Ama

Burak Turna

ölmemişti. Bacağından vurulmuş olmalıydı. Çinli askerlerin onu yakaladığını fark etti. Genç asker elini kaldırmış, bir şey yapmalarını istiyordu. Ama Çinli asker elindeki bıçağı defalarca indirip sonra yine kaldırdı. Elindeki bıçaktan çok kılıca benziyordu. Sahne kırmızıya boyandığı anda Casey daha fazla bakamadı. Bunu yargılamıyordu. Zamanında bir gecede yüz binlerce Japonu yakmışlardı, on binlerce Arabi parçalamışlardı, birlerinin bunu kendilerine yapabileceklerini hiç düşünmemişlerdi.

"Tepede yeni siperler hazırlayın. Bu kadar hızlı olabileceğini düşünmemiştim. Askerlerimiz hiç tutunamıyorlar. Neden böyle?"

"Komutanım, Çinliler çok sert bir saldırı yapıyorlar. Aynı anda her yerden ateş edip kendileri de o ateş yağmuru içine karışıyorlar. Kafamızı kaldırmamız bile mümkün olmuyor."

Casey tüfeği ile nişan aldı. Kaçan bazı Amerikan askerlerinin peşinde Çin askerleri vardı, onlara ateş etti. Üç Çinlinin yere düştüğünü görünce rahatladı.

Çin askerleri megafonlarla sürekli teslim ol çağrıları yapıyorlardı. Aynı anda ateş ediliyordu. Tam anlamıyla kıyameti andırıyordu... Ya da kıyametin başlangıcı...

Karşı tarafta Çinli subaylar saldırıyı en az kayıpla bitirmeye çalışıyorlardı. Ateş üstünlüğü onlardaydı. Amerikalılar direnemiyordu ve kısa süre sonra tepe düşecekti, ama her asker önemliydi. Bir an önce komuta kademesini ortadan kaldırmalıydılar. Çinli askeri istihbarat subayları, Amerikalıların telsiz konuşmalarını dinleyip komutanları belirlemeye çalışıyorlardı. Bu çok uzun sürmedi.

Oğuz ve arkadaşları yanındaki iki Çinli subayla, çatışma bölgesine gelmişlerdi. Uzaktan gördükleri sahne kanlarının kaynama-

Nükleer Darbe

sına neden oldu. Çok uzun bir aradan sonra silah seslerini yakından duyuyorlardı. Oğuz neden heyecanlanıyorum ve neden seviyorum bu ortamı, diye düşündü. Yoksa ben psikopat mıyım?

Çinli subaylar, ekiptekilere beklemesini söyledi. Hemen koşarak bir çadıra girdiler. Alalecele kurulmuş bir çadırdı.

"Oğuz bizi çatışmanın ortasına getirdiler. Baksana, havan mermileri yağıyor karşı tarafa. Amerikalılar bir hayli zor durumdalar," dedi Attila.

Oğuz etrafa baktı. Yerde yatan insanlara acıdı. Ne kadar çok ölen olmuştu. Bu kadar küçük bir alan içinde bu kadar çok acı. Ama dünyanın geri kalanı bundan habersizdi. Herkes kendi derdi ile uğraşıyordu ve burada ölecek olanlara kimse yardım edemeyecekti.

Üçüncü Dünya Savaşı insanlığın trajedisine dönüşüyordu.

Çinli subay, Oğuz'un yanına geldi.

"Burda biraz beklememiz gerekiyor. Bu bölge temizlenirse, daha rahat karşıya geçeriz. Yoksa güvenliğiniz açısından tehlikeli olur. Subaylara durum bildirildi. İş bitirmek için hızlı hareket edecekler."

"Ne yapmayı planlıyorlar?"

"Bu bölgede asker sayısı az. Komutanlarını ortadan kaldırıp herkesin teslim olmasını sağlayacaklar. Sadece tek bir komutanları var ve ondan emir alıyorlar. Deneyimsiz askerler oldukları için o öldüğü anda teslim olacaklardır sanıyorum."

"Savunmanın sıklon merkezi neresi?"

"Şu karşıdaki tepeler. Bu kasaba ele geçirildi. Ancak tepenin eteklerindeki diğer kasabalar hâlâ direnmiyor. Kısa süre sonra sadece tepe kalacak."

Burak Turna

Oğuz tepeye baktı. Gözlerindeki keskin bakış herkesin kanını donduruyordu. Bölüm 18'deki diğer elemanlar ilk başından beri ondan korkuyorlardı ve bu garip adamın bazen tam da insan olmadığını düşünüyorlardı.

"Bana keskin bir nişancı tüfeği ve bir tabanca verin..."

Çinli subay şaşırıyordu. Bölüm 18 de...

"Ne yapacaksın Oğuz?" diye sordu Karabey.

"Boş verin, zaman daralıyor. Bu yolun hemen açılması gerekiyor..."

"Peki efendim..." Çinli subayın Oğuz'a olan hayranlığı artıyordu. Ondaki savaşçı ruh, wushu ustalarını andırıyordu.

"Bir tek adam var. Hedef o. Ve zaman yok. Anladınız mı şimdi."

"Anladık. O zaman biz de geliyoruz."

"Peki ama uzaktan takip edin. Çok yaklaşmayı düşünmüyorum."

Çinli subay 1500 metre menzilli sağlam bir tüfek getirdi. Oğuz tüfeğin mermilerini kontrol etti. Beş atış hakkı vardı ve bu gereğinden bile fazlaydı. Tabancayı beline takıp yürümeye başladı. Bölüm 18 de kendi silah yüklerini hazırlayıp onu takip etmeye başladılar.

Kasabanın içinden geçerken etrafa dikkatle bakıyorlardı. Manzara hiç de iç açıcı değildi. Savaşın nelere mal olduğunu bir kez daha gördüler. Yanan evlerden çıkmaya çalışırken pencereye takılıp kül olmuş insanlar...

Kasabadan çıktılar. Önlerinde geniş bir çayırılık, ileride de o tepe vardı. Mermilerin etrafta vızıldadığını duyuyorlardı. Kasaba, larla tepe arasındaki alan karışıktı. Kaçanlar vardı. Zaman zaman havan mermileri düşüyordu. Bölüm 18 kasabanın çıkışında durdu. Oğuz'u bu mesafeden koruyabilirlerdi. Otomatik tüfeklerine takılı

Nükleer Darbe

olan dürbünlerden etrafı gözetlemeye başladılar. Ateş etmeden Oğuz'a tehdit oluşturabilecek olanları seçmeye çalışıyorlardı.

Oğuz tepeye doğru yürüdü. Ona doğru koşmakta olan Amerikalı askerler ateş etmediler. Göz göze geldikleri anda bile öylece koşup geçtiler. Oğuz gözlerindeki korkuyu görmüştü. Felç olmuş gibiydiler. İyi ki bunların deniz piyadeleri var, yoksa onlarla savaşmak zevk olmazdı, diye düşündü.

Burnuna toz ve barut kokusunun karışımı bir şey geliyordu. Uyarıcı bir kokuydu bu onun için. Her saniye daha da hissizleşiyordu. Duyuları keskinleşiyor ve avını yakalamaya hazırlanan bir kaplana dönüşüyordu.

Tepeye oldukça yakınlaşmıştı. Ona hâlâ ateş eden olmamıştı. Etraflarındaki insanların olayın seyrini değiştirecek olan insanın çevresinde dolanıp da onu fark etmemeleri, onları sıradan kılıyor olmalıydı.

Keskin nişancı tüfeğinin dürbününden tepeye bakmaya başladı. Şimdi durum daha tehlikeli olmuştu. Tepeye doğru dönmüş bir namlu herkesin dikkatini çekebilirdi.

Oğuz ise hiçbir şey olmamış, sanki bir savaşın içinde değillermiş gibi davranıyordu. Dürbünde gördüğü Amerikan askerlerine acıyarak baktı. İstese onlardan birisini vurabilirdi, ama bir profesyonel olarak amacı düşündü bütün ölümlere karşıydı.

Birkaç dakika arandıktan sonra avını buldu. Ve sonra aniden durdu. Neden durduğunu bilmiyordu. Onu ayıran hiçbir özellik yoktu. Diğerlerinden farklı görünmüyordu, ama avcı hisleri avını yakaladığı hissini uyandırmıştı. O gerçek bir avcıydı şimdi.

Nişangâhı üzerinde sabitledi. Ayakta ateş edecekti. Bu zor bir atıştı.

Burak Turna

Albay Casey garip bir hisle aniden durakladı. Neden bunu yaptığını bilmiyordu. Etrafa bakmaya başladı. Kasabalara sonra da gökyüzüne baktı. Oğuz da bu durumu görüyor ve onun gerçek bir savaşı olduğunu anlıyordu. Gerçek savaşçılar kendilerine doğru bir namlu ya da silah döndüğünde bunu hissedirdi.

Oğuz, ona kadar saydı durdu. Bunu sık yapmazdı. Tetiğe bastı. Çin malı silahtan çıkan mermi Albay Casey'in çelik yeleğinin hemen üzerinden boğazına saplandı ve neredeyse başını koparıyordu.

Etrafındaki askerlerden bağırıtılar yükseldi. Herkes kendini kaybetmiş gibi komutanlarının üzerine kapandı. Ağlayanlar vardı. Ona çok güveniyordu.

Oğuz dönüp kasabaya doğru yürümeye başladı. Neden bilmiyordu, ama öldürme konusundaki duyguları gittikçe kötüleşiyordu artık. Ölüm kavramından uzaklaştığını hissetti.

Kasaba sınırlarına girdiğinde arkadaşları gelip omzuna vurdu. Oğuz fazla bir şey konuşmamıştı. Kendilerini taşıyan araca doğru yürüdü. Çinli subaylar onun önünde eğilir wushu selamı verdiler. Hayatlarında ilk kez böyle bir savaşı görüyorlardı.

Oğuz aracın içine girip oturdu. Düşüncelerine öylesine derin odaklanmıştı ki, bütün enerjisi yitip gitmiş gibiydi. Belki de yaklaşık kötülük alıyordu enerjisini. Kötülükle karşılaştığında hep derin bir acı duyardı ve o acı yavaş yavaş damarlarına girip içini kemirmeye başlamıştı.

Çinli subaylar geldi.

"Efendim... Amerikan askerleri teslim olmaya başladılar. Gruplar halinde çatışmayı bırakıyorlar."

Nükleer Darbe

Oğuz başını salladı. Çinli subay da minnettarlık gösteren bir saygıyla başını eğdi.

Birkaç saat sonra yola çıkmışlardı. Herkes suskundu. Artık önlerinde engel yoktu. Amerikan'ın bu bölgelerinde çatışma olmu-yordu, ama Çinli komando birlikleri bu bölgelere gelip pusı kuruyor ve sonra tekrar çekiliyorlardı. Böylece Amerikan kuvvetlerinin bir cephe kurmasının da önüne geçilmiş oluyordu.

"Efendim, bir saat sonra sizden ayrılacağız. O andan itibaren sizinle telsiz teması kuracağız. Eğer zor duruma düşerseniz, bizi arayacaksınız ve helikopterlerle geleceğiz. Ve ne olursa olsun sizi bulduğunuz durumdan kurtaracak bir güçle çatışmaya dahil olacağız. Böylece siz de göreve devam edebileceksiniz."

"Anlıyoruz... Birazdan yalnızız yani... Umarım sizi çağırmadan bu işi hallederiz. Belki de bu işi başarmak için bir gölge savaşçısına dönmek zorundayız."

"Efendim, sizi o meydanda gördüm. Aslında sizi göremiyordum. Yani sizinle savaşmak zorunda kalsaydım herhalde size bak-ma fırsatı bile bulamadan beni temizlemiş olurdunuz."

"Her savaşı diğeri kadar değerlidir. Ve her savaşı eşittir. Her savaşı korkar. Sonuç ise önemli değildir."

Çinli askerle dikiz aynasında göz göze geldiler. Oğuz kendi enerjisinden o askere verdi. Onun da gözleri parlıyordu şimdi.

23. BÖLÜM

Yüzbaşı Kenan neredeyse yaralanıyordu. Avrupa alevler içindeydi. Rus ordusunun karşısında hiçbir Avrupa birliği tutunamıyordu. General Seferov ve Hakan Paşa, son durum hakkında konuşmak üzere karargâhtaydılar. Bir Fransız kasabasını ele geçirmişler ve o kasabanın en güzel evini karargâha çevirmişlerdi.

General Seferov çok endişeliydi. Savaşı kazanıyor gibi görünüyorlardı. Ama bu, durumu daha da kompleks hale getiriyordu. Karadaki çatışmalarda, Avrupa askeri kuvvetleri hemen yeniliyordu. Çünkü Avrupa orduları, uzun süredir bu tür bir savaşla karşılaşmayacaklarını düşünerek organize olmuşlardı. Hepsı profesyonel küçük ve etkili ordulardı. Ama masif bir saldırıya karşı hiçbir şey yapamazlardı. Bir tek şey dışında... Nükleer silahlar...

"General Seferov, Fransız ordusunun en iyi tank birliğini çok kolay ortadan kaldırdınız. Bu askeri başarınızı tebrik etmeliyim..."

"Sağ ol Hakan Paşa... Sizin tanksavar birliğiniz de bize milanlarıyla destek vererek önemli bir katkıda bulundu."

"Rica ederim. Ama Rus tanksavarları da işi bitirici etkiyi yapıyor."

"Evet, bizim kornetler sayesinde nerdeyse tank kullanmadan büyük çatışmayı kazandık."

"Ama aklıma takılan bir şeyler var. Fransızlar, ne onlara yardıma gelen İngiliz güçleri... ne de Hollanda özel kuvvetlen. Çok yetersizdiler. Peki ne olacak, bütün Avrupa'yı bu şekilde ele mi geçireceğiz?"

General Seferov oturduğu yerden kalkıp haritanın önüne gitti. Rus kuvvetlerini ve Türk stratejik tümenini belirten ışıldaklar kaplamıştı her yeri. Fransız ordusunun hatları delinmişti ve yan cephelerden herhangi bir harekât da görünmüyordu.

"Hakan Paşa, uydulardan aldığımız istihbarat değerlendirmeleri, konvansiyonel savaş güçlerimizin hiç savunma görmeden ilerleyebileceğini söylüyor. Hatta Strasbourg şehri bile boşaltılıyor."

"Bu çok garip."

"Evet. Ama istihbaratçılar, Avrupalıların nükleer silah kullanacağını düşünüyor. Yani bizim kuvvetlerimiz bir gecede imha edilebilir."

"Ama bu bildiğimiz anlamda Avrupa medeniyetinin sonu demek."

"Evet, üstelik Rusya da buna karşılık olarak başkentleri yok edecek. Diğer şehirlere dokunmayacağız ve saldırı sonrasında yardım göndereceğiz..."

"Peki Rusya sağ çıkacak mı?"

"Rusya kesin ve öldürücü darbeyi vuracak. Amerika, Avrupa'yı savunmayacak. Belki bizde bir iki nükleer füze yeriz ama iki şehrin yok olmasına katlanabiliriz sanıyorum..."

Burak Turna

"Allah'ım, bu nasıl korkunç bir son."

"Bu, ne yazık ki dehşetin matematiği."

"Bunu durdurmanın bir yolu yok mu?"

"Eninde sonunda bu olacaktı. Bu kadar nükleer silah kullanılmamak üzere üretilmedi. Birileri bunların kullanılacağını tahmin ediyor olmalıydı."

"Bunu nasıl durdurabiliriz?"

"Hakan Paşa, bunun bir yolu yok..."

Yüzbaşı Kenan ve Er Murat, uzaktaki şehri gözlüyorlardı. İnsanlar yollara düşmüştü. Kenti terk ediyorlardı. Türk askerleri yüzleri simsiyah halde bu acıklı tabloyu izliyordu.

Rus birliklerinin bulunduğu bölgede birden geri hatlarda büyük bir patlama meydana geldi. Sanki büyük bir benzin tankeri havaya uçmuş gibiydi. Geriye dönüp baktılar.

Bir süre sonra telsizlerden bağırışmalar ve çığlıklar duyulmaya başlandı.

"Komutanım, hatların gerisine sızışlar. Şiddetli bir çatışma çıkmış..."

"Hemen toparlanın. Biz en ön hattayız."

Yüzbaşı Kenan sözlerini tamamlamadan mermi yağmuru başladı. Bir anda etraftaki Türk askerleri **vorulmuştu**.

"Yere yatın!"

Makineli tüfekten çıkan mermiler her yana dağılıyordu. Ateşin nereden geldiğine baktılar. Türk siperlerinin hemen arkasındaydı. Sanki yerden bitmişlerdi.

"Murat! Dikkat et. Kendini koni."

"Komutanım, çok fazla ateş ediyorlar. Kalabalıklar."

Nükleer Darbe

"Ateş edin, karşılık verin!"

Türk askerleri yaralıları siperin diğer tarafına taşıdılar. Teknik olarak Strasbourg kentini arkalarına almışlardı. Kendilerine ateş eden askerlere karşılık verdiler. Siperler arası uçan kıvılcımlar düştükleri yerde patlıyordu. Her tür mühimmat kullanılıyordu.

"Komutanım, telsizden bilgi geçti. Bunlar Avusturya Özel Kuvvet Taburu, yaklaşık beş yüz kişiler..."

"Allah'ın belaları... Dikkatli olun, bunlar Avusturya ordusunun en etkin kuvveti. Buraya kadar girip intihar saldırısı yaptıklarına göre büyük kayıp verdirme amacındalar..."

"Öyle komutanım..."

Avusturyalı komandolar tanksavar ateşi açtı. Çalılar arasında patlayan bir alev yumağının içinden çıkan HOT füzesi hızla Türk askerlerinin arasına girip patladı. Ölülerin bedenlerinin etrafa dağılmasıyla birlikte Yüzbaşı Kenan da bağırmağa başladı.

Murat koşarak askerlerin yanına döndüğü sırada Avusturyalı komandoların MG-74'leri etrafa yüzlerce mermi saçtığını gördü. Bir anda onlarca asker vurulup yaralandı. Ölümcül bir savaş duygusu ortaya çıkmıştı. Yüzbaşı Kenan eline geçirdiği bir roketatarla nişan aldı. Tam oradaydılar. Sanki toprağa dönmüşlerdi. Roke-tatarı ateşledi. Bir komando timinin hemen yanına düştü roket. Komando timi etrafa saçıldı. Hepsı yaralanmış olmalıydı. Artık savacak durumda değildiler.

"Komutanım, yaralıyım..." Murat'ın sesiydi bu.

Yüzbaşı, onun yanına koştu.

"Murat... Murat... Oğlum hemen geri hatlara çekilmeliyiz..."

Yüzbaşı Kenan sözünü tamamlamamadan Fransızlar tarafından üzerlerine gelen havan mermileri nedeniyle şarapnel yağmuru

Burak Turna

altında kaldılar. Bu düpedüz bir karşı saldırı başlangıcı olmalıydı. Hatlarda gedikler açmaya çalışıyordu Avrupa kuvvetleri...

"Hemen geri çekilmeye başlayın. Bu sefer sert bir saldırı olacak. Türk tümenini en önde geri çekmemiz lazım askerle..."

Sözünü tamamlamamıştı yine. Top mermileri düşmeye başlamıştı. Şeytani bir tıslama çıkarak uzaklardan gelen bir tanksavar füzesinin patlaması beraberinde şiddetli sıcak ve ateş dalgası da getirmişti; o an tahmin edilemeyen yanık yaralan bırakmış olmalıydı.

Yüzbaşı Kenan ayağa kalkıp siperin üzerinden baktı. Fransız hatları da hareketlenmişti. Hemen telsizle ulaşabildiği birimlere haber verdi. Eğer birileri onlara zaman kazandırmazsa Avusturya Özel Kuvvet ile Fransız askerleri arasında sıkışıp kalacaklardı.

Tümen karargâhı çağrıya cevap vermişti. Türk topcusunun mermileri Fransızlarla aralarındaki düz alanı dövmeye başlayınca hareketlilik azalmıştı biraz. Ama Avusturyalı özel kuvvetin keskin nişancıları başını kaldırana ateş ediyordu. Neredeyse bölüğün hepsi yaralı ya da ölmüştü.

Yüzbaşı Kenan bunu o an fark etmişti. Nasıl olur da bütün bölük bir anda kaybedilebilirdi. Aniden sarsıldı. Murat'a baktı. Gözleri yarı kapalıydı. Onu hemen geri hatlara taşımalıydı. Yanına koşup kollarından çekerek uzaklaşmaya başladılar. Avusturyalı komandoların ateşi kulaklarının yanından geçiyordu. Arada kendilerini yere atıp ateş ederek sürünmeye başlıyorlardı.

Rus saldırı helikopterlerini görünce rahatladılar bir an. Yerden ve alçaktan uçarak üzerlerinden geçmişti Kamov'lar... Kulakları dolduran tok bir top sesi duyuldu ve keskin nişancı ateşi bir anda yükselen dumanlar içinde kaldı.

Nükleer Darbe

Yüzbaşı Kenan, Murat'ı da çekerek hızla ilerlemeye başladı. Bir süre sonra artık menzil dışındaydılar. Ama daha yollar vardı. Yüzbaşı savaşın enerjisinin değiştiğini hissediyordu. Bu ani karşı saldırının nedeni olmalıydı. Onları oyalamaya çalışıyordu Avrupa kuvvetleri. Ne yapmaya çalıştıkları belli değildi...

Türk tümen karargâhına karışık bilgiler geliyordu. **General**, sürekli Rus Genelkurmay'ı ile irtibat halindeydi. Gelen raporları hemen Türk Genelkurmayına aktarıyordu. Yapılan analizler, Avrupa kuvvetlerinin tüm cephelerde karşı saldırıya geçtiğini ve ellerinden geldiğince Rus birliklerini geri püskürtmeye çalıştığını gösteriyordu.

Bu strateji iki açıdan mantıksızdı. Karşı saldırı çok zayıftı. Taktik açıdan yetersizdi. Yani hiçbir üstünlük sağlamıyor sadece bir miktar toprak kazanılmış oluyordu. Ve bunun için verilen kayıplar olağanüstüydü.

Hakan Paşa, karargâhta yalnızdı. İçeriye giren subay, ön cepheden yaralı bir Türk yüzbaşısının geldiğini söyledi. Hakan Paşa, hemen içeri almasını istedi.

Yüzbaşı Kenan içeriye girdi. Her yanında ufak tefek yaralar vardı. Üniforması kandan tanınmayacak duruma gelmişti ama durumu iyiydi.

Yaralı haline rağmen dimdik selamını verdi. Hakan Paşa da onu selamladı.

"Komutanım... İleri saflarda durum kritik. Öncü bölüğüm tamamen vuruldu. Yaralı ya da şehitler..."

"Biliyorum yüzbaşı, bunlar savaşta olan şeyler ne yazık ki... Ve bu büyük bir savaş..."

Burak Turna

"Komutanım, şey dikkatimi çekti."

"Nedir oğlum?"

"Adamlar çok az kazanç için büyük kayıp veriyorlar."

"Evet, ben de harita üzerinde onu çalışıyordum. Neden bunu yaptıklarını anlamaya çalışıyorum."

"Bu yaptıkları askeri mantık açısından tamamen hata bence. Burda askeri mantığın da ötesinde bir şey var efendim. Bunu anlayabiliyorum..."

"Asker gözlemlerini hemen anlat. Genelkurmay'a bir an önce düşüncelerimizi bildirelim."

"Efendim, anladığım kadarıyla anakaradan ve önemli endüstriyel bölgelerden olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyorlar bizi. Bu olduktan sonra ne olacağını bilmiyoruz. Sanki daha kesin bir çözüm bulmaya çalışıyorlar..."

"Daha açık konuş asker!"

"Efendim sanırım bize karşı nükleer silah kullanacaklar. Aslına bakılırsa bunu hissediyorum. Bizimle savaşılan askerlerin yüzünde o rahatlık vardı. Bizimle sadece oynamak için ya da onun gibi bir nedenle savaşıyorlar..."

"Bu görüşün mantıklı bir nedene dayanmıyor ama..."

"Evet haklısınız ama bu sadece bir his... Savaş alanında kazanılmış bir his..."

"Oğlum savaş alanlarındaki hislerin sadece o savaşı bağlar. Oldaki duygularınla savaş stratejisi belirleyemezsin..."

"Haklısınız paşam ama ben diyorum ki, dikkati olun..."

"Olacağız asker, merak etme."

Yüzbaşı Kenan selam verip karargâh çadırından çıktı.

Nükleer Darbe

24. BÖLÜM

Lider büyük koltuğunda oturmuş sallanıyordu. Yüzünde garip ve ruhsuz bir gülümseme vardı. Gülümsemesi bir süre sonra kahkahalara dönüştü.

"Kaçtılar, hah haa... Kaçtılar... Ve bununla bir şey kazanabileceklerini zannediyorlar... Kaçmak... Neden kaçmak, kaderden mi? Yoksa sonsuzluktan mı? Hiçbir şeyden kaçamayacaklarını nasıl anlamazlar? Bu matematikle nasıl başa çıkabilirler ki? Bu kadar ahmaklar mı? Olacak olanlar planlandı ve vazgeçmek için çok geç. İnsanlık uyarıları anlamadı ve matematik işledi acımasızca. Ve siz zavallı ruhlar bunları durdurabileceğinizi mi zannediyorsunuz?"

Lider'in kendi kendine konuşması alışılmış bir **durumdu**. Koşkte çalışanlar bu durumu her gün yaşıyorlardı. Zaten Lider bu dünyaya ait değil gibiydi. Olsa olsa öte dünyadan gelip dünyaya şeytani hâkim kılmaya çalışan bir tür yarı insan olabilirdi...

Ayağa kalktı ve pencerenin yanına gitti. Garip bir heyecan içindeydi.

Burak Turna

"Marcel!" En yakın hizmetkârını çağırđı.

Marcel saygıyla içeri girdi. Garip adamdı Ŗu Marcel doğrusu. O gün k Ŗkte neler yaŖanmıŖ olursa olsun, o hâlâ seksen yaŖında ihtiyaç bir adama hizmet eden sıradan bir hizmet i gibi davranırdı.

"YavaŖ yavaŖ araçları hazırlayın. Yarın sabah burdan gideceğiz... Yeni bir dünya kuruluyor Marcel ve o dünya bir süre yaŖanmaz olacak. Aradaki süreyi yerin altında bir Ŗehirde ge erece iz. Büyük ihtimalle yeni dünyayı ben g rmeyece im ama temellerinin atılmasını sağlayaca ım."

"BaŖ üstüne efendim. Bu gece dikkatli olmalıyız o zaman. O insanlar birilerini öldürerek burdan kaçtılar. Ve ne yaptıklarını bilmiyoruz. Silahlı n bet lerini bahçeye çıkardım. Burdan ayrılıncaya kadar güvenliği sıkı tutmalıyız."

"Marcel... Marcel... Ne istiyorsan onu yap. Hiçbir Ŗey yapabilece lerini sanmıyorum o geri zek lıların... Hem beni engelleseler ne olacak ki? Matematiğin  l mc l yasağını da engelleyebileceklerini mi sanıyorlar. Zamanında engelleyebilirlerdi, ama onlar da kendi elleri ile plana destek verdiler... Bu plana karŖı durmaya  alıŖan birkaç insanı da kendileri zaten göz ardı etti... Ve iŖte artık iŖ iŖten geçti... Keyfimize bakalım... Dünyanın nükleer silahlarla yok edilmesini izleyelim. Plana uymayan d Ŗ nce yapısına sahip insan organizmalarının yaŖınıŖı izleyelim..."

"BaŖ üstüne efendim..."

Marcel'in sesi duygusuzdu. Hiçbir Ŗeyi hissetmiyor, yarı robot bir insan gibi, bir android gibi davranıyordu.

Marcel odadan çıktıktan sonra Lider kırmızı telefonun yanına gitti. Ahizeyi kaldırıp numaraları çevirdi.

Nükleer Darbe

Ellerindeki titreme artmıŖtı. Aslında heyecandan yerinde duramıyordu. Ne zamandır heyecan yaŖamamıŖtı.

Telefon sesi cızırtılıydı. Geri zekâlı Çinliler, diye d Ŗ nd ... SavaŖın yaŖam kalitesini d Ŗ rmesinden rahatsız olmuŖtu.

Telefon açıldı. Tok bir sestten çıkan alo sesini dinlemekten nefret ediyordu.

"Bana General Ice Mounce'u bağlayın."

"Kim g rt Ŗecek?"

"Soru sorma. Bu telefonu kullandı ıma göre önemli bir kiŖi."

Kısa bir sessizlik...

"Peki efendim."

"Alo, ben General Ice Mounce."

"General... Ben Lider..."

Bir an generalin sesi titredi. O anın yaklaŖmakta olduğunu hissetti.

"Evet Lider'im. Sizi dinliyorum."

"Yarın sabah, okyanustaki yeraltı Ŗehrine doğru hareket edeceğim. Kurul da harekete geçecek... Gerekten hazırlıklar yapılmıŖtır sanırım. Bir kez daha kontrol etmek istedim."

"Lider'im, bütün hazırlıklar tamamlandı. Yeraltı Ŗehri tam anlamıyla mükemmel biçimde iŖliyor. Tüm kumanda merkezlerine gereken görevliler yerleŖtirildi. Onlara hiçbir bilgi verilmedi. Gerçekle yüz yüze kaldıkları anda istediğiniz psikolojiye onları getirebilirsiniz. Ben de yarın öğleden sonra oraya u aca ım. Sanırım akŖamleyn sizinle g r Ŗebiliriz."

" ok güzel... Çok güzel... O Ŗehrin, nükleer felaketin ardından dünya üzerindeki tek gerçek güç haline gelmesi gerekiyor. Böylece yukarı  ıktı ımızda dünya üzerinde canlı olarak kalmayı

Burak Turna

başarmış olan bütün insanları diz üstüne çökterebilmeliyiz. Böylece yeni dünya düzenini kurmuş olacağız..."

"Merak etmeyin sayın Lider'im... Şehirde beş bine yakın asker olacak. En son silah sistemlerinin hepsi bu askerler tarafından kullanılacak... Her yere ulaşabileceğiz. Uydu sistemleriyle iletişim devam edecek ve dünya üzerindeki radyoaktif kirlenme haritasını çıkardık-tan sonra gereken işlemler yapılacak. Tabi yeraltından uzun süre çı-kılamayacak. Belki de somaki kuşak bu harekâtı gerçekleştirecek..."

"General o zaman size şunu sormalyım... Aşağıda yeterince iyi şarabımız var mı? Hah ha ha..."

"Sayın Lider'im hiç merak etmeyin, yıllarca sürececek bir şarap stoğu hazırlandı. Yeraltı şehrinde yiyecek üretimi de yapılacaktır. Aslında muhteşem bir hayatımız olacak orda..."

"General... O zaman nükleer savaş başlamadan **hazırlıkları** ta-mamlayalım... Sizin tahmininiz nedir?"

"Efendim çok yakın bir zaman içerisinde nükleer savaş başla-yabilir. Hükümet bu kararı almak üzere..."

"Bu harika işte... Efendiler bizi orda da korur umarım..."

"Efendiler bizi korusun..."

"Amen..."

Telefon kapandı. Lider'in bedeni bir başka titreme ile sarsıldı. Şimdiden yeraltı şehrinde yaşamayla ilgili hayaller kurmaya başla-mıştı. Muhteşem bir denizaltı manzarası olacaktı... Üstelik yiyecekler de okyanus balıklarıyla süslenecekti. Kendini alıştırması ge-rekiyordu. Gökyüzüne uzak olacaklardı, ama zaman zaman dışarı çıkıp denizde dolaşabilir ve yakındaki adaya çıkıp dinlenebilirlerdi. Zaten bu salak kasabadan ve onun aptal insanlarından sıkılmıştı. Şimdi hepsinin ölmesi güzel olur, diye düşünüyordu.

Nükleer Darbe

25. BÖLÜM

Hamdi Hoca ve Dave çok dikkatli olmak zorundaydılar. O adamın bahçesi silahlı adamlarla dolu olmalıydı. Evden ayrılma-dan Hamdi Hoca birden durdu. Bir şey yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

"Dave bir telefon konuşması yapmam gerekiyor... Bu çok önemli..."

"Tabi ordaki telefonu kullanabilirsiniz..."

Hamdi Hoca hemen Ankara'daki bakan arkadaşını aradı. Hatlar çok kötüydü, her an kesilebilirmiş gibiydi.

Telefonu açan kişi bir süre onu beklettikten soma bakını bağ-ladı. Bakan telefonda Hamdi Hoca'nın sesini duyunca çok sevin-mişti. Hamdi Hoca'nın ve Ilyas'ın ortadan kayboluşundan haber-dardılar. Üzülmuşlerdi.

"Hocam, nasılsınız? Sizden haber alamayınca çok üzüldük... Nerelerdesin bunca zamandır?"

Burak Turna

"Sayın bakanım, sormayın... İlyas ile ben, kaçırıldık ve bir evde tutuluyorduk. İşkence gördük. Daha sonra yanıma Rüya isminde Almanya'dan kaçırılmış bir Türk kızı geldi."

"Hocam neler söylüyorsunuz?"

"Evet, Amerika'dayız, batı kıyısına yakın bir kasabada. Badwood kasabasının hemen dışındaki bir köşkün yakınıdayız... Burada aklı sığmayacak işler dönüyor efendim. Dünya savaşı nükleer savaşa dönüşecek. Bütün dünyayı nükleer silahlarla yok edecekler, efendim..."

"Hocam sen neler söylüyorsun. Bunları nereden duydu. Nerden?"

"Bakanım... Bizi alıkoyan insanların Amerika'nın derin devleti ile ilişkileri var sanırım. Ve çok korkunç bir planları var... Bütün dünyaya nükleer silahlarla saldıracaklar..."

"Allah'ım bu nasıl bir çılgınlık... Peki bunu kim yapacak. Şu anda Amerika toprakları üzerinde gizli bir birimimiz olduğunu duyduk... Belki onları yönlendirebiliriz... Tabi temas kurabilirsek..."

"Bakanım, bu iş öyle birilerinin yapmasıyla değil... Sanırım öyle bir ayarlama yapılmış ki, ülkelerin nükleer savaştan başka çaresi kalmamış. Ve bunu ince ince senelerce medyayı kullanarak yapmışlar..."

"O satılmış medyanın bu köpeklerin politikalarını desteklemesinin ardında bir biteniği olduğu belliydi..."

"Bakanım biz şimdi o eve saldırmayı düşünüyoruz... Burada tanıştığım eski bir ırkçı ile birlikte..."

"Hocam siz neler diyorsunuz?Peki bizim ne yapmamız lazım?"

Nükleer Darbe

"Hemen Amerikan Başkanı ile görüşüp nükleer silah kullanmalarını engellemelisiniz..."

"Haklısınız ama bu sadece Amerika ile sınırlı bir şey değil... Avrupa'da da garip gelişmeler oluyor. Savaş kızıştı ve herkes kötü bir şeylerin beklentisi içinde..."

"Bakanım ben sadece şu adamı halledebilirim... Gerisini bilemem. Dünyanın sonu geldiye de bu Allah'ın bileceği bir şey... Ne yapalım, kadere katlanırsınız... Şimdi kapatmam lazım..."

"Hocam Allah yardımcınız olsun... Bir daha görüşemezsek hakkınızı helal edin..."

"Helal olsun..."

Bakan ne yapacağını şaşırmıştı. Hızla odasından çıkarak başbakanlığa doğru koşmaya başladı. Kapıdan çıkarken polisler onun için endişelenmişti. Savaşın idaresi sırasında gereken kararları anında almak için konutundan ayrılmıyordu.

Bu yüzden bakan yoldan arayıp haber verdiğinde başbakan konutun kapısında onu karşılamıştı.

"Ne oldu yahu, telefonda söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Başbakanını. Hani bizim Hamdi Hoca vardı ya ortadan kaybolmuştu. Yanındaki Hindistanlı ile beraber..."

"Evet ne olmuş, haber mi var?"

"Evet başbakanım haber var. Ancak bu haber pek iyi bir haber değil."

"Neymiş söylesene, beni meraklandırma."

"Başbakanım. Kaçırılmışlar. Yanlarına bir Türk kızı getirilmiş ve çok önemli bazı bilgilere ulaşmışlar... Nükleer silahların kesin-

Burak Turna

likle kullanılacağını ve bunu gerçekleştirenlerin bundan yüzde yüz emin olduğunu söylüyor."

"Ne diyorsun sen, bunu kim yapacakmış."

"Anladığım kadarıyla kendilerini kaçırانların elinden kurtulmuşlar ve şimdi o kaçırان adama bir saldırı planlıyorlar. Ancak nükleer silahların bu adamla doğrudan bağlantısı yok. Nükleer savaş bilinci çoktan oluşmuş ve geri dönüş yok diyormuş..."

"Bunlar... çok garip... Ne diyeceğimi bilemiyorum... ne yapabiliriz..."

"Bilemiyorum sayın başbakanım... dünya liderlerini aramak da bir işe yaramaz... Avrupa'daki birliklerimizi geri çekelim... Ve savaşın dışına çıkmaya çalışalım..."

"Haklısın. Ama önce Rusya devlet başkanıyla konuşup ne yapmayı düşündüklerini soralım..."

"Zaman kaybetmemeliyiz..."

Başbakan ve bakan hemen kriz merkezine dönüştürülen odaya koştular. Başbakan, Rus devlet başkanının bağlanması istedi. Bu biraz zaman aldı.

Bakan da bu arada diğer bakanları arayarak, diğer ülkelerdeki hükümetlere ulaşmaları yönünde talimat veriyordu.

Başbakana beklediği telefonun bağlandığını işaret ettiler.

"Sayın başkan... Saygılar..."

"Teşekkür ederim... Avrupa'daki ordularınızın başarısını duyduğum, evet... Bana teşekkür etmeyin... Türk ordusu teşekkürü hak ediyor... Ama sizinle bir şey konuşmalıyız..."

"Şu an Amerika'da bulunan gizli birimlerimizden aldığımız haberlere göre..." Burada bakana bakıp gülümsedi. "Büyük bir

Nükleer Darbe

nükleer savaşın eşliğindeyiz... Bunun nasıl başlayacağına dair herhangi bir bilgi yok..."

Bir süre telefonu dinledi. Başbakanın yüzü bozulmuştu. Sonra kızarmaya başladı. Duyduklarına inanamıyor gibiydi.

Bakana dönerek, "Rus Ordusu, Avrupa'ya karşı nükleer bir saldırının ön hazırlıklarını yapıyormuş..." dedi.

Bakan şok olmuş bir halde oturduğu sandalyenin üzerine yığıldı.

"Demek, demek Hamdi Hoca'nın söyledikleri doğruymuş..."

"Bundan henüz kesin emin değiliz... Amerika'daki o çocuklar hâlâ orda mı acaba?"

"En son duyduğum şey, kendi inisiyatifleriyle bir işe kalkıştıkları idi. Kanada'daki bir bağlantı sayesinde Amerika'ya geçmişler."

"Hemen onlarla bağlantı kurmalıyız. Bazı şeyleri bildiklerinden eminim..."

"Hemen onlara ulaşılmasını sağlayacağım efendim... Şimdi MIT daire başkanını arıyorum..."

20. BÖLÜM

Oğuz bile Çin ordusunun, savaştan önce Amerikan toprakları üzerinde lojistik destek alanları ve silahlı milis kuvvetler oluşturduğunu öğrenince şaşırılmıştı. Hiç beklemediği bir yerde, son derece hızlı uçabilen, yakıtı dolu bir helikopter bulmuşlardı. Aslına bakılırsa, bu helikopterin yeri de çok önceden savaş planlarına ayrıntılı biçimde eklenmişti. Bilgisayar teknolojisini lojistik konulara mükemmel uygulayan Çinliler, Amerikan toprakları içinde neyin nerede olduğunu çok iyi biliyorlar, gereken her bilgiyi en kısa o bilgiye ihtiyaç duyan kişiye aktarabiliyorlardı.

Helikopterin ne kadar havada kaldığını kimse bilmiyordu. Herkes başka bir dünyaya dalıp girmişti bir anlığına. Hayallere daldıkları anları kendilerini insan gibi hissedebildikleri yegâne anlardı.

Çok alçaktan uçuyorlardı. Bu hem çok tehlikeliydi hem de ülkenin ve insanların içinde bulunduğu psikolojik durum göz önüne alındığında tehlikesizdi; kimse üzerlerinden geçen Amerikan malı

Nükleer Darbe

bir helikopterde düşman askerlerinin olduğunu düşünecek durumda değildi.

Oğuz, geçtikleri yerlerde tam bir karmaşanın hâkim olduğunu görüyordu. İnsanların ilkel savunma hatları oluşturmaya çalıştığına şahit olmak onu üzüyordu. Bu yaptıkları savunma hatlarıyla nükleer bir ateş fırtınasının içinde kalıp yanına olasılıkları çok fazlaydı.

Bir süre sonra helikopter tehlikeli bir vadi geçişi yaptıktan sonra yere doğru alçaldı ve birkaç metre yukarıda asılı kaldı.

Hep beraber atladılar. Helikopter hemen oradan uzaklaştı. Çinli subayların helikopterle geri dönmemiş olması Oğuz'un dikatini çekmişti.

"Siz neden gitmediniz?" diye sordu.

"Daha yolumuz var. Bir süre yürümek zorundayız. Bundan sonrası helikopterle tehlikeli olur. Sizi bir noktada bırakacağız."

"Peki siz nasıl geri döneceksiniz bu yolu?"

"Biz geri dönmeyeceğiz, uykudaki bir milis kuvvetinin evinde kalacağız."

Oğuz ve diğerleri şaşkınlıkla askerlere baktılar. Zamanında atalarının bu adamları birçok kez yendiğini hatırlayarak bir kez daha gururlandılar.

Kısa süren bir hazırlığın ardından Çinli subay onlara doğru dönerek, "Hemen harekete geçelim. Sürekli koşmamız gerekiyor. Zaman sorununu bu şekilde çözebiliriz. Araç kullanma yasağı var bu noktadan sonra..." dedi.

Çinli subay sözlerini bitirmeden Oğuz koşturmaya başlamıştı bile. Ağırıkları sürüklemek olmasa zevkli bir kır koşusu bile olabilirdi bu.

Burak Turna

Bölüm 18'in hedefine ulaşmasına az kalmıştı. Çinli subaylar onları dik bir tepenin yamacında bıraktı. Tepeye doğru kıvrılarak ilerleyen bir toprak yol vardı. Gece boyunca o toprak yolu izlemeleri gerekiyordu. Sabaha karşı da hedefe ulaşmış olurlardı. Kuzey Amerika Havacılık Savunma Savaşları Operasyon Merkezi etkisiz hale getirilirse, belki de nükleer denge bozulabilir ve dünya kurtulabilirdi.

Oğuz, Attila, Karabey ve Tuğrul... Hepsi de Çinli subayların şaşkın ve saygılı bakışları altında giyindiler. Bundan sonrası tam anlamıyla bir savaş haliydi. Artık sivil yürüyüşler olmayacaktı. Her gördükleri insan düşmanlarıydı, görev tehlikeye atılamayacak kadar önemliydi.

Oğuz, Çinli subayların yanına gelerek onlara Vietnam'da öğrendiği Vovinam selamı verdi. Çinli subaylar da onu aynı biçimde selamladılar. Oğuz'un düşmanı olmadıkları için çok memnundular.

Dört savaşçı karamaya başlayan toprak yolun içine doğru çabucak gözden kayboldular. Nasıl yaşayacakları, nasıl yollarını bulup hedefi ortadan kaldıracakları belirsizdi. Belki de onları bu işe çeken bu belirsizlikti.

Toprak yolda bir süre ilerlediler... Hiç ses ve ışık yoktu.

"Oğuz!" diye bağırdı Attila.

"Biraz duralım. Bu yaptığımız çok tehlikeli. Tamamen karanlıkta ve sessizlikte hareket ediyoruz. Bir süre sonra vertigo olup kendimizi kaybedebiliriz. Kendimi uçuyorum sandım birden. Burası nasıl oluyor da böyle uzay gibi oluyor?"

Nükleer Darbe

"Attila koşmaya devam. Zamanımız yok. Artık ön cepheyiz... Burda hiç ışık ve ses kirliliği olmamış. Bu çok belli. Sanki tarih öncesinden kalma gibi."

"Evet haklısın Oğuz. Aslında askeri bir bölgeye doğru gidip gitmediğimizi de bilmiyoruz."

"Wu, buralarda askeri bölge olmayacağını söylemişti."

"Ne? Sen de ona inandın mı? Adamın işi başından aşkın. Sen-ce böyle bir intihar görevini üstlenmiş bir adamın istihbaratına güvenilir olur mu?"

"Güvenebileceğimiz başka bir şey yok. Eğer durup düşünsen-sek hemen bu işten vazgeçer geri döneriz. Ve dünyanın nükleer silahlarla yok olmasını seyrederez."

Oğuz birden durakladı. Arkadan gelenler de ona çarpıldılar.

"Hay sizin..."

"Ne oldu Oğuz, neden durdun?"

"Durun yaa telefon çalışıyor..."

"Ne telefonu ulan. Hani hiçbir bağlantın yoktu."

"Size söylemediğim bir bağlantı vardı. Ama söyleyemedim, iyiliğiniz için bilmemeniz gerekiyordu. Bir dakika cevap vereyim şuna."

Göğüs cebinden küçük garip bir cihaz çıkardı. Üzerinde sadece minik kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Bu delinin garip araçlarından birisi, diye düşündüler.

"Ben Oğuz. Çabuk olun, çok önemli bir görevdeyiz. Ne, başbakan mı?"

Oğuz ve arkadaşları birbirine baktı. Başbakan onları arıyordu. Ölümün krysındaydılar üstelik.

"Buyurun başbakanım Sızı dinliyorum..."

Burak Turna

Saniyeler sanki yüzyıllar gibiydi. Başbakan bakandan aldığı bilgileri hızla Oğuz'a aktarmıştı.

"Evet sayın başbakanım... Ne yazık ki sizdeki bilgileri doğrulamak zorundayım... Çin ordusu da, Amerikan ordusu da nükleer bir savaşa hazırlanıyorlar.

"Ne yazık ki efendim... Ve biz de bunu engelleyebilmek için Amerikan nükleer silahlarını kontrol eden merkezlerden en önemlisini havaya uçurarak denklemi değiştirmeye çalışacağız.

"Sizin de devlet başkanları ile görüşüp bu savaşın engellenmesine katkınız büyük olacaktır."

"Evet bekliyorum söyleyin lütfen."

Oğuz'un yüzünü göremiyorlardı, ama yaydığı enerji herkesi tedirgin etmişti. Telefonda her ne duyuyorsa, bu onu vahşi bir hayvana çevirmişti. Şu anda rahatlıkla bir ayırla dövüşebilir ve onu öldürebilirdi.

"Başbakanım buna inanmıyorum. Ayrıntı veremem ama uzun zamandır ben de onu arıyordum... O, o özel bir insan...

"Sağ olun başbakanım. Bu işten sağ salım çıkabilirsek oraya gideceğim mutlaka."

Oğuz küçük cihazı kapatıp yerine koydu.

"İnanamıyorum! İnanamıyorum!" Olduğu yerde zıplayıp duruyordu.

"Ne oldu Oğuz anlatsana. Hem bağırma be adam, yerimizi belli edeceksin."

"Buldum onu, buldum..."

"Kimi ulan." Karabey yanına gelip Oğuz'u tuttu. Onu tutmasalar toprak yolun yanında oluşmaya başlayan küçük şarampole düşebilirdi. Tamamen kendini kaybetmiş gibi davranıyordu.

Nükleer Darbe

"Rüya'yı buldum... Rüya'yı... hem de yaşıyor ve iyi durumda."

"Oh bee, ulan biz de kurtulduk şu adamın stresinden. Oğlum boş ver nükleer savaşı falan yürü gidip kızı alalım..." Attila neredyse ciddiye alınacaktı.

Oğuz bir anda sakinleşti. Bu sürprizi beklemiyordu. Aylardır içi içini yiyor, hep hatayı kendinde buluyordu. Ama şimdi her şeyi telafi etme şansı doğmuştu.

"Nerdeymiş Oğuz?"

"Badwood kasabasının hemen dışındaki bir köşkün yakınında. Köşte bu savaşı başlatan garip bir organizasyonun başı mı ne yaşıyormuş."

"Yandı o adam yaa, sen bu gazla onunki gibi elli baş alırsın..."

"Elli mi? Beni küçümsedin gibi geldi biraz Tuğrul. O adam, o hayatı yaşadığına öylesine pişman olacak ki, hayatını silip yeniden yaşamak için dua edecek..."

"Peki ne yapıyoruz şimdi?"

"Tabi ki gidip şu savaşı durduralım..."

Emir kesindi. Oğuz atağa kalkmışcasına karanlığın içine doğru koşmaya başladı.

Burak Turna

27. BÖLÜM

Tümgeneral Hakan, Yüzbaşı Kenan'ı karargâh çadırına çağırırdı. Ankara'dan gelen bilgiler Yüzbaşı Kenan'ın söylediklerini haklı çıkarır nitelikte olduğundan onu yanında tutmaya karar vermişti.

"Yüzbaşı az önce Ankara'dan acil bir mesaj aldık. Avrupa'daki Türk birlikleri tehlike altındaydı. Rusya, Avrupa'ya karşı nükleer bir saldırı seçeneğine sıcak bakıyormuş. Bu konuyla ilgili hazırlıkların yapıldığı söyleniyor. Ve Avrupa taktik bir nükleer top mermisi bile kullansa, kıtayı yakacaklarmış..."

Nükleer silahlar dünyayı yok etme gücüne sahiptir. Bu durumda matematiksel anlamda gerçekleşmesi yüksek bir olasılık. İnsanlık bir çılgınlığın içindeydi ve bu çılgınlığın içine sokulan daha neler planladıklarını bilemiyorlardı.

"Komutanım, sanırım yapılması gereken şey çok açık... Birliklerimizi hemen anakaraya çekmeliyiz. Zira nükleer savaşı birden fazla ülke düşünmeye başlarsa, gerçekleşme olasılığı yükselir. Bir kez çözüm olarak görülürse, yakın zaman içinde herkes kullanma-

Nükleer Darbe

ya başlayacak ve sonra da bu bir yarışa dönecektir. Bu durumda, ön cephelerde bulunan tüm güçler yok olacaktır."

"Ve bizim kuvvetlerimiz de en ön safta..."

"Evet efendim. Böyle bir savaşta on beş binden fazla Türk askerini kaybederiz..."

"Buna izin vermemeliyiz. Anavatanın savunması bu durumda ön plana çıkıyor..."

"Doğru komutanım. Yalnız, askerleri geri çekersek, Ruslar bunu anlar. Hatta Fransızlar da... O zaman bu durum nükleer silahların kullanılacağını gösterir ve olayları hızlandırabilir."

"Evet yüzbaşı bu dediğiniz doğru... Bu gece çok önemli bir gece... Bir şeyler yapmak zorundayız..."

"Efendim, benim bir planım var..."

"Ne planı yüzbaşı?"

"Bir askerimle keşif yaparken bir mağara bulduk. O zaman mağaranın ne işe yaradığını anlamamıştım ama şimdi olayları bir araya getirdiğimde anlayabiliyorum..."

"Nasıl bir mağara?"

"Efendim, keşif yapılması gerekiyor, ama sıradan bir mağara olmadığı kesin. Giriş tüneli hayli genişti ve tünelin geniş bir iç odaya açıldığını hatırlıyorum. Sonrasında ne var bilmiyorum. Hemen gidip bakabilirim..."

"Tamam yüzbaşı hemen yanına bir asker al ve keşfe çık..."

Yüzbaşı Kenan hiç zaman kaybetmeden yanına aldığı birkaç askerle birlikte Murat'la buldukları mağaraya gitti.

Burak Turna

Tünel dar olduğu için sürünmeleri gerekiyordu ama hemen ardından geniş bir iç odaya açılıyordu.

Sırayla dar tünelden geçip geniş iç odaya çıktılar. Burası kubbe şeklinde büyük bir boşluktu. El fenerleri yanınca bulundukları yerin de aslında başka bir geçide giden ön girişi olduğunu anladılar. Ağır hareketlerle kapı şeklindeki girişe doğru ilerlediler...

Yüzbaşı eliyle iyice inceledi. Bu kaim metalden yapılmış bir giriş kapısıydı. Ama bunun basit bir kapı olduğu söylenemezdi. Daha çok özel bir düzeni olan kapıya benziyordu. Yüzbaşı dik-katle incelerken nükleer kimyasal savaş uzmanı astsubay da girişin yanındaki tabloları inceledi.

"Komutanım, burda bir şey buldum. Sınırlım tahminleriniz doğru."

Yüzbaşı kapıyı çeşelemeyi bırakıp hemen astsubayın yanına gitti.

"Bu nedir?"

"Komutanım, bu elektronik bir kontrol paneli. Bu kapıyı açıyor ve içerde de tahminimce bir temizleme ünitesi yer alıyor. Aslında burası bir nükleer sığınak..."

Yüzbaşı, askerin yüzüne baktı. Bunu anlamıştı. İlk başından beri biliyordu.

"Kapıyı açabilir misiniz?"

"Üzerinde çalışmamız gerekir komutanım. Zamana ihtiyacımız var, devrelerini söküp yeniden bağlamak gerekiyor. Sabaha kadar sürebilir..."

"Zaman azalıyor sanırım. Kapasitesini de anlamalıyız. Ne kadar askeri içeri alabileceğimizi bilmiyoruz."

Nükleer Darbe

"Komutanım bu acele niye, kesin bir istihbarat mı var?"

"Bilemiyoruz, karışık sinyaller geliyor, insanlar nükleer silahları seçenek olarak görüyor ve bu her an savaşı patlatabilir. Eğer bir seçenek varsa hızlı olmak gerekebilir."

Astsubayın yüzünde endişeli bir ifade vardı. Ancak görevini yerine getirirken düşünmeyecekti. Beynini elindeki işi bitirmeye programladı.

"Ben gidip Tümgeneral Hakan ile konuşacağım... Askerlerimizi hazırlamalıyız."

"Ben işi takip ediyorum komutanım..."

Yüzbaşı, Tümgeneral Hakan'ın karargâhına giderken yoldaki askerlerin yüzünden endişe okunuyordu. Acaba askerlere bir şeylerin ters gittiğini hissettirmiş miydi? Umarım böyle olmamıştır, diye düşündü.

Hakan Paşa'nın çadırında gergin bir ortam vardı, bazı albay ve yarbaylar, düşman kuvvetlerini dağıtabileceklerinden söz ediyordu. Henüz gelişmeleri bilmiyorlardı.

"Gel yüzbaşı gel..." Tümgeneral Hakan, onu görünce eliyle sıkak bir işaret yaptı. Soma da diğer komutanlara döndü:

"Yüzbaşı Kenan, şimdiye kadar son derece çarpıcı analizler yaptı. Yakın zaman içerisinde de önemli bir keşifte bulundu. Yüzbaşı bize durum hakkında bilgi verecek. Bu arada aslında benden duymamız gereken bir bilgiyi de size verecek..."

"Saygılarımı sunarım... Görüldüğü kadarıyla dünya savaşı kontrolden çıkmaya başladı. Aslında bunun böyle olacağı en başın-

Burak Turna

dan belliydi. Nükleer silahların olduğu bir dünyada gerçekleŖecek savaşın sınırlı kalması düşünülemezdi. Ve beklenen olacak gibi görünüyor. Paşamın da belirttiği gibi, gelen bazı bilgiler ve benim gözlemlerim, askeri birliklerin, özellikle Avrupa güçlerinin nükleer silah kullanacağını gösteriyor."

"Yüzbaşı sen neler sağmalıyorsun? Ne nükleer silahı? Paşam ne diyor bu asker?"

Hakan Paşa üzgün gözlerle baktı onlara.

"Asker ne yazık ki doğruyu söylüyor. Ankara'dan gelen bilgiler de bunu doğrular nitelikte. Hatta Amerika'daki bazı gizli birimler Çin ve Amerika'nın da aynı anda nükleer silah kullanabileceklerini söylüyorlar. Bunu engellemek için çeşitli girişimler ve operasyonlar mevcut, ama bunun engellenebilir bir durum olduğu konusunda şüphelerimiz var."

"Ama efendim... Bu nasıl olur. Peki zamanlama konusu? Askerlerimizi geri çekme meselesi?"

"Geri çekmek bazı şeyleri hızlandırabilir. Ayrıca zamanımız kalmamış da olabilir."

"Ne yapmamızı öneriyorsunuz? Mehmetçiğin hayatını tehlikeye atamayız."

"Bu konuda da bir çalışma yapıılıyor. Yüzbaşı anlatın."

"Yaptığım bir keşif sırasında bir mağara girişi bulduk. Aslında buranın bir mağara olduğunu düşündük. Ancak biraz önce yaptığımız bir diğer keşifte bulunduğumuz yerin nükleer ve kimyasal saldırılara karşı özel dizayn edilmiş askeri bir sığınak olduğunu öğrendik. şu anda girişi açmaya çalışıyoruz. Benim önerim, içersinin alabil-

Nükleer Darbe

diği kadar askeri burda tutmaktır. Ne kadar süreceğini bilmediğimiz bir duruma karşı hazırlıklı olmalıyız."

"Bu durumda askerlerimizin bir bölümü dışarda kalabilir." "Evet, yapacak bir şey yok. Arkadaşlar, şimdiki hedef, olabildiğince Türk askerini bu iğrenç silahtan kurtarmak olacak. Tabi hiçbir şey kesin değil, ama tüm işaretler bu yönde. Allah yardımcımız olsun. Keşe zamanında bütün insanlık bu silahların kaldırılması için sivil bir savaş verseydi, o zaman bu durumu yaşamazdık."

NÜKLEER KİYAMETE DOĞRU GERİ SAYIM

28. BÖLÜM

Çin Füze Birlikleri Komutanı General Cheng Sheng, karargâhın kapısında görüldüğünde yüzünden düşen bin parçaydı. Aslında yüzü beton bir duvarı andırıyordu. Kapıdaki askerler onun rüzgârındaki soğukluğu algılayınca içleri ürperdi.

Karargâhın soğuk koridorları alt kattaki mutfaktan yükselen et kokusuyla dolmuştu. Bu kokuya asla dayanamazdı. General Cheng zamanın yaklaştığı duygusuyla bir kez daha ürperdi. O anda bütün askeri geçmişini sergiliyordu. Bir gün gelip de bunu yapacağını hiç düşünmemişti, ama şimdi iş başkaydı.

Karargâhtaki soğukluk mu yoksa yapacağı şeyden dolayı mı bilemiyordu ama kendini kötü hissediyordu. Eğer onuruna yedirebilse, emirlere karşı gelmek istiyordu, ama emir emirdi ve o karşı gelip ölümü göze alsa bile bir başkası o düğmeye basacaktı.

Amerika'yı nükleer füzelerle vurmak... Ya bize de saldırırlarda...
Anlayamadığı şey, yöneticilerin nasıl bir düşünce içinde kendi saldırılarına cevap verilmeyeceğini düşünemediğiydi. Peki o karşıla-

Burak Turna

rındaki coniler dünyayı ele geçirmek, hatta güneş sistemini yönetmek gibi akıldışı fantastik hedefler belirlerken, hiç mi düşünmemişlerdi böyle bir saldırıya uğrayacaklarını...

General Cheng bir yerde kaçırdığı bir şeyler olduğunu biliyordu, ama artık düşünüp bunları çözebilecek zaman yoktu. Karar alınmıştı. Umabileceği bir tek şey vardı; alınan kararlar doğrultusunda uygulayacağı harekât planıyla Amerikan savaşma azmini kırmak, savunma sistemini çöktürmek ve dünyaya fazla zarar gelmeden savaşın bitmesini sağlamak.

Bu zor bir görevdi. Komuta odasında kendisini bekleyen, albay, yarbay ve binbaşı rütbesindeki nükleer savaş uzmanı askerler, zaten hararetli bir çalışmaya girişmişlerdi.

General Cheng geldiğinde bir kısmı konuşmalarının son cümlelerini tamamlarken bir kısmı da hazır ola geçti. Ancak askeri nizama alıracak durumda değildi kimse. Odadaki gerginlik had safhadaydı.

"Askerlerim, komuta konseyinden gelen emir doğrultusunda, sınırlı bir nükleer saldırı hazırlığını yaparak uygulamaya koyacağız..."

Askerler arasında hararetli bir konuşma başladı. General eliy-le işaret ederek onları susturdu.Yüzlerindeki şaşkınlığı okuyabiliyordu.

"Bir gün bunun olabileceğini düşünüyorduk. Akıldışı gibi geliyordu, ama düşünsenize, dünyada her insanı beş ton dinamitle havaya uçuracak kadar nükleer silah potansiyeli varken, bunun gerçekleşmeyeceğini düşünmek de mantıksız olur. Bu olasılık olmasa bu üretim de olmazdı. Her neyse ahlak kuralları geliştirmek için

Nükleer Darbe

toplanmadık burda. Amacımız belli, Amerika'yı nükleer silahlarla nasıl dizlerinin üzerine çöktürüz, bunu düşünmemiz gerekiyor."

Nükleer silah stratejilerini belirlemek konusunda yetiştirilmiş ve hayatı boyunca bu iş için hazırlanmış olan albay, söze girdi.

"Komutanım, Amerikan topraklarında gerçekleştirilecek sınırlı bir saldırı, bizi saldırıya açık hale getirir. Bu durumda tam anlamıyla çuvalar ve ülkemizin mahvolmasına neden olabiliriz."

"Albay, bunu düşünmüş olmalılar. Pekin sınırlı bir saldırı istiyor ve ben de bu konuda hemfikirim. Eğer sınırsız bir saldırıya başlarsak, bu dünya çapında uygarlığın sonunu getirebilir."

"Komutanım, nükleer silahlar oyuncak değildir. Size karşı çıkmak zorundayım. Ya Amerika'yı yok ederiz ya da onların bizi yok etmesine izin vermiş oluruz. Birkaç şehirlerine saldırarak onları haklı konumuna getiririz."

"Albay, sizin uzmanlığınıza güveniyorum ancak emirlere karşı gelmeniz durumunda nelerle karşılaşacağınızı da bildiğinizi umarım."

General Cheng bunları söylerken, kendi iradesiyle konuşuyor gibi değildi. Aslında albayın söylediği her şeye katılıyordu ve onu cesaretinden dolayı kıskanmıştı. Fakat yapacak bir şey yoktu. Şimdi garip bir şekilde nükleer silahların içinde sıkıştırılmış olarak bekleyen enerji onu kendisine doğru çekiyor ve açığa çıkmak için ona hükmetmeye çalışıyordu. Belki de albayı da konuşturan o sıkıştırılmış gücü. Sınırlı kullanılmak değil, tam kullanılmak istiyordu. Belki de nükleer silahların bütününi oluşturan tek bir ruh vardı ve o ruh, var olmak, dünyadaki insan ruhunun yerini almak istiyordu.

Burak Turna

Neler düşünüyorum ben, diye içinden geçirdi. Yüzündeki düşünceli ifade diğer askerlerin kafasını karıştırabilirdi. Emri yerine getirmeliydi.

"Albay, size soruyorum, emri yerine getirecek misiniz?" Albay da karmaşık duygular içerisindeydi. Yapacak fazla bir şeyi olmadığını o da biliyordu, başkalarının kurduğu bir denklemin içinde basit, göz ardı edilebilir bir değişkendi sadece.

"Peki efendim, ülkeme olan sevgimden dolayı bu fikre katılmasam bile planın içinde yer almayı kabul ediyorum."

General odadaki diğer subaylara döndü. Gözleriyle başka karşı çıkan var mı, diye sordu, yoktu. Karar alınmıştı. Amerika'ya sınırlı bir nükleer saldırı en kısa zamanda başlatılacaktı.

Nükleer Darbe

29. BÖLÜM

Amerikan Özel Kuvvetler Komutanlığı'ndan yüz kadar özel kuvvet askeri, ağaçlık bir alanda toplanmışlardı. Yüzleri simsiyah çamurla kaplıydı. Özel kuvvetlerin kullandığı hemen hemen her silah çeşidini taşıdıkları belliydi. Aynı anda ateş ettikleri takdirde bir dakika içerisinde on bine yakın mermiyi düşmanlarının üzerine yollayabiliyorlardı.

Yüzbaşı Hugo Helix kahrolası bir katildi. Bu bütün askerlerinin onun için söylediği ve düşündüğü şeydi. Yüzündeki yara izleri, insanların onun yüzüne bakmaması için gösterilen nedenlerden sadece bir tanesiydi. Boynunun kalın ve kaslı görüntüsü, şaka olarak bile onunla kavgaya getmeyi imkânsız kılıyordu. Şu anda bile savaş kıyafetleri içerisinde gerçekten de sıradan insanların dünyasının çok dışında görünüyordu.

Hugo Helix bir Vietnam gazisinin oğluydu. Babası Vietnam'dan döndükten sonra asla iyileşememişti. Her gece gördüğü korkunç rüyalar nedeniyle karısıyla arası açılmıştı. Bir gece gördüğü kötü bir

Burak Turna

rtüya, onun karısının boynunu bir hareketle kırmasına neden olmuştu.

Hugo Helix o gece odaya girdiğinde gördüğü sahneyi sonsuza kadar unutamayacaktı. Babası onu da öldürmek istemiş, ama neden çaldığını bilemediği polis sirenlerini duyunca paniğe kapılıp kendisini vurmuştu.

"Hiçbiriniz asker değilsiniz! Beni duyuyor musunuz? Hiçbiriniz asker değilsiniz!"

Özel kuvvet askerlerinin hepsi bağırdı.

"Duyuyorum efendim!"

"O zaman neden asker gibi bağırıyorsunuz? Söyleyin bana!"

Ses gelmedi.

"Bakin, ben Hugo Helix o kahrolası beyinsiz karlılarınızın ne düşüneceği umurumda bile değil. Siz asker değil, adı birer katilsiniz. Benim katillerim... Ben de katillerin en korkulayanım. Ben ölümden korkmam. Bugün burda olmam tamamen doğanın bir hatası. Kuşkusuz ben çok küçükken ölmeliydim. Aslında ruhen de öldüm ve bedenim kendi kendine hareket ediyor..."

Gülmeye başladı. İçki içtiği belliydi, ama Çin saldırısı başladı-ğı andan beri içmeye başlamış ve hiç durmamıştı. Ama kimse onu bu nedenle eleştirmeyi düşünemezdi.

"Bu aşâğılık Çinlileri hiçbir zaman sevmemiştim. Özellikle Harley Davidson'ın taklidini ürettikleri gün kinim daha da arttı..."

Hugo Helix dengesiz hareketler yapıyordu, normalden daha kalın ve derin olan göz yuvası içinde gözleri dönüp duruyordu.

"Bunlara birisi dur demezse, bir gün burayı ele geçireceklerini söylüyordum. Yemin ederim söylemişim bunu, yemin ederim..."

Nükleer Darbe

Askerlerin yüzü ifadesizdi. Normalde özel kuvvetlerde bu türden çıkıntılara izin verilirdi, ama insan olmaları kaydıyla. Hugo Helix insan değildi ve ordunun onu orada tutuyor olmasına saygı duymak zorundaydılar. Nedense kendilerini bu kararı sorgulamak zorunda hissetmiyorlardı.

"Ve evet... Olan oldu... Bu adamlar benim nefret ettiğim bu toprakları işgal ettiler... Ben nefret edebilirim, ama bu onların burayı alabileceği anlamına gelmez..."

Yere bir şeyler çizmeye başladı. Sonra bundan sıkılıp ayağıyla çizdiklerini bozdu.

"Bakin, bizim adamlar şu havada uçan küçük saçma robotlarla bir çalışma yaptılar..."

Bir anda ciddileşmişti. Az önceki yarı alkolik görüntü gitmiş yerine bir avcı gelmişti.

"Ve bana gelen bilgiler, bu küçük beyinsizleri yöneten adamı, yani generallerini bulmuş olabilecekleri yönünde..."

Hugo Helix bir dosyanın içerisindeki fotoğrafları çıkardı. Elindeki dosyayı nasıl tutacağını bilemez bir hali vardı ve komik duruyordu.

Amerikan 11. İstihbarat Taburu, Nevada'daki Creech Hava Kuvvetleri Üssü'nde çalışan bir özel kuvvet birimiydi. Silahsız bir grup sayılırdı. Predator insansız hava araçlarını kullanıyorlardı. Bu insansız uçakları dünyanın diğer ucunda bile yöneterek bilgi toplatabiliyorlardı.

Ve Hugo Helix'in elindeki fotoğraflar da bu uçaklar tarafından çekilmiş gece-gündüz fotoğraflarıydı. Hayli yakınlaştırmış ve düzeltilmiş fotoğrafları askerlerin daha iyi görebilmesi için dağıttı.

Burak Turna

Gece fotoğraflarında, bir çadır ve çadırın önünde toplanmış bir kalabalığın ısı izlerinden oluşan görüntüler vardı.

Gündüz fotoğraflarında ise General Wu'nun fotoğrafları apaçık görülmüyordu. Askerler Wu'nun görüntüsünü iyice belleklerine kazıdılar. Görevin ne olacağını az çok hissediyorlardı, ama ayrıntılar ve harekât planı bundan çok daha önemliydi. O nedenle sonuna kadar iyi bir dinleyici olmak zorundaydılar.

"Evet gece görüntüsündeki gölgelere bakın. Adamların Çinli olmadıkları aşikâr, yüzleri belli değil ve ne giydiklerini de bilmiyoruz ama taşıdıkları silahları falan gayet net görüyorsunuz. O adamların bir yere gitmek üzere hazırlandıkları da gün gibi ortada. Bana söylendiğine göre, uçan robotlar yirmi dört saat boyunca o silahlı grubu bulmak için uğraşıyor. Doğrudan generalden emir alan bir özel kuvvet grubunun tehlikeli olduğunu kabul edebilirim. Bu onları bulması gerekenlerin sorunu. Benim sorumun ise..."

Elindeki fotoğrafa baktı.

"Bu adam... General olduğu düşünülen adam, ki onun komutan olduğuna hiç şüphem yok. Çünkü suratını beğenmedim... Çünkü herkes ona saygı duyuyor. Ben herkesin saygı duyduğu insanları öldürmekten çok hoşlanırım... ve ben bir katilim... ben o adamı öldüreceğim. Gerisi umurumda değil..."

Hugo Helix'in konuşması, aklı başında bir adamın konuşmalarına benzemiyordu. Sanki hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

"Şimdi, bu adamın en son görüldüğü yere bir saldırı yapacağız. Oraların çok tehlikeli olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Her taraf kana susamış Çinli kaynıyor. Bu sizin içinde bir fırsat... elinizden geldiğince çoğunu öbür tarafa yollayın..."

Nükleer Darbe

Yüz metre ileride özel birliği alacak olan iki dev nakliye helikopteri pervaneleri döner biçimde bekliyordu. Hugo Helix emir vermeden askerler operasyonun başladığını anlayıp hızla yerlerinden kalktılar. Helikoptere doğru koşarlarken sırtlarında elli kiloya yakın yükleri vardı.

Nevada'daki Creech Hava Kuvvetleri Üssü'nde hummalı bir çalışma vardı. Aslında burası bir arı kovanını andırıyordu. Bir avuç adam kendilerine verilen neredeyse imkânsız görevleri yerine getirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Özel kuvvetlerin görevi, Çin saldırısını geri püskürterek savaşma azimlerini kırmaktı. Belki o zaman savaşın nükleer savaşa dönüşme ihtimali kalmazdı. Bu, gerçekleşmesi düşük bir olasılık olsa da üzerinde çalışmaya değerdi.

Kendilerini başarılı hissediyorlardı. Çin ordusunun komutanını bulduklarından emindiler. Ve orayı ele geçirmeye gidiyorlardı.

Üs Komutanı Kıdemli Albay David Hamilton gecelerdir uyu-muyordu. Masasının üzeri kahve izleri, sigara külleri, yırtılmış kağıtlar ve resimlerle doluydu. Kendisini hedefini gerçekleştirilmeye adanmıştı. Onları yakalayana kadar gözlerini uyku için kapatmaya-çaktı.

Sürekli çalan telefonlara cevap vermeye bile gerek duymuyordu. Kendisini kimlerin aradığını biliyordu, ama eğer bir gelişme olursa o haber verecekti. Neden sürekli onu arayıp bir şeyler var mı diye soruyorlardı ki?

Bir istihbarat subayı yanına geldi.

"Komutanım, bazı izler bulduk. Bir helikopterin görüntüsünü elde ettik. Helikopter havadaydı. Onu izledik ve gizli bir hangara

Burak Turna

indığını keşfettik. Bu helikopterin dün geceki özel askeri birimle bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz, ama bir askeri tim şu anda o helikopteri ve pilotları ele geçirmek için operasyon düzenliyor."

"Bu çok iyi. Bir şeyler bulacaklarından şüphem yok. Ama o adamları bir an önce bulmalıyız. Pilotu yakalayıp konuşturmamız gerekiyor. Ancak o zaman nereye gittiklerini bulabiliriz."

"Evet komutanım. Bu arada generallerinin bulunduğu bölgedeki hareketliliği artırdık. Onlarda da garip bir manevra göze çarpıyor."

"O adam, onu izlediğimiz farkında mı?"

"Bunu bilemeyiz, ancak o kadar uzaktan izliyoruz ki, bunu anlayabileceğini sanmıyorum. Uydular da devreye girdi artık. Her saniyesini izliyoruz."

"Onu canlı yakalamalıyız."

"Helix'in birliği onu almaya gitti."

"Helix haa... O generale acıyorum doğrusu. Onun yerinde olmak istemedim..."

"Efendim başka bir emriniz var mı?"

"Helix onlara saldırmadan önce nasıl planımız var?"

"Öncelikle denizdeki bir destroyerden Tomahawk füzeleri atılacak ve bölgede karışıklık yaratılacak. Sonra da onların hayli uzığında bir noktaya bir komando birliğiyle intihar saldırısı düzenleyeceğiz. Askerler ölecek, ama bu sırada general de savunmasız kalıp korumalarının dikkati dağılmış olacak. Son anda ise onu koruduğunu düşündüğümüz uçaksavar takılı iki zırhlı aracın vurulması için Apache helikopterleri devreye girecek."

"Kulağa hoş geliyor. Hadi çocuklar, eğer bu Çinlileri halledemezsek, işler daha da kötüye gidecek..."

Nükleer Darbe

"Komutanım bizler iyi askerleriz. Bize zaman verilerse Çinlileri mutlaka temizleriz."

"Sanırım bize vermeyecekleri tek şey zaman olacak ve nedeni de asla bilemeyeceğiniz gibi geliyor."

Hugo Helix helikopterin içinde son derece sessizdi. Kapıdan ilk o çıkacaktı ve ondan sonra asla durmayacaktı. Askerlerinin hepsi onun gözünde çoktan ölmüş insanlardı ve bunu hiç sorun etmiyordu. Kendisi ise zaten yaşamıyordu ki...

Pilotun hedef görüş mesafesinde demesiyle harekete geçtiler. Askerler hemen silahlarına sarıldılar. Gereken ayarlamaları belki onuncu kez bir daha yaptılar. Terli avuçlarıyla silahlarını kavradılar, ölümün nefesiyle içlerine dolan Tanrı düşüncesi ile hesaplaştılar ve kendilerini sorguladılar.

Helikopter son derece sert bir vuruşla yere kondu ve aynı anda kapılar açıldı. Hugo Helix kapıdan fırladı ve diğer helikoptere baktı. Diğer helikopterin kapısı da açılmıştı ve askerler pervanenin oluşturduğu toz bulutu içinden çıkıp yakındaki kayalık ve ağaçlık alana doğru koşuyorlardı. Hugo biraz açığa çıkıp askerlerin boşalmasını bekledi. Bu arada da gözleriyle olası bir Çin pususuna karşı çevreyi tanyordu.

Helikopterler askerleri boşaltıp havalandılar. Bu sırada Hugo telsizle konuşurken, ağzından tükürükler saçarak bağırıyordu. Bir an önce planlanan ateş desteğinin gelmesini istiyordu. Belirlenen nokta hemen kenarında durdukları tepenin ardındaydı.

Mermi vızıldalarının ardından seri atış başladı ve bir anda bütün sesleri bastıran bir saldırıya dönüştü. Gerçekten de arı kovani na girmiş ve binlerce arıyı uyandırmış gibiydiler.

Burak Turna

Özel kuvvet askerleri sürpriz yapmış olduklarını düşünmekle birlikte yeterli ateş desteği gelmezse burada kendilerini öldürecek kadar iyi ateş eden Çin komandosu olduğundan şüphe etmiyorlardı.

Hugo telsize bağıyordu. "Çabuk şu Tomahawk'ları yollayın ve Apache'leri de burda görmek istiyorum. Çabuk olun hepimiz ölmeden bazılarını götürelim yanımızda."

"Apache'ler ateşlendi, lütfen bekleyin. Otuz saniye sonra hedeflerinde patlamış olacaklar."

"Komando saldırısı da başlasın. Bizim üzerimizden çekin şu adamları."

"Komando saldırı başlamak üzere."

Özel birlik Çinlilere karşılık vermeye başlamıştı. Makineli tüfekler hiç susmadan birbirine ateş ediyordu.

Tomahawk füzesini havada görmeleriyle birlikte üzerlerinden tepeyi aşmış iki saniye sonra patlaması bir oldu. Bu patlama kendilerine ateş eden Çinlileri şaşırtmış olmalıydı. Ateş kesilince Hugo yerinden fırladı ve bir öğlak gibi kayalar tırmanmaya başladı. Ağaçlarla kaplı kayalık alanda böylesine hızlı hareket etmesi inanılacak gibi değildi, ama bir öğlaktan daha hızlı olduğu kesindi. Askerler peşinden giderlerken, onu gözden kaçırmışlardı. Birden silah seslerini duyan askerler sipariş alıp ilerlemeye devam ettiler. Bu sırada ikinci bir Tomahawk üzerlerinden geçip ilkinin yakınına patladı. Bu sefer saçma mermi kullanmışlardı. Bu bir hayli ölüme yol açmış olmalıydı.

Hugo Helix'in tepeden aşağıya hızla indiğini gördüler. Yanlarına geldiğinde üzerinde kan izleri vardı. Hugo çoktan savaşın parçası olmuştu.

Nükleer Darbe

"Bir kaçını temizledim... Tepenin arkası bayağı karıştı ve ölenler var. Biraz bekleyelim. Komando saldırısı başlayınca biz de saldırıya geçeceğiz. Hiç durmadan boğaz boğaza savaşın. Ben adamı almaya çadıra gireceğim. Tabi orda bulabilirsek."

"Tamam komutanım ama bence istihbarat bilgisini doğrulayalım... Orda bulamayabiliriz."

Asker sözünü bitirmeden bir başka patlama daha meydana geldi. Hemen ardından seri otomatik top atışları ve insanın içini kaldıran bir helikopter sesiyle Apache'ler devreye girmişti. Uzaklardan gelen bağırsıklar ve patlamalar da komando saldırısının başladığını gösteriyordu. Onların hepsi ölecekti, çünkü doğrudan üzerlerine yapılan bir saldırıydı.

Hugo Helix havayı kokladı. Telsizle Creech Hava Üssü'nü aradı.

"Burası Ölü 1. O adam hâlâ yerinde mi? Görebiliyor musunuz?"

"Ölü 1. Hedef hâlâ çadırında. Çadırdan çıkıp etrafına baktı ve hızla içeri girdi. Bölgeden kaçmak için hazırlık yapıyor olabilirler."

"Şu anda görüntü alıyor musunuz?"

"Evet alıyoruz. Ayrıca bölgeye bir C-130 yolladım, ekstra ateş gücü isterseniz bekliyor. Bize hedefi gösterin ve orayı uçuralım..."

"İşte bu harika. Buna ihtiyacımız olabilir."

Üç dört bin metre üzerlerinde uçan C-130, 105 mm.'lik topuyla makineli topunu bölgeye çevirmiş ve kendisine hedef gösterilmesini bekliyordu.

O sırada ortak iletişim hattı üzerinde duyulan anons herkesi heyecanlandırdı.

Burak Turna

"Hedef çadıra bir araç yaklaşıyor. Bu bir kamyon. Hedef çadırın önüne doğru gidiyor."

Hugo Helix adamın kaçmak üzere olduğunu iliklerinde hissedebiliyordu. Telsizden duyulan sesi korkutucuydu.

"Çabuk kamyonu vurun. Oraya hiçbir tekerlekli araç yaklaşmamalı."

"Anlaşıldı."

C-130'un Teksas'lı silahçısının keyfi yerine gelmişti.

Kamyonetin görüntüsü ekranındaydı. Hızla çadıra doğru yaklaşıp on metre ötede durdu.

"İşte şimdi... Ateş!"

105 mm.'lik topun mermileri saniyeler içerisinde kamyonun üzerine ve yanına düştü. Kamyonu alevler içinde bıraktı.

Çadırdan çıkan birilerinin çadıra geri girdiği görüldü. Bu General Wu idi.

Aşağıda komuta çadırının içindeki Wu, ter içinde kalmıştı. Alalecele giydiği çelik yeleğiyle komik görünüyordu. Elinde bir tüfek vardı ve etrafındaki askerler hem şaşkın, hem de korkmuştu.

Wu sürekli bağıırıyor ve yakında bulunan komando birliklerinin yardım etmelerini istiyordu.

"Nerden geliyor bu ateş? Çabuk kaynağını bulun ve yok edin."

"Komutanım, dışarda duramıyoruz. Sanki biz dışarı çıkınca ateş başlıyor."

"Bizi neden vurmuyorlar? Nasıl oldu da buldular yerimizi?"

"Bu olasılığı düşünmüştük efendim..."

"Evet... Evet düşünmüştük... Ama yine de bu olasılık üzerinde fazla durmamıştım."

Nükleer Darbe

"Komutanım, tam bir piyade saldırısı yapılıyor. Çok yakınlarla inmişler. Bu piyade saldırısında çok kayıp veriyorlar, ama geri çekilmiyorlar."

"Kahretsin, bu Amerikan savaş taktiği değil. Daha büyük bir hedef için askerlerini feda ediyorlar."

"Bir şeyler yapmalıyız!"

"Beni yakalamak istiyorlar... Benim komutan olduğumu biliyorlar..."

"Komutanım emredin sizin için ölelim..."

"Hayır benim ölmem gerekiyor..."

"Buna izin veremeyiz komutanım, biz yaşadığımız sürece güvendesiniz."

Hugo Helix avın sıkıştığı kokusunu almıştı.

"Bütün gücünüzle saldırın. Her şeyi göze alın. Ölü!" diye bağıarak saklandığı kayanın arkasından fırladı.

Diğer özel kuvvet askerleri de bulundukları yerden çıkıp hedef çadıra doğru ilerlemeye başladılar.

Çadırı koruyan noktalardan ateş yağmuru başladı. Hugo Helix son noktaya doğru ilerlediklerini anlamıştı. Komutanın intihar edebileceğini hissetti, her şey an meselesiydi. Eğer çabuk olursa kendini öldürmeden onu yakalayabilirdi.

Yanıdaki Amerikan askerlerinin vurulmaya başlamasını umursamadı. Ağır makineli ateşi altında teker teker vurulup yere düşüyorlardı.

Bir zırhlı aracın açtığı ateşle kendini yere attı. Araç uçaklarla gökyüzüne ateş etti. Korkunç bir aydınlık ve gürültü kapladı ortallığı. C-130 vurulmuştu ve yanarak düşüyordu.

Burak Turna

Hugo telsizden cıgılık cıgılığa, "Apache yollayın!" diye bağırırken, bir Çin komandosu ile buran buruna geldi. Tüfegiyle hemen on mermi saydırdı ve komando yere düştü.

Zırhlının uçaksavar silahı tam bir katildi. Bir anda beş asker daha paramparça oldu. Ortada kalmışlardı. Kendisi de vurulmak üzereyken vahşi cehennem ateşi füzisi zırhlıyı yok etti.

Çadırın içinden de ateş açılıyordu. Bu arada uzaktaki komando saldırısıyla uğraşan Çin askerleri durumu fark edince geriye doğru koşturmaya başladı. Komutanlarının saldırıya uğradığını fark ettiklerinde cılgına dönmüşlerdi. Onları oyalamak için intihar saldırısı düzenleyen Amerikan piyadeleri de ne olduğunu anlayamamışlardı. Çok kayıp vermişlerdi, hepsi ölmeyi beklerken bir mucize olmuş ve kurtulmuşlardı. Piyadeler saldırıya devam ederek komutanlarını korumak için giden askerlerin peşinden koşturmaya başladılar.

Garip bir andı, bir çeşit karikatür gibi. Karmaşa vardı, sanki savaşın düğümü orada, o anda, o olayda gizliydi ve bunu herkes hissetmiş gibi tek bir noktaya doğru hareketlenmişti. Bir çeşit meydan savaşına dönüşüyordu olay. Son derece yakın mesafeden güçlü silahlarla yapılan bir meydan savaşı ve bu nedenle de olabildiğince kanlıydı.

Wu bir anda her şeyin üzerine geldiğini hissetti. O an Oğuz'un yanında olmasını çok isterdi. Bu durumdan onu ancak o kurtarabilirdi. Umutsuz hissetti kendisini. Bu kadar büyük bir askeri gücün komutanı olmak onu koruyamamıştı, ama böyle olması gayet doğaldı. Onlar gerilla ordusuydular ve gerilla ordularının komutanları da bu tür saldırılara her zaman açık yaşamak **zorundaydı**.

Nükleer Darbe

Hugo Helix çadıra yaklaşmaya çalışıyordu ama çadır çok iyi korunuyordu. Aynı zamanda komutanları korumak için geri dönen askerler de vardı.

Çalılıkların arasından kendine ateş eden bir Çin askerini gözüne kestirdi. Çinli onun hareket etmesini zorlaştırıyordu. Birkaç adamıyla anlaşıp Çinli askerini etrafını sardı. Bu sırada diğerleri de yoğun ateşle koruma sağlıyordu, tam anlamıyla kaos vardı. Kimse nereye neden ateş ettiğini bilmiyor gibiydi. Ve her saniye bir kişi vuruluyordu. Her iki taraf da ölümü göze almıştı.

Diğer askerler Çinliyi oyalarken Hugo Helix sürünerek onun görüş alanından çıktı. Çinli de vurulacağını düşünerek sinmişti, ama bu sefer el bombalarını etrafa rasgele atmaya başladı.

Hugo çadırın etrafında dolaştı, bir yıl kadar hızlı sürünüyordu. Üzerindeki giysiler parçalanmış olmasına rağmen hiçbir şey hissetmiyordu. Çinli ağır gürtlüden dolayı sağır olduğu için ne silah seslerini, ne de sürünürken çıkardığı sesleri duydu. Sadece bir an gözcüyla yerde sürünen büyük bir cisim gördü. Bunun bir tim sah ya da yılan olabileceğini düşünerek hızla döndü. Arkasını döndüğü sırada karşısına Hugo Helix'in yaralı suratı çıktı ve ağzından sadece boğuk bir ses çıktı.

Çinlinin işini hemen bitirmişti ve şimdi onun kıyafetine sığınmaya çalışıyordu. Ekibinin veya düşmanlarının onu bilerek vurması için bu güzel bir nedendi. Ama bu duygu hoşuna gidiyordu. Düşmanlarına hiç şans tanımamaktan nefret ederdi. Düşmanlarını se-verdi. Onlara şans tanıyarak düşmanlıklarına devam etmelerini sağlıyor; bu da onun işine geliyordu. İnsanları tam anlamıyla ezdiği takdirde etrafında hiç kimse kalmazdı ve o zaman kendisini da-

Burak Turna

ha savunmasız hissederdi. Doğru bir mantıkla bakıldığında düşmanları insanın en büyük savunması olabiliirdi.

Kendine yardım eden askerlere işaret etti. Onlar en azından kendisini vurmaya çalışmayacaktı. Son hızla çadıra doğru koşmaya başladı. Bazı Amerikan askerleri onu görmüş ve ateşe başlamıştı. Ne kadar da çabuk, diye düşündü.

Ona ateş eden askerler, bu nasıl bir Çinli, diye düşündüklerinden bir an durdular.

Hugo çadıra doğru koşarken, çadırı koruyan siperlerden onu görenler ilk önce durumu anlayamadı. Zaten her şeyi belirleyen faktör de budur. Savaşta bir anlık gaflet sonucu değiştirebilirdi.

Hugo kendisine koruma siperinden ateş gelmediğini hissettiği anda vahşileşen kaslarına zor engel oldu, kasları avına doğru bütün gücüyle koşuyordu. Çadırın önüne geldi.

İçeride dört asker ve Wu vardı. Askerler ilk anda durumu anlayamadılar. Hugo Helix hiç nefes almadan her hareketiyle bir askeri etkisiz hale getirdi. Wu bir anlığına masanın üzerine bıraktığı silaha hamle yaparken, Helix de havada uçuyordu ve Wu'yu kavrayıp beraber yere düştüler. Wu'yu o kadar güçlü biçimde sıkıyordu ki, yüz kiloluk bu dev adamın baskısı nedeniyle Wu nefessiz kalmıştı.

Çinli general tek bir hareketle ondan kurtulup ayağa kalkmasına izin verdi. Hugo da bundan hoşlanmıştı, adam onunla savaşmak istiyordu. Ama Hugo'nun fazla zamanı yoktu. Her an bir bombayla çadır havaya uçabiliirdi.

"Affedersin, seninle savaşmayı çok isterdim ama zamanımız yok..."

Nükleer Darbe

Silahını çıkarıp Wu'nun bacağına ateş etti. Wu acıyla yere yıkılırken dört el daha ateş edip yerde kıvranan korumaları vurdu. Üzerindeki Çin askeri üniformasını parçalarcasına çıkarıp Wu'yu başından tuttu ve sürükleyerek dışarı çıkardı. Sonra da ayağa kaldırıp başına silah dayadı. Koruma siperindeki askerler donup kaldılar. Wu onlara gözleriyle durun işareti yaptı. Ellerini tetikten çektiler. Amerikan askerleri bir anda siperlere dalıp herkesi yere yatırdı.

Wu etrafına baktı. Kendini yakalamak için yapılan saldırının yarattığı ölüm ve tahribata baktı. Bu şimdi bireysel bir acıydı. Her tarafta onlarca ceset yatıyordu.

Hugo Helix, Wu'nun yüzüne baktı.

"Bu ülkeyi işgal ettin ve acısını çekeceksin..."

"Ben değil hepimiz acı çekeceğiz, hem de çok..."

"Biraz bekle, seni sorguya almak için bekleyen bir ordu var..."

Wu'yu ağaçların arkasına sürükledi. Hemen koruma tedbirlerini almalıydılar. Onun yakalandığını bilmeyen Çinli askerler çatışmaya devam ediyordu.

Helikopterler onları bekliyordu. Bir an önce bölgeden çıkmalıydılar. Etrafı kolaçan ederek helikoptere doğru koştular. Kapılar kapandığında Hugo içerisinde hayli boş olduğunu gördü. Özel kuvvet askerlerinin neredeyse yarısı vurulmuştu. Ama elde ettikleri hedef buna değirdi doğrusu. Dev nakliye araçları havalanırken, pencereden aşağıya baktı. Yaralı özel kuvvet askerleri etraflarına üşüşen Çinli komandolarla umutsuz bir çatışmaya giriyor, sonra da vurulup paramparça ediliyordu.

Burak Turna

Helikopter yeterince havalanınca Hugo Helix, Wu'nun yanına gitti. Elleri arkadan bağlı, kış üzeri oturmuş ve başını öne eğmişti. Bacağı kanıyordu.

"Bana hemen söylemeye başla. Kaybedecek zamanımız yok... Binleri var. Özel askeri bir kuvvet. O adamlar seninle görüştü ve onları bir yere yolladın. Çinli olmadıklarını biliyoruz. Söyle! Çabuk, o adamlar kim ve nereye gittiler?"

Wu başını hiç hareket ettirmedi. Artık düşünemiyordu, kendi ni olayların akışına bırakmıştı.

Hugo midesine sert bir tekme attı. Wu acıyla öksürerek helikopterin zeminine yığıldı. Diğer askerler Hugo'nun bunu yapması gerektiğini düşünmelerine rağmen seslerini çıkaramıyordu.

"Eğer konuşmazsan öyle körü bir biçimde öleceksin ki, inan sen bile şaşıracaksın. Şimdi incecğimiz üstü Çinli mahkûmlar var. Bana anlatacaklarını hazırla, eğer bülbül gibi ötmeye başlamazsan, üsteki mahkûmlara neler yapacağımı tahmin bile edemezsin. Yüz erkek ve yirmi dört kadın mahkûm... Anladın mı general? Ya konuşursun ya da onları gözlerinin önünde diri diri yakar, derilerini yüzerim, sonra da derileri senin boynuna bağlayıp yerlerde sürüklerim. İnan bana bunu zevkle yaparım. Sakın sadist olduğumu düşünme, senin gibi çekik gözlüler zamanında babamı fare ve suyla dolu hapishanelerde delirttiler ve annemi kaybetmemen neden oldu. Bu nedenle bana sadist deme tamam mı? Ben sadece işimi yapacağım tıpkı zamanında sizin yaptığınız gibi."

Wu'nun gözleri başka bir yere bakıyor ve Oğuz'la ekibinin hedefe bir an önce ulaşması için dua ediyordu. Bir komünist olarak Tanrı'ya inandığı yıllar için kendisine kızıyordu. Onu bu durumdan ancak Tanrı kurtarabilirdi ve içinde yeşeren inancı ona yardım etmezse, kurtulması için hiçbir şans olmazdı.

30. BÖLÜM

Amerika, nükleer silah kullanmaya karar vermişti. Bu kararın alınması zor olmuştu, ama başka seçenekleri yok gibiydi. Başkan'ın kendisini yönettiğini düşündüğü güçlerle uzun süredir bir bağı kalmamıştı, ama hâlâ onların etkisindeydi ve ne yapacağını bilemiyordu.

Pentagon'da hazırlanan planlar, ki hemen hemen nükleer savaşın her türlü için planlar yapılmıştı, uygulamaya konmak üzere raflarından indirilmiş; önce uzmanlar tarafından gözden geçirilmiş, sonra da üst düzey subayları ve karar vericilere aktarılmıştı. Nükleer silah depolan ve envanterdeki değişimler tekrar gözden geçirilmiş, vurulacak Çin şehirlerinin koordinatları bilgisayarlarla yüklenip kontrol edilmeye başlanmıştı.

Nükleer Savaş Komitesi 'ni yöneten General Jack Fuller, doğduğu günden beri ordunun içindeydi ve şu yaşına kadar da orduya hizmet etmiş zeki bir komutandı. Aslında nükleer füzelerle ilgili olarak yapılan her işe zeki askerler seçilirdi. Ve bu askerlerin orduda kalması için gereken her şey de yapılırdı.

Burak Turna

General Jack Fuller'ın yardımcısı ise General Ice Mounce'dı. Jack Fuller asla ondan emin olamamıştı. Tüm yorumları birbirinden farklı olsa da, onun güçlü bir adam olduğu ve bir şekilde önemli işlerin başında olmayı başardığı kesindi.

Nükleer Savaş Komitesi gereken hazırlıkları yapmaya hemen başlamıştı ve birazdan içeri girecek olan Başkan ve savunma bakanına son planı sunmaya hazırlanıyorlardı. Son plan onaylandıktan sonra da hiç zaman kaybetmeden uygulamaya konacaktı.

Jack Fuller komitedeki subaylarla tek tek konuşuyor ve onların söyleyeceği bir şey olup olmadığını öğreniyordu. Gayet profesyonel bir biçimde bu büyük ölüm makinesini çalıştırmaya hazırlanıyorlardı. Asker olarak hepsi kendisini sorguluyordu. Ulaşabildikleri bir sonuç vardı: bu sorgulamayı çok önceden yapmalıydılar. Nükleer silahların kullanılması yürürlüğe girdikten sonra bunu düşünenin kimseye bir faydası yoktu ve olamazdı.

General Ice Mounce'ın yanına geldiğinde ise aralarındaki soğukluk odanın en uzak köşesinden bile fark ediliyordu. İki zeki beyin arasındaki elektrik akımı, soğuk rüzgârlar estirmişti. Beyinlerinin içinden geçenini okumaya çalışıyorlardı. Aslında bunu daha çok General Jack Fuller yapmaya çalışıyordu, General Ice ise bir şeyleri saklaması gerektiği için onun araştırın bakışlarını perdeliyordu. Ruhsal enerjisi çok yüksekti. Jack Fuller, Ice'in ne olduğunu biliyordu ama bunu asla ispatlayamazdı.

"Ice, bu savaştaki planlara yaklaşımını inceledim. Çok provakatifsin..."

"General... Bunu bir suçlama olarak mı yoksa değerlendirmeye olarak mı algılamalıyım? Çin bize saldırarak yeterince provakatif davrandı zaten..."

Nükleer Darbe

"Hadi Ice, Çin'in bize saldırmaması diye bir durum olamazdı. Bunu biz istedik."

"O zaman başka şekilde sorayım, eğer siz daha önce provakatif davrandıysanız, benim şimdi provakatif olmam neden garip karşılıyor?"

"Çünkü savaş başladı ve biz hedefimize ulaşacak adımları atıyoruz. Ancak senin yaklaşımların ve yaptığın kulis nedeniyle benim istemediğim bir noktaya doğru ilerliyoruz..."

"Jack, hep senin istediğin noktaya gitmemiz gerekmiyor..."

"Peki Başkan gelmeden sana bir şey sormak istiyorum..."

"Evet tabi ki..."

"Hazırlattığın uçak ne için? Nereye uçmayı planlıyorsun?"

Ice Mounce çok sinirlenmişti.

"Beni takip ettirmenizin yasal bir dayanağı yoksa eğer... Bunu pahalıya ödersiniz."

"Bana bak... Bana hemen dışlarını göstermeye çalışma. Gözlemin içine bak..."

Ice, General Fuller'ın yeşile kaçan yaşlı ama derin bakışlarına uzun süre bakamadı.

"Evet, işte orda gördüğün şey cesaretrettir ve senden korkacağı mı sanıyorsun. Eğer bu toplantıda yanlış bir şey yaptırıma kalkarsan, inan bir dakika bile düşünmeden gerekeni yaparım."

"O nedir?"

"Görürsün..."

Konuşma sona ermişti ve o sırada Başkan yanında savunma bakanıyla hızla odaya girdi. Yüzleri gergin, yorgun ve endişeliydi.

Burak Turna

Başkan konuşmaya başladığında, sesinden uzun süredir uyumadığı belli oluyordu. Saçları ise ancak odaya girmeden hemen önce düzeltilmiş gibi duruyordu.

General Fuller, Başkan'ın elini sıkı ve sunumu izleyeceği yeri gösterdi. Başkan hiç konuşmadan başıyla selam verip yerine geçerken, savunma bakanı ayakta durmayı tercih etti. General Ice ise sert bakışlarla Fuller'ı izliyordu. Alnında biriken terler, Fuller için çok şey ifade ediyordu. Ice'ı köşeye sıkıştırdığını biliyordu. Ice ise sürekli bir sorun çıkarsa bunu Lider'e nasıl anlatacağını düşünüyordu.

"Sayın Başkan, sözü çok uzatmayacağım..." Başkan, Fuller'ın sözlerini onayladığını belirtir şekilde başını salladı.

"Benim görüşümü soracak olursanız, şu anki savaşı nükleer saldırıyla bitirmek tam bir çılgınlık. Ancak anladığım kadarıyla Başkan olarak bu karara vardınız. Ben bir asker olarak emirleri yerine getiririm. Ancak son aldığım haberlere göre Çin işgal gücünün başındaki general son derece kanlı ve zorlu bir operasyon sonucunda yakalanmış... Yani demek istediğim odur ki, nükleer silah kullanmadan bu işi çözmek için orduya bir şans daha verelim."

General Ice'in yerinden hızla kalkması herkesin dikkatini çekmişti.

"Hayır! Bu kabul edilemez. Eğer gücümüzü göstermezsek, sonsuza kadar bize saygı duyulmaz..."

Başkan dönüp Ice'a baktı. Onun bakışlarından hoşlanmamıştı.

"Siz general misiniz?"

"Evet sayın başkan..."

Nükleer Darbe

"Bu silahları kullanmak için neden bu kadar isteklisiniz?"

"Sayın Başkan, Amerikan toprakları işgal altında ve bu cüretli hareketi gerektirdiği gibi cezalandırmazsak, bir daha olabilir... Hem de daha büyüğüyle karşılaşabiliriz."

Başkan yorgundu. O adamı dinlemek istemiyordu. Nükleer silah kullanmak zorunda kalmak istemiyordu. General Jack Fuller'a döndü.

"Peki general, bunu not alıyorum. Şimdi bana nükleer silah kullanarak bu adamları nasıl cezalandırabileceğimizi anlatın. Plan nedir? Planın uygulanması emri henüz verilmedi. Önce planı görelim."

"Peki sayın Başkan. Komite olarak görevimizi yaptık. Hedefimiz şu, ilk önce Amerika topraklarındaki Çin kuvvetlerinin yoğun olduğunu düşündüğümüz bir alanda taktik nükleer bomba kullanacağız. Ve hemen ardından, hatta aynı zamanlarda Malmstrom ve Minot hava üslerinden Minuteman 3 nükleer füzeleri ateşlenecek. İlk hedefler, Pekin ve Guangzhou bölgesi... Tabi bu arada Rusların bizimle büyük bir deniz savaşı yaptıklarını göz önünde bulundurursak, bu saldırıya Rusya için hazırladığımız ve 274 Rus şehrinin yok edilmesini öngören master planı da eklemeliyiz... Yani saldırmız net ve kesin olacak, Rusya ve Çin tamamen yok edilecek..."

"Bu planı uygulamaya koymanın bize maliyeti ne olacak?"

"Sayın Başkan, bu planı uygulamaya koyduğumuz anda, bize doğru atılacak olan yüzlerce nükleer füzeyle karşı karşıya kalacağız."

"Savunma imkânı?"

"Yok denecek kadar az efendim..."

"Peki bu kararı almazsak ne olur?"

"Bilemiyoruz, eğer onlar kullanmazsa sorun olmaz..."

General Ice hemen konuya girdi. Sanki fırsat bekliyordı gibiydi.

Burak Turna

"İşte sorun da burda. Biz kullanmazsak ve onlar kullanırsa o zaman ne yapacağız?"

"Sayın Başkan, General Ice'ı bir uçak bekliyor, bu nedenle acele ediyor sanıyorum..."

Başkan bu bilgi karşısında şaşırılmıştı. Nükleer Savaş Komitesi'nin ikinci adamı, nükleer savaş başladıktan soma bir uçağa binecek görev yerinden ayrılacak mıydı?

"General Ice, bu doğru mu?"

"Ee, sayın Başkan... evet..."

"Bunu açıklama imkânınız var mı?"

"Sayın Başkan..." General Ice kıpkırmızı olmuştu. Başkan, onun gözlerinin içine baktı. Sonra da General Fuller ile göz göze geldi.

"Bay Fuller bu odada bilmem gereken bir şeyler olduğunu hissettim... Siz mi açıklarsınız yoksa ben mi öğreneyim?"

"Sayın Başkan, General Ice hakkında şüphelerim var. Onun bu işi yapabileceğini sanmıyorum. Sanki bazı yasal olmayan planları var gibi geliyor. Anladığım kadarıyla ülke menfaatleri dışında düşünceler söz konusu..."

"Jack, sen çok ileri gidiyorsun... Hemen sesini kesmezsen ağzını burnunu dağıtırım senin..."

Odadakiler çok geçirmişti. Bu sözleri duyduklarına inanamıyorlardı. Jack Fuller da şaşırılmıştı. Sanki konuşan General Ice değil de başka bir canlıydı. Odanın içinde esen rüzgâr, herkesin ruhunun derinliklerine kadar titremesine neden oldu.

Başkan'ın başına ağrılar saplanıyordu. Bir an kendini kaybetmişti. Oturduğu yerde başı dönmeye başlamıştı. Savunma bakam ve Jack Fuller hemen yanına koştular. Askerleri çağırıp Başkan'ı içindeki odaya taşıdılar. Biraz dinlenmesi gerekiyordu.

Nükleer Darbe

General Ice ise şeytani bir gülümsemeyle bakıyordu Başkan'a. Plana sadık kalmayanların sonu iyi olmuyordu.

Başkan bir süre dinlendikten sonra kendine geldi. Bitkin durumdaydı.

"Sanırım başlamanız gerekiyor... Savaşı başlatın, nükleer savaşı başlatın. Yakın dünyayı..."

Birbirlerine baktılar.

"Başkan o zaman anahtar çantanızı getirsinler. Ve gereken işleme onay verin. Hemen ardından sığınağa gitmelisiniz. Zira Washington, yerle bir edilecek."

"Tamam, hadi çabuk başlatın savaşı..." Sesi daha da bitkin geliyordu.

General Jack Fuller olaydan etkilenmişti. İçinde bu savaşa karşı aşın bir tepki oluştu. Nükleer savaşın başlamaması gerektiğini düşünüyordu şimdi. Ice'in olmasını istediği hiçbir şey olmamalıydı. Etrafına bakındı. General Ice ortada yoktu. Uçağına doğru gidiyor olmalıydı.

Nükleer saldırının başlatılması için prosedür işletilirken bir süre vardı. Jack Fuller bu süre içerisinde bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu.

Bu nükleer savaşın kimsenin yararına olmadığı açıktı, ama nasıl engelleyeceğini de bilmiyordu. Savaş zamanı gerçekleşecek bir hareket derhal divan-ı harp ile sonuçlanabilirdi.

Ama her şeye rağmen elinden geleni yapacaktı.

31.BÖLÜM

Karanlığın ürkütücü sessizliğinde kimselerin duymadığı sesleri Oğuz ruhuyla duyuyordu. İşte... hedefleri tam karşısında duruyordu. Dev bir bina. Binaya gelmeden önce uzun bir yol ve o yolun başında geniş bir kapı. Korunmasız görünüyordu. Açıkçası nükleer silahları yöneten bir kontrol merkezi gibi durmuyordu.

Attila keskin nişancı tüfeğinin gece görüş dürbünüyle dikkatle çevreyi kolaçan etti. Karabey elindeki otomatik tüfeğin haricinde beline de iki tane tam otomatik Uzi takmıştı. Susturucuları belli oluyordu. Ve Tuğrul da AT-4 tanksavar silahıyla beklenmedik bir etki yaratmayı planlıyordu. Oğuz'un üzerindeki silahlar ise bir garıptı. Basit görünüşlü otomatik bir tüfek vardı ama tamamen zırh delici mermilerle çalışıyordu. Oğuz'un usta olduğu bıçak atma için gereken bazı kesici aletler, fosfor el bombaları, bir kılıç. İnce, keskin bir kılıçtı. Onu aldığına şaşırmışlardı, ama yakın mesafede Oğuz bu silahı kullanmayı çok severdi.

"Şimdi, klasik saldırı taktikini kullanıyoruz. Kapıdaki güvenli görevlilerini sessizce öldürüyoruz. Ondan sonra da içeri girip bina-

Nükleer Darbe

da ne kadar insan varsa yok ediyoruz. Sonra da çalışan tüm elektronik aletleri çalışmaz hale getiriyoruz. Binaya girmeden önce Tuğrul şu silahıyla duvarda bir delik açacak ve biz de o delikten içeri gireceğiz."

"Emin misin? Bu bina nükleer saldırıya karşı dayanıklı yapılmış olabilir. Bu silah biraz zayıf kalır o zaman." Gülüştüler.

"Bence bu binanın arka giriş kapısında gördüğüm alan gayet adi bir duvardan yapılmış. Bu bina hiçbir şeye dayanıklı değil. Nükleer silah kullanacakları zaman boşaltacaklar burayı. Esas yerleri yeraltında bir yerde olmalı."

"Peki o zaman... Hadi şu sıkıcı hale gelen işlemi hemen yerine getirelim isterseniz..."

Dakikalar sonra binanın yakınındaydılar. Tuğrul tanksavarı ateşlemek için hazırlıyordu. Attila'nın bütün vücudu kan içindeydi. Çoğu kendi kanı değildi tabi ki. Ama bacağından yaralanmıştı. Karabey de yaralıydı. Neden yaralandığını tartışacak zamanları yoktu.

Aniden alarmlar çalmaya başladı. Heyecan doruktaydı.

"Hadi lan Tuğrul patlat şunu..."

Tuğrul silahı ateşledi. Roket mermi hızıyla duvara çarptı ve beklediklerinden daha büyük bir patlama oldu. Patlamanın etkisiyle yere kapaklandılar. Kalktıklarında şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Oğuz kendine gelip içeriye yaklaştı. Duvarda gayet rahat geçilecek bir delik açılmıştı.

Oğuz önden içeri girdi. Ve içeri girer girmez o duyguyla karşılaştı. Daha önce karşılaştığı bir şey... ağırlık çöküyordu üzerine. Bunun nereden geldiğini bilmiyordu, ama bu sefer acıttıyordu ve kulaklarında sesler yankılanmaya başlamıştı.

Burak Turna

Tuğrul silahını sıkıca tutmuştu. Birilerinin onlara saldırmasını bekliyordu. Bir an önce işi bitirmeliydiler. Attila ve Karabey ise biraz sekerek onları takip ediyordu.

Çok beklemeleri gerekmedi... Yanlarından geçtikleri bir merdivenin çelik tırabzanında patlayan bir mermi ve ardı sıra takip eden diğerleri, hayatı organları sıyrarak onları kendine getirdi.

"Şimdi... hiç durmayın temizleyin onları. Hiç durmayın..." Emir verilince kıyamet koptu. Bulundukları yeri çıkma bir ara kata bağlayan alanda az sayıda insan, yüze yakın merminin hedefi oldu ama Bölüm 18'den kimse vurulmamıştı. Yere düşen bedenlerin Amerikalılar olduğu belliydi. Oğuz merdivenleri çıktı. Elinde bir bina planı da yoktu. Nereye doğru gitmek onu en kötü hissettiyorsa, oraya doğru gidecekti ve öyle de yaptı.

Binanın içi tünellerle kaplı gibiydi. İç sıkıcı ve dar tüneller. Her yerde kırmızı ışıklar yanıyor ve odalardan garip sesler geliyordu. Ayrıca her yer plastik kokuyordu. Emin değildi, ama galiba sis de vardı içeride.

Bir holün sonundaki kapı açıldı, otomatik tüfek mermisi yağdı ve kapı kapandı. Oğuz kapıya doğru ateş etti, kilit parçalanıp açıldı. İçeriye bir fosfor bombası attı ve patlayan bombanın aleviyle kirkpikleri yandı. Kim bilir içeridekilere ne olmuştu...

Oğuz birden durdu ve arkasındakilere döndü.

"Biz buraya ne yapmaya geldik? Ne yapıyoruz? Hedefimiz ne?"

Şaşırdılar ve anlamadılar. Oğuz'a ne olmuştu yine?

"Oğuz, sadece ilerle ve önüne çıkmanı yok et," dedi Karabey.

Oğuz denileni yaptı, ilerlemeye başladı. Az önce bomba attığı yerden girdi içeriye. Yerde yatanları gördü. Bir başka hole açılıyordu diğer ucu. Sesler boğuklaşmaya başlıyordu. Bir an önce bu binadan çıkmalıyım, diye düşünüyordu. Az kalmıştı. Bir yerlerde kumanda odası ya da ona benzer bir şey olmalıydı.

GERİ SAYIM

Nükleer Darbe

Bundan sonra olanlar, insanlığın hiç yüzleşmek istemediği ama çelişkili bir biçimde yüzleşmek için her şeyi yaptığı mutlak yıkıma doğru giden adımlardı. Engellemek için olasılık gitgide azalıyordu.

Wu konuşmamak için kendisini zorluyordu. Hugo Helix kendinden geçmiş, Wu'ya o kadar çok tekme atmıştı ki, artık ayakları ağrıyordu ve yorulmuştu. Wu'nun bütün kemikleri kırılmış gibiydi. İstihbaratçılar onun konuşması için zamanları kalmadığını anladıkları anda Hugo'ya tam yetki vermişlerdi.

"Konuş Tanrı'nın belası pis Çinli..."

Wu'nun konuşacak hali de kalmamış gibiydi.

"Getirin şu Çinli mahkûmları."

Wu'nun bulunduğu yerden görülebilen bir alanda Çinli mahkûmlar toplanmıştı, hepsi de çıplaktılar; kadınlar ve erkekler.

Wu'nun birdenbire gözleri açıldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Hugo ise neredeyse hiç düşünmeden eline aldığı bir kılıçla mahkûmların yanına gitti ve önüne ilk gelenden itibaren başlarını kesmeye başladı. Kopan kafalardan fıskıran kanlar, uzaktan daha da etkileyici görünüyordu.

Wu çıkmayan sesiyle bağırmaya başladı.

Burak Turna

"Yağışhpmaaay ı n..."

"Duyamıyorum seni pis herif... Konuşacak mısın? Dişlerinin kırılmış olmasını umursamıyorum. Konuşmazsan devam edeceğim."

Ve Hugo devam etti. Bir süre sonra durup kesik kafaların üzerinde zıplayıp diğer tarafa geçti. Çinli mahkûmlar sürekli çığlık atıyorlardı. Bazı Amerikan askerleri bunu engellemek istediler, ama Hugo'nun bir bakışı onları yerine çivilemeye yetti. Büyük bir kıyımı engellemeye çalışıyordu Hugo ve bunun için gereken her şeyi yapacağından şüphe yoktu.

Alanın bir yanında duran benzin bidonlarını alıp mahkûmların üzerlerine dökmeye başladı.

Wu da bağırarak çalışıyordu ama sesi çıkmıyordu. Hugo birden durdu. Dengesizce koşarak Wu'nun yanına geldi.

"Söyle hadi, anlat her şeyi yoksa hepsini yakacağım..."

"Tamammmggh... Cogloghraaduoo Spreings... Noraad..."

"Kahretsin bu beyinsizin ne dediğini anlıyor musunuz?"

"Efendim sanırım, Colorado Springs'te bulunan Peterson Hava Üssü'nden bahsediyor..."

"Söyle be adam, o üstte ne yapacaklar?"

"Nüüüghhkleeer merkeeeessz..."

"Bunun dediğini anlayan var mı?"

Bir istihbaratçı hemen dizüstü bilgisayarıyla savunma bakanlığı hattına girip araştırmayı yaptı.

"Evet, ordaki bir yerüstü binasına, daha önce dağların içindeki merkezde görev yapan askerler yerleştirildi. Bu adamlar bizim uzay operasyonlarını ve nükleer savaş harekâtlarını yöneten personel."

Nükleer Darbe

"Ne kadar önemliler?" Hugo bunu sorarken yavaş yavaş ayağa kalkmıştı bile.

"Eğer onlara bir şey olursa, nükleer bir savaşta ilk vuruş şansımızı yitirebiliriz."

Bir anda Wu'nun etrafındaki herkesin yüzü garip duygularla karıştı.

"Eğer doğru anladıysam, şu anda Çinliler için 'çalışan birileri bizim nükleer bir saldırıya karşılık verme şansımızı ortadan kaldırmaya çalışıyor?' Hugo Helix gülmeye başladı, kahkahaları korkutucu bir hale büründükten sonra sustu.

"Elimizdeki en hızlı uçan araçla beni oraya götürün..."

İstihbaratçı dizüstü bilgisayarı kontrol ederken bir mesajla karşılaşmıştı.

"Sanırım geç kaldık. Savunma bakanlığının acil mesajında Peterson Üssü'ne girilip Norad binasına saldırı yapıldığı yazılı. Çatışma halen devam ediyormuş."

"Çabuk bana elinizdeki en hızlı aracı getirin. Çabuk olun, hemen oraya gitmeliyiz. Yoksa, Tanrım bizi nükleer silahlarla yok edecekler. Çabuk olun... Çin bize nükleer saldırı planlıyor."

Rus ve Çin uzmanları bir araya gelmişlerdi. Amerika'daki gelişmeler saniyesi saniyesine ekranlara yansıyordu. Rus ordusu, büyük taarruzu ile Avrupa'yı haritadan silecekken Çin'in Amerika saldırısına da destek verecekti.

Peterson Hava Üssü'ndeki gelişmeler onlara da ulaşmıştı. Bunun General Wu'nun yakalanmadan önce yaptığı en büyük iş olduğunu kabul ediyorlardı. Çin kuvvetleri başsız kalmıştı, ama görevlerini de yerine getirmişlerdi. Çin birlikleriyle irtibat gitgide ke-

Burak Turna

siliyordu ve bir süre sonra Amerikan kuvvetleri tarafından yok edileceklerine şüphe yoktu.

"Bir an önce saldırıyı başlatalım. Amerika'nın karşılık verme kapasitesi Peterson Hava Üssü'ndeki saldırıyla azaldı."

"Evet haklısınız. Avrupa'yı yakmak kolay. Ama önemli olan Amerika..."

"Onu halledeceğiz. On sekiz uzun menzilli nükleer füzeyi büyük şehirlere yollayacağız. Sanırım bu morallerini bozar."

"Ve biz de sizin arkanızdan iki yüz füzeyle katkıda bulunacağız. Yalnız askeri kuvvetleriniz radyasyon serpintisi nedeniyle imha olabilir."

"Olsun önemli değil, nasılsa bizde daha çok var..." "Avrupa'daki Rus kuvvetleri ve tabi Türk kuvvetleri de bu arada yok olacaklar. Ancak yapabileceğimiz bir şey de yok. Hemen ardından Batı dünyasından teslim olmalarını isteyeceğiz. Mutlak bir teslimiyet olmadığı takdirde füze saldırıları devam edecek. Batı dünyası diz çöküp yalvarana kadar onlara vormaya devam edeceğiz."

"Evet... Bizce hareket başlasın ve nükleer silahları üretenler de onun tadına varsınlar..."

Rus ve Çinli subaylar hızla bulundukları gizli merkezden çıkarak hareket merkezlerine doğru yola çıktılar.

Oğuz neler olduğunu bilmiyordu. Peterson Hava Üssü'nden kaldırılan helikopterin içindeydiler. Üzerleri kırmızı ve siyah renklerle kaplanmıştı. Hepsisi yaralanmıştı. Karabey ciddi biçimde yaralanmış, helikopterin arkasında ses çıkarmadan yatıyordu. Oğuz, ne olursa olsun onu geride bırakmayacağını söylemişti.

Nükleer Darbe

Badwood kasabasına doğru gidiyorlardı. Helikopter alçaktan ve inanılmaz bir hızla uçuyordu. Oğuz helikopterin saatte dört yüz kilometre hızı rahatlıkla aşabildiğini gördüğünde şaşırıldı. Bindikleri helikopter aslında hız denemeleri için modifiye edilmiş bir araçtı.

"Bundan daha iyisini bulamazdık. Bu hızla oraya en kısa zamanda gidebiliriz. Bakın gelmek zorunda değildiniz..."

Attila ters bakışlarla süzdü Oğuz'u.

"Ne yapacaktık, nükleer savaşın gelip bizi bulmasını mı bekleyecektik. Wu'nun ne yaptığını bilmiyoruz. Biz üzerimize düşeni yaptık. Ve senin yanında olmaktan başka yapabilecek bir şeyimiz yok. Hem belki o kasabada Karabey için doktor falan bulabiliriz."

"Aslında Attila, Rüya'nın olduğu yerde başka bir şeyle karşılaşabiliriz..."

"Neyle?"

"Her şeyin çözümü ile... Her şeyin temelindeki adam oralarda bir yerde olabilir."

"Bak o zaman çok gülerim."

"Neden?"

"Sanki hep ters yöne gitmiş gibi olur. Belki de ilk başta sen Almanya'ya Rüya'yı görmeye gittiğinde onu sürekli takip etmiş olsaydık sorun çözülmüş olurdu."

"Doğru söylüyorsun, yaşamda garip perdeler var. Gerçekler ve güzellikler hep en olmadık yerlerde çıkıyor insanın karşısına."

Tuğrul sessizce Karabey'in yanında oturuyordu. Karabey sırtından vurulmuştu, ama mermi hayatı organlara gelmemişti. Fakat içeride ne olduğunu bilemezlerdi, bir an önce bir doktorun onu

Burak Turna

görmesi ve mermiyi çıkarması gerekiyordu. Oğuz, Attila ile konuşurken sürekli yan gözle Karabey'i süzüyor ve her hareketinden durumunu anlamaya çalışıyordu.

Hamdi Hoca ve Dave görüş alanları içerisine giren eve endişeyle baktılar. Tüfeklerin kabzasını daha sıkı tuttular. Hamdi Hoca bundan hoşlanmıyordu, yani silahın yarattığı sorunu silahla çözmeye. O zaman gerçekten sorunların çözüldüğünü düşünmüyordu. Garip bir enerjiyle dolmuştu. Sürekli dua ediyordu, ölüm onu bularlarda mı bulacaktı yoksa?

Dave hareketlerinde son derece profesyoneldi. Gerçek bir asker gibi davranıyordu. Onun yaşama şansı daha yüksekti. Hamdi Hoca tam olarak ne yapacağını bilmiyordu, ama bir çeşit göğüs göğüse savaşı olurdu herhalde. Aslında bir şey bilmesine de gerek yoktu. Tarihi düşünse yeterliydi. Ama o, İlyas ve Rüya'yı düşünüyordu.

"Hamdi... Şimdi bak ben arkadaşan dolaşacağım. Duvarın üzerinden atlayacağım. Sen de burdan onların dikkatini çekecek ve ilk ateşi atacaksın. Vurulmamaya çalış. Ben içeri girip o adamı alıp dışarı çıkaracağım. Senin söylediklerini duyduktan sonra, onu koşturamazız gerekebilir."

"Umarım işe yarar. Açıkçası bir süre de olsa onu esir almak isterim. Onunla görülecek küçük bir hesabım var."

"Tamam. Şimdi, sen bir dakika sonra ön kapıya saldıracaksın. Ateş et, siper al. Ağaçları kullan. Köpekler gelirse ateş etmeye devam et. Bu koku bombasını sana veriyorum, köpeklerle karşı işe yarayacağını umalım."

"Tamam Dave, çabuk ol."

Nükleer Darbe

Dave hızla koşarak karanlığın içinde kayboldu. Hamdi Hoca bekledi ve bekledi... Bir dakikayı biraz geçtikten sonra tüfeği köşkün kapısına doğrulttu. Hava aydınlık ve güzeldi. Yıldızların ve ayın ışığı, muhteşem bir melteme eşlik ediyordu. Çam ve gürgen ağaçlarının kokusu bir anda büyük bir mutluluk duygusuyla coşmasına neden oldu. Yaşam çok güzeldi, ama görevler yaşamdanda önce geliyordu galiba. Bu konuda kesin konuşamayacağını düşündü ve işini yapmaya karar verdi.

Otomatik tüfeği ateşledi ve ilk üç mermi gidip köşkün dış girişindeki metal kapıya çarptı. Bahçede aniden başlayan koşuşturmayı duyabiliyordu. Hoşuna gitmişti bu olay. Daha iyi nişan aldı ve beklemeye başladı. Kafasını çıkaracak birkaç aptalı avlamak o kadar da kötü olmazdı doğrusu.

Gerçekten de cesur bir tanesi kafasını çıkardı, hatta dışarı çıkıp ateşin yönünü anlamaya çalıştı.

Hamdi Hoca tetiğe dokununca darbeli mermiler adamın hemen başının üzerinden geçti, geçerken bir tanesi de alnını sıyrmıştı ve adam şokla kendini yerde buldu.

Yüzü gülmeye başlamıştı. Birden durduğu ağacın gövdesinin paramparça olduğunu hissetti. Çünkü ağaca çarpan merminin kalibresi nedeniyle kendini yerde bulmuştu. Bir çeşit patlama gibiydi.

"Allah'ım, ya bu şey bana çarpsaydı," dedi. Kuşkusuz ona çarpsaydı, etleri kemiklerden ayırır bir etki oluşurdu.

Silah köşkün çatısından atılmıştı. Keskin nişancı olmalydı. Görmediği karanlık çatıya doğru şarjörü arka arkaya basarak boşalttı ve hemen oradan ayrıldı. O ayrıldığı anda da ağacın etrafına mermiler yağmaya başladı.

Burak Turna

Eh, herhalde Lider tutuşmuştur, diye düşündü. Bu düşünceyle daha da mutlu oldu. Esaretin acısını çıkaracaktı o adamdandır.

Bu sırada Dave arka duvarı çoktan aşmıştı bile. Köşke doğru koştu. Bulabildiği her saklanma noktasında birkaç saniye bekliyordu. Etrafa kimse yoktu, Hamdi iyi iş çıkarıyordu doğrusu.

Köşkün ön kapısında bir adamın durduğunu gördü. İşini susturucu takılı tabancayla bitirdi. Aslında adam düşerken fazla ses çıkarmıştı. Hemen kapıya koştu. Kapalıydı. Zaman çok kısıtlıydı. Kapıya ateş etti ve omuz atarak içeri girdi. Evin girişi boştu ve yukarıya çıkan bir merdiven vardı. Dave, Hamdi Hoca'nın anlattıklarından evi çok iyi tanıyordu artık. Lider'in nerede olabileceğini de biliyordu. Gerçekten de üst katta beklediği odada Lider'i buldu. Yaşlı adam pencereden çatışmayı izliyordu. Dave içeri süzülde. Lider dönüp ona bakmadan, "Lütfen oturun..." dedi. Dave çok şaşırılmıştı. Bu kadar sakin olabilmesi. Nasıl bir insandı bu?

"Sen Lider misin her neysen, dünya için planladığın kötülükleri durdurmanın zamanı geldi."

"Bakın beyefendi... Şu an bu eve ateş eden adam orta yaşlı bir Müslüman değil mi?"

"Bunu benden daha iyi biliyor gibisiniz."

"Peki bana bak, hiç korkuyor gibi bir halim var mı? Yaşama baksana, beni öldürmekle mi tehdit edeceksin. Hadi bırak bunu şimdi. Sen de ölmekten teslim ol. Seni sabah bırakalım ve rahat rahat evine git."

"Bana bak geri zekalı adam, seni ve senin gibileri tanıyorum. Hemen benimle geliyorsun, yoksa şimdi tetiği çekerim."

Nükleer Darbe

"Peki sizinle geleceğim. Ama sırf sizi üzmemek için. Kuzum siz gerçekten bu olacakları engelleyebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Hiç hayatınızda matematik okumadınız mı?"

"Bu laf salatasını sonra yaparsın. Yürü, çabuk benimle geliyorsun."

Lider, Dave'in önüne düştü. Tam merdivenleri inerken kapıdan giren şaşkın korumayı da vurdu.

Lider'i duvarın bahçesinden atlamak biraz zor olmuştu doğrusu.

Hamdi Hoca'nın mermisi tükeniyordu. Karanlığın içinden gelen gölgeye baktı, bunun düşman olmamasını umdu. Dave'i gördüğü anda neredeyse sevinçten ona sarılacaktı. Dave hiç konuşmadan kendilerine ateş eden korumaların olduğu tarafa doğru mermileri boşalttı. Birkaç el bombası fırlattı. Hamdi Hoca da ona destek oldu ve korumalar aşırı ateş karşısında geri çekilip bahçenin kapılarını kapattılar. Tabi bu kısa bir süre içinde böyle olacaktı.

Lider'in kaçırıldığını anladıkları anda bütün bölgeye saldırıcaklarından kimsenin şüphesi yoktu.

Hugo Helix helikopterle havadayken sürekli istihbarat merkezinden bilgi alıyordu. Peterson Hava Üssü'nü mahveden adamlar, oradan çıldıkları bir helikopterle kaçmışlardı. Ancak bölgeyi sürekli tarayan uydular ve casus uçakları sayesinde helikopterin indiği yer bulunmuştu.

Helikopter Badwood kasabasının yakınlarına inmiş ve saklanmamıştı. Hugo Helix bunu kendisine karşı yapılan bir saygısızlık

Burak Turna

olarak gördü. Nasıl olur da o adamlar yerlerinin bulunacağını bile bile saklanmazlardı. Bunun acısını çıkartacaktı, etraftaki insanlara kendisine saygı duyana kadar onları pataklayacağına dair sözler veriyordu.

Bölüm 18, helikopterden inip hiç zaman kaybetmeden etraflı araştırmaya başlamıştı. Karabey ve Tuğrul helikoptere yakın bir yerdedi. Orada Oğuz ve Attila'nın doktor bulmasını bekleyeceklerdi.

Oğuz ve Attila köşke benzeyen evin etrafında dolaşırlar. Burada garip bir hareketlilik göze çarpıyordu. Bunun ne olduğunu tam anlayamamakla birlikte duvarlarına baktıklarında yakın zaman içerisinde silahla tarandığını anladılar. Sessiz kalmayı yeğlediler. Adamlar on kişilik bir takım oluşturmuş ve köpekleriyle ağaçlıkların içine doğru gidiyordu.

"Oğuz, onları takip edelim, bizi aradığımız yere onlar ulaştıracak," dedi. Attila başını salladı, bir süre daha sessizce çömelmiş halde bekledikten sonra hareket ettiler. Köpeklerden uzak durmaya çalışıyorlardı. Eğer fark edilirlerse, o silahlı adamlar hedef olarak kendilerini seçerdi. Bunun Oğuz için bir önemi yoktu, ama adamların kendilerini hedefe ulaştırma şansları kalmayacağı için üzölmüş olurdur. Zaman çok kıymetliydi.

Bir yıldan daha sessiz olmalıydılar. On kişilik silahlı grup bir eve doğru yaklaşıyordu. Evin etrafını sardıklarını gördüler. Oğuz'un içi içine sığıyordu. Dürbüne evin içine baktı. Işık yanıyordu ve bazı gölgeler vardı. Ama perde nedeniyle tam olarak içindkileri göremiyordu.

Adamların köpeklerinden birisi havladı. Onlar da eğitimiylidi ne nerede sessiz olacaklarını biliyor gibiydiler, ama bir tanesi bu

Nükleer Darbe

kuralı unutmış olmalıydı. O zaman perdelerden birisi aralandı ve aydınlık bir yüz dışarıya doğru baktı. Oğuz'un elindeki dürbünden yere düştü, inanılmaz bir iç titremesi, dalga dalga yayıldı.

Attila da ne gördüğünü anlamıştı. Etlî yüzündeki gülümsemeyle bütün beyaz dişleri ortaya çıktı.

"Onu bulduk değil mi?" dedi.

Oğuz zorlukla cevap verdi.

"Evet, onu bulduk, Allah'a şükürler olsun."

"Ne yapacağız?"

"Attila, sen burada kal lütfen. Bana bırak. Beni birazdan göreceğin vahşi halimle görmeni istemem doğrusu."

"Sen nasıl istersen, ben zaten burdan tüfekle yakaladığımı indiririm, ona karışma ama sakın. Bu iş sırf senin keyfin için düzenlenmedi."

"Tamam dostum. Biraz bekleyip ne yapacaklarını görelim."

Evin içindekiler tedirgin olmuştur. Perdeyi aralayıp bakan Rüya, hemen Hamdi Hoca'nın yanına koşup haber verdi. Dışarıda birilerini gördüğünü sanmıştı. Dave de telaşlandı. Sandalyeye bağlı olan Lider ise gülüyordu.

"Bizi buldular, şimdi ne yapacaksınız? Dışarda en azından yirmi silahlı ve köpekli adam var," dedi.

"Onlarla başa çıkmak zorundayız. Olmadı sen de dahil hepimiz öölürüz," dedi.

"Aptallık etme Dave, bu beyinsiz yabancılarla aynı cephede olamazsın. Sen bir beyazsın ve Batılısın, üstün ırksın. Bunu unutmuyor musun?"

Burak Turna

"Bana bak lider bozuntusu, senin gibi manyak bir bunakla aynı dünyada yaşayacağıma bu Doğulularla aynı dünyada yaşamayı tercih ederim."

Silahlar patlamaya başlayınca herkes kendini yere attı. Birkaç mermi pencereyi kırıp duvara saplanmıştı. Lider onların yerdeki haline bakıp gülüyordu.

"Hadi savaşınsanız o zaman ya da beni vurun bakalım. Zavallılar sizi."

Ortada garip bir şey vardı. Çok sayıda silah sesi duyuyorlar, ama eve fazla mermi isabet etmiyordu.

Herkes Hamdi Hoca'ya baktı.

"Ben bir şey yapmadım," dedi.

Lider de ne olduğunu anlayamamış, yüzünü buruşturarak karpıya bakıyordu. Adamlarının onu kurtarıp hemen uçağa yetiştirmesi gerekiyordu.

Dışarıdan gelen sesler karşısında korkuya kapılmamak imkânsızdı. Herkes titremeye başlamıştı. Korkunç köpek hırıltılarına bir başka hırıltı karışıyordu, ama onu neyin çıkardığını bilmiyorlardı. İnsanların yalvaran sözleri aniden kesiliyor ve bir daha çıkmıyordu. Köpeklerin ölmeden önceki çığlıkları herkesi yerine mihliyordu.

Rüya korkudan ağlamaya başlamıştı. İlyas da kendine gelmiş ve Hamdi Hoca ile beraber dua ediyorlardı. Dave ise yutkunup bunu neyin yaptığını anlamaya çalışıyordu. Lider bile bembeyaz kesilmiş ve yüzündeki kendine güven ifadesi yerini açık bir korkuya bırakmıştı.

Tek tek silah atışları duyuldu. Kavgı sesleri geliyordu şimdi de... Birisinin vücuduna çarpan tekme sesleri, et sesleri... Yine bir

Nükleer Darbe

tabanca sesi... Ve sonra acı bir çığlık. Havayı yaran bir kılıç sesi... Hayvani bir bağırıtı ve acı bir çığlık daha... Sert bir darbe sesi... Kıvrılan bir kemik ya da ona benzer bir şeyin sesi... Vahşi bir kahkaha ve acı bir başka çığlık...

Sonra sesler aniden kesildi. İnanimaz bir sessizlik. Sanki sonsuz bir huzuru içinde barındıran, kötülüğü def eden bir sessizlik.

Rüya'nın da ağlaması kesilmişti. Herkes şaşkınlıkla birbirine bakıyordu. Kimse gidip dışarı bakmaya cesaret edemiyordu. Az önce duydukları şeyler insan dünyasının dışında şeylerdi.

Zaman durmuş gibiydi. Kulaklarında sessizliği kıracak bir şey bekliyorlardı ve kapının arkasından vahşi bir canavarın çıkıp kendilerini de yok edebileceğini düşünüyorlardı.

Ve kapı vuruldu. Dave yavaş adımlarla kapıya doğru gidip açtı. Karşısında duran tombul yüzü ve otuz iki dişliyle gülümseyen Atilla'ydı. Bu hayatında gördüğü en tehlikesiz tipti.

"Siz kimsiniz?"

"Sizi büyük bir beladan kurtaran adamın arkadaşı..."

"O nerede?"

"Belki sesleri duymuşsunuzdur. Üstü başı pek temiz değil. Biraz temizlenip öyle gelmeyi istedi."

Dave kapıyı iyice araladı ve dışarı çıktı. Gördüğü manzara karşısında neredeyse sendeleyip yere düşecekti. Yerlerde yatan insanların, ama hiçbirisinin şekli yerinde değildi. Köpekler ise son kez ulumaya çalışıyor, ama ani gelen ölüm nedeniyle şoka uğramış bir ifadeyle yerde yatıyorlardı.

Atilla içeri girdi ve Hamdi Hoca'nın yanına gitti.

"Hocam büyük iş başardınız. Bize hemen olayı anlatır mısınız?"

Burak Turna

"Sağ olun. Bu adam. İşte gelin... Bu adam dünya çapında bir organizasyonun lideri. Ona da zaten Lider diye hitap ediliyor. Kendi adını bile unutmuş olmalı."

"Peki amaçları?"

"Nükleer savaş çıkarmak ve sonra okyanustaki bir yerde kurdukları garip sualtı şehrinde yaşayarak bir gün çıkıp dünyayı ele geçirmek."

"Hasta pislikler."

Oğuz kapıda göründü. Rüya, ona bakınca önce gözlerine inanamadı, sonra da ne yapacağını bilemeden ayağa kalktı. Koşarak boynuna atıldı. Oğuz ne yapacağını bilemez haldeydi. Olanlara hâlâ inanamıyordu. Rüya'nın kokusunu içine çektiğinde beyni karın calandı ve sendeledi. Dizlerinin üzerine çöktü. Hemen yanına koş-tular, ama eliyle onları uzakta tuttu.

Bir koltuğa gidip uzandı. Bu garip savaşçı, kadının kokusu nedeniyle yere yıkılmıştı. Attila şaşkındı. Hiçbir şey tarafından yenil-meyen bir insan...

Oğuz'un kendini toparlaması dakikalar sürdü. Sonra ayağa kalktı. Hâlâ yapması gereken birçok şey vardı.

"Hamdi Hoca, sanırım gereken her şeyi biliyor. Bu adamın okyanusta kurduğu şehirle ilgili bilgiyi hemen gereken yerlere ulaştır Attila. Ben şu adamla ilgileneyim. Sanırım ona ihtiyacımız yok."

Attila hemen iletişim aracının başına geçerken, Oğuz da Lider'in yanına gitti. Tam karşısına geçip durdu.

Lider, onun gözlerindeki karanlık boşluğu gördüğü anda başına ağırlar saplandı. Onun kim olduğunu biliyordu. O Lider'in canını alacak kişiydi. Bundan hiç şüphesi yoktu. İçi titredi. Daha ön-

Nükleer Darbe

ce yaşamadığı bütün insani duyguları birkaç saniyede yaşadığını hissetti.

"Bana bak adı eşşoğlu eşek... Sen ve senin gibiler yüzünden ne kadar genç ve güzel insan hayatını kaybetti. Ve kim bilir kimler yitirecek. Senin gibilerin kökünü kazıyacığım bu dünyadan."

"Sana bir şey diyemem. Bunu zaman gösterecek, kimin kazan-dığını ancak bize zaman gösterecek..."

"Lider misin ne haltsın, senin kazanmadığın ortada..."

Geri planda Attila 'nın hararetle gelişmeleri ve bilgileri bir yerlere aktardığı duyuluyordu.

"Lider... Sen bir köpeksin..."

Oğuz elinin tersiyle öylesine sert vurdu ki, adamın birkaç dişi zor tutunduğu yerlerinden çıkıp etrafa dağıldılar. Ağzından boşalan kan nedeniyle Lider konuşmıyordu.

Oğuz da onun konuşmasını istemiyordu zaten. Lider'in yüzüne baktı. İğrenç görünüyor. Rüya'ya döndü.

"Rüya, sen dışarı çıkar mısın, birazdan yanma geleceğim."

Rüya başını öne eğip dışarı çıktı.

Oğuz, Lider'in yüzüne baktı. Lider hayata son kez baktığını anlamıştı. Yüzünde anlamsız bir bakış kaldı.

Suratına mermi gibi bir yumruk çaktı. Yüz kemiklerinin parçalandığını hissetmişti. Sandalyeyle beraber yere düştü. Oğuz yine çıldırmış gibiydi. Evde bulduğu bir metal parçayı alıp kafasına vurmaya başladı. Defalarca vurdu. Lider'in beyni dışarı çıktığında büyük bir rahatlama hissetti.

Rüya'nın yanına gitti. Rüya titriyordu. Dışarıda gördüğü nazara onu şoka uğratmıştı. Oğuz cesetlerin arasından geçip Rüya'nın yanına gitti.

Burak Turna

"Biliyor musun, ben savaşçı olduğum için sadece bir kez pişman oldum. O da seni kaybettiğim zaman. Ama savaşçılığım sayesinde seni buldum. Artık sıradan bir hayat istiyorum."

"Bunu yapabilir misin ki Oğuz? Tüm bu yaptıklarını unutup hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebilir misin?"

"Rüya bu yaptıklarım hayatımın sadece bir kısmı. Ve ben hep-sini unuttum bile. Şimdi tek istediğim sensin..."

Rüya'nın yüzünde çapkın bir gülümseme belirdi. Tam bu sırada şiddetli bir patlamayla sarsıldılar. Helikopter patlamış ya da patlatılmıştı.

"Karabey! Tuğrul!" diye bağırdı Oğuz. Attila da dışarı çıkmıştı. Ne olduğunu anlamak istiyordu.

Oğuz çoktan patlamanın olduğu yere doğru koşmaya başlamıştı. Attila hemen eve girip alabildiğince silah alıp dışarı çıktı ve Oğuz'un arkasından ağaçların yalnız karanlığının içine daldı.

Ormanın içinde ölümüne bir yarış başlamış gibiydi. Bir an önce oraya ulaşmaları gerektiğini biliyordu Oğuz. Ama büyük bir mücadelenin de onu beklediğini hissediyordu. Rüya'ya kavuşması an meselesiydi... Devam edecekti... Karşısına çıkacak her kimse, ona acıyordu. Ve bu patlama sonucunda Karabey ve Tuğrul'a bir şey olmamış olmasını umuyordu.

Patlamanın olduğu yere geldiler. Helikopter büyük bir bombayla vurulmuş olmalıydı. Geniş bir krater oluşmuştu. Bağırmaaya başladılar. Karabey ve Tuğrul'u arıyorlardı.

Kanlarını donduran bir ses duyular.

Nükleer Darbe

Oğuz arkasını döndüğünde onu sonsuza kadar etkileyecek bir görüntüyle karşılaştı. Hugo Helix, Karabey'le Tuğrul'un kellelerini ellerinde tutuyor ve saçlarından sallandırıyordu.

Attila, Oğuz'a baktı. Ondan emir bekliyordu. Gerekirse ölmeye hazırdı. Oğuz eliyle durmasını işaret etti.

"Aslında aradığım sensin herhalde..." Bu zavallıların komutam yani. Askerlerin savaşmayı denedi, ama yaralıydılar ne yazık ki. Hah hahahaha..."

"Bugün sen de öleceksin..."

"Sen be adam... Buraya yalnız geldiğimi görmüyor musun? Bu güven boşuna mı sence?"

"Bugün öleceksin..."

Hugo Helix kelleleri yere bıraktı. Attila bakamadı o görüntüye. Silahına davranıp onu vurmak istedi, ama o an içinde bulundukları ruh hali, savaşın nasıl cereyan edeceğini belirlemişti. Oğuz ve Hugo ölümüne, elleriyle dövüşeceklerdi.

Oğuz üzerine yürümeye, sonra da koşmaya başladı. Yere çarpan ayakları, Attila'yı bile sarsıyordu. Hugo da ona doğru koşmaya yeltendi, ama Oğuz o kadar hızlanmıştı ki korkunç bir kemik sesiyle çarpıştılar. Hugo yere düştü. Hemen kalkıp Oğuz'a saldırdı. Sert bir tekme atmıştı. Oğuz bu tekmeyi basit bir bel hareketi ile savuşturdu. Ve hemen bir tekmeyle cevap verdi. Oğuz'un tekmesi önce göğsünde; sonra boğazında patlamıştı. Hugo geri çekildi, nefes alamıyor gibiydi. Hemen düzeldi ve Oğuz'un üzerine bir panter gibi atladı. Beraber yere düşüp yuvarlandılar. Birbirlerini kollarıyla sarmış, olabildiğince sıkıyorlardı, Hugo'nun kiloları, Oğuz'un kaslarındaki çeliğimsi işlenmişlik nedeniyle bir işe yaramıyor gibiydi. Birkaç kere yuvarlandıktan sonra Oğuz, Hugo'yu yana iterek aya-

Burak Turna

ğa kalktı. Hiç yorulmamış gibi duruyordu. Ona bakan biri onun nefes bile almadığı izlenimine kapılabilirdi.

Hugo öfkeden şişen boyun damarlarıyla, garip bir yaratığa benziyordu şimdi. Oğuz ile göz göze geldiler. Savaşı kazanacak kişi mutlaka gözlerinde zaferin parlaltısını taşıyor olmalıydı. Emin olmadılar.

Oğuz durgunlaştı birden... Hareketleri yavaşladı ve gevşedi. Hugo Helix, onun bu davranışına şaşırılmıştı. Gökyüzünde beliren bir helikopterin ışıkları dikkatlerini dağıttı, ama Oğuz aldırmaıı.

Attila dövüşün devam ettiğı alanın dışında helikopteri hayli büyük kalibreli bir silahla beklediğini ve bir süre için de olsa kendisini koruyacağını biliyordu.

"Ne duruyorsun ha? Ne oldu yoruldu mu? Üzerime gelsene," diye bağırdı Hugo.

Oğuz iyiden iyiye rahatlamıştı. Gözlerindeki keskinlik, hedefine kilitlenen bir optik cihazın lensi kadar duygusuzdu.

Hugo biraz afallamıştı. Karşıındaki adaman gelen enerjii beğenmemişti. Oğuz, Vietnam savaş sanatı Vovnam'ın ürkütücü hareketlerini yapmaya başlamıştı.

Bu adam bunları nereden biliyor, Vietnam'la ne ilgisi var, diye düşündü Hugo... Düşünerek hata yapmaya başlamıştı. Oğuz, gözlerinden onun düşünmeye, afallamaya başladığını hissediyordu. Hugo kaybetme yolunda ilk adımı atmıştı.

Oğuz'un gırtlğından sızan hırıltılar gece karanlığında vahşii hayvanları bile uzak tutabilecek gibiydi.

Attila ise onun bu tür seslerine alışmıştı. Kavgayı gülererek izliyordu. Bu sırada helikopter alan üzerinde dolayıyor ve Hugo'nun işi-

Nükleer Darbe

ni bitirmesini bekliyordu besbelli. Attila keskin nişancı tüfeğini doğrulttu ve pilotu vurdu. Helikopter savrula savrula yüz metre ötede bir alana düştü. Ne Oğuz, ne de Hugo bu olayın farkına varmıştı.

Oğuz çığlık atarak, birkaç ayak hareketi yaptı. Hugo'nun yanına gelmiş, kullandığı dövüş sanatına özgü kataları o kadar hızlı yapmıştı ki, Hugo ondan birkaç adım geri durmak zorunda kalmıştı.

Ve sonra ormanın derinliklerinden bir başka çığlık duyuldu, gölgeler içerisinde havaya doğru yükselen bir savaşı gölge ve mermi hızında bir tekmeyle biyolojik dengesi bozulan bir rakip...

Hugo Helix yalvaran gözlerle bakıyordu, ama artık kaybetmişti. Kendini toparlayamazdı. Oğuz öldürücü enerjii bir zehir gibi onun bedenine vermişti. İstese o enerjii bedeninden çıkarıp alabilirdi. Ama bunu yapmayacaktı. Şimdi tamamen hareketsiz kalmış olan Hugo sadece toprağı doğru bakabiliyordu.

Oğuz bıçağını çıkarıp kellesini aldı. Sonra götürüp Karabey ile Tuğrul'un kellelerinin yanına koydu.

Attila'nın yanına gitti. Attila hayatında ilk ve son kez, Oğuz'un ağladığını gördü.

Amerikan nükleer gücünün belkemiğini oluşturan Minute-man füzelerinden ilkinin silosu, dumanlar çıkarak açılıyordu. Füzenin ateşlenerek Nükleer Darbeyi başlatmasına az bir zaman kalmıştı.

Üsteki askerlerin yüzünde endişeli bir ifade vardı. Eğer nükleer savaş başlarsa, kendi üsleri de hedeflerin arasındaydı ve birkaç tane on megatonluk nükleer füzeyle tarihe karışacak insanların arasındaydılar.

Burak Turna

Diğer siloların da kapakları yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Geri sayım devam ediyordu. Ancak tam zamanı Başkan ve Genelkurmay Başkanı dışında kimse bilmiyordu.

Üsten hayli uzakta, Başkan hükümet üyeleri ve askerlerle hararetli bir konuşma yapıyordu.

Amerikan casus uyduları Rus ve Çin nükleer kuvvetlerinin de aynı hazırlığa başladığını tespit etmişti. Bu bilgi Washington'da herkesi şoka uğratmıştı.

Başkan karşıındakilerle konuşurken, heyecanlıydı.

"Şu anki durumu analiz etmek çok zor... Ancak bu duruma nasıl geldiğimiz ayrı bir konu, düşman cephe, bizi nükleer silahlarla yok etmek için nerdeyse bizimle aynı anda hazırlığa başlamış durumda. Sınırlı balistik füze kalkanımızın Rusya'nın da içinde bulunacağı bir saldırıyı durdurmasına imkân yok gibi geliyor."

Savunma bakanı söze girdi.

"Evet, şu anki durum çok hassas. Eğer nükleer bir saldırı başlarsa, bu bütün silahları ateşleyecek, dünyada yönetimi ve düzeni sağlayan bütün devlet kurumlarını ortadan kaldıracak bir felaket oluşacak."

"Yani, bu savaşı yapmamızın tamamen mantıksız olduğunu mu söylüyorsunuz..."

"Evet sayın Başkan ve açıkçası..."

Başkan'ın yüzündeki ifade yorgundu. Peki biz nasıl oldu da buraya geldik, der gibi bakıyordu. Sebebinin anlayamadığı bir huzur kaplamıştı içini. Efendiler... Sanki onları artık hiç duymayacakmış gibi hissediyordu. Ama içinde korku vardı.

General Jack Fuller, Başkan'a sevecen gözlerle baktı.

Nükleer Darbe

"Aslında sayın Başkan, General Ice Mounce'un uçağını takip ettirdik. Ve okyanusta deniz üzerine indiğini öğrendik. Türk makamları bize bu konuda bilgi vermişlerdi ve biz bunu pek umursamamıştık ama doğru çıktı. Amerikan toprakları üzerinde faaliyet gösteren Türk ajanları, şu an yaşamakta olduğumuz Nükleer Darbe girişiminin ardındaki yapılanmanın başını yakalayıp yok etmişler. Gereken tüm bilgiler bizde mevcut. Öldürülen adamın cesedini almak üzere özel bir kuvvet yolladık."

Jack Fuller'in babacan bir tavrı vardı. Başkan bir sigara yakıp masaya oturdu.

"Peki ne yapacağız şimdi?"

Genelkurmay Başkan'ı elinde yeni bilgiler içeren bir dosya tutuyordu. Aceleyle dosyayı açıp Başkan'a doğru yaklaştı. Diğer askerler de ilgiyle kulak kesildiler.

"Çin ordusunun Amerikan toprakları üzerinde gerçekleştirdiği operasyon başarısızlığa uğramak üzere. Ama bence burda hemen harekete geçilmesi gereken şey, onların bize nükleer silahla saldırmasını engellemek. Çünkü bize saldırırlarsa o zaman cevap vermek zorunda kalırız."

Başkan her şeyi daha iyi anlıyordu. Nükleer silahların sonu mutlaka getirilmeliydi.

Oğuz ve Rüya bütün dünyadan uzaktaydılar. Başka bir gezende gibiydiler. Oğuz değişmişti. Bir gün önce onlarca insanı kıymından geçiren acımasız savaşçı, şimdi sevecen ve iyi bir sevgiliye dönüşmüştü.

Deniz kenarındaydılar. Burası Amerika'nın en güzel sahillerinden biri olmalıydı. Nerede olduklarından emin değildiler. Bura-

Burak Turna

da halen Çin işgali devam ediyordu, ama çok geniş bİT alan içeri-sinde insana rastlamak imkânsızdı. Rûya hiç korkmuyordu.

Bölüm 18'in kalan tek savaşı Attıla, yanına Hamdi Hoca'yı da alıp Türkiye'ye doğru yola çıkmıştı. Oğuz ve Rûya ise bir otomobile atlayıp denize doğru gaza basmışlardı. Geleceğin ne göstereceği belli değildi. O an için dünyanın bir nükleer savaşla yok olup olmayacağını bilmiyorlardı. Tek bildikleri bir arada olmaları ve bunu uzun zamandır istemiş olduklarıydı. Gökyüzüne baktılar. Gece karanlığı yavaş yavaş doğayı sarmalayacaktı. Gökyüzünde parıldamaya başlayan yıldızlar onlara yeni dünyaların yolunu gösteriyordu ve bu dünyanın ne kadar küçük olduğunu anlatıyordu.

Aşkın karşısında dünyaya hükmetmek isteyen zavallıların ne kadar da küçüldüğünü fark etti. Aşkın yokluğu yaratıyordu belki de şiddeti. Aşk yaratıcıydı, acı verici, ama yine de yaratıcı... Oysa aşkın yokluğu yok etme isteğini artırıyordu. Oğuz bir anda nasıl bu kadar hızla değiştiğini anlamıyordu ve o an içinden gerçekten de hayatın normale dönmüş olmasını, yeni duygularıyla yaşamın içinde yer almak istediğini hissetti.

Rûya ise o anda, yanında duran ölümcül erkeği nasıl olur da uysal bir ev erkeğine dönüştürebileceğini hesaplıyordu. Kadın olarak gerçek görevini yerine getirmeli, Oğuz'u ehliştirmeliydi. Rûya'nın aklına takılan bir şey vardı. Onu sormadan duramayacaktı. Oğuz'a dönerek, "Siz neden kendinize Bölüm 18 diyorsunuz?" Oğuz güldü ve Rûya'nın gözlerinin içine baktı.

"O isimde Türk ulusunun geleceğinin şifresi gizli... O şifreyi çözdüğünüzde, kendinize geleceksiniz..."

Rûya bir şey anlamadı, hayatta biraz gizemin olmasında sorun yoktu doğrusu.

Nükleer Darbe

Bundan soma olanlar ise Oğuz'un olmasını umduğu gibi gelişti. Dünya güçleri nükleer savaşa saatler kala konuşarak felaketi önlediler. Çin kuvvetleri hızla Amerika'yı boşalttı. Türk ordusu ise Avrupa'da yeniden imar çalışmalarına başladı.

Dünya nükleer bir darbeden kurtulmuştu. Aslında nükleer silahların o silaha sahip olan ülkeler içinde büyük bir tehlike oluşturduğu, ülkelerin halkları tarafından anlaşılmadan, bu mantıktışı silahtan kurtulmanın imkânı yoktu.

Nükleer silahlar hiçbir ulusa ait değildi. Uluslar bu silahlardan esas faydalanacak olan şeytani bilincin sadece bekçiliğini yapıyorlardı ve zamanı gelince dünyayı sadece bir tek şey, bütün ulusların kendini yönetme hakkını elinden alacak olan bir tek şey bekleyecekti: Nükleer Darbe...

www.webturkiyeforum.com

by Ayhan

NÜKLEER DARBE

ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI
KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR...

BATILILAR DÜNYAYI MEDENİYETLER SAVAŞINA SÜRÜKLÜYOR...
TÜRK ORDUSU RUS ORDUSU İLE BERABER AVRUPA İÇLERİNE İLERLİYOR...
AKDENİZ KAN GÖLÜNE DÖNÜYOR...
NÜKLEER SİLAHLAR SİLÖLERİNDEN SON KEZ ÇIKIYOR...
BÖLÜM 18 KÖTÜ GÜÇLERİN PLANINI ENGELLEYEBİLECEK Mİ?
YOKSA DÜNYA NÜKLEER DARBE İLE Mİ TANIŞACAK?

ISBN 975-21-0771-0

9 789752 107717

